

משניות

סדר קדשים

על פי מהדורות הרב דוד אלטראאס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים י"א
שנת ונשלה פרים שפטנו לפ"ק

הווצאת חטף-סגול

2025

הובא לדפוס באמצעות **X**TEX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללימוד
יהי רצון מלפניך יי' אללה שלא יארע דבר תקללה על ידי ולא אכשל
בךבר הילכה וישמחו בי חבירי ולא אומר על טהור טמא ולא על
טמא טהור ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר ולא יכשלו חבירי
בךבר הילכה ואש mach בם:

והאר"ז שיקל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו:

כִּי יְיָ יַתֵּן חֶכְמָה מִפְיוֹ דִּעָת וַתְּבוֹנֵה:
כָּל עַיִן וַאֲבִיטָה נִפְלָאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפוחה הספר למדוד בו יאמר

הנני רוצה למדוד כדי שיביאני תלמוד זה לידי מעשה ולידי מדות
ישרות ולידי ידיעת התורתה והריני עושה לשם ייחוד קדשו בריך
הוא ושביגתיה בךhilו ורוחמי ויהי נועם יהזה אלהינו עליינו ומעשיה
ידינו כוננה עליינו ומעשה ידינו כוננהו:

משניות סדר קדשים

יש בו י"א מסכתות וזה סדרון

א זבחים יד פרקים. ב מנחות יג פרקים. ג חולין
יב פרקים. ד בכורות ט פרקים. ה ערבי ט פרקים.
ו תמורה ז פרקים. ז בריתות ו פרקים. ח מעילה ו פרקים.
ט תמיד ז פרקים. י מדות ה פרקים. יא קנים ג פרקים.
בין הכל צ"א פרקים:

ויש מסדרים קנים קודם מדות והכל עולה בקנה אחד

מסכת זבחים

יום יח

פרק א

כָל הַזְבָחִים שֶׁגְבַחוּ שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ בְשָׂרִים אֲלֹא שֶׁלֹא עַל
לְבָעָלִים לְשֵׁם חֹזֶה חוץ מִן הַפְסֵח וּמִן הַחֲטֹאת
הַפְסֵח בָזְמָנוֹ וַיהֲטֹאת בְכָל זָמָן רַبִי אַלְיעָזֶר אָמֵר אָף
הָאָשָׁם הַפְסֵח בָזְמָנוֹ וַיהֲטֹאת וְהָאָשָׁם בְכָל זָמָן אָמֵר
רַבִי אַלְיעָזֶר הַחֲטֹאת בָאה עַל חַטָא וְהָאָשָׁם בָא עַל
חַטָא מֵהַחֲטֹאת פְסוֹלָה שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ אֲף הָאָשָׁם פְסוֹל
שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ:

ב' יוֹסֵי בֶן חֹנִי אָמֵר הַנְשָׁחִתִים לְשֵׁם פְסֵח וְלִשֵּם חֲטֹאת
פְסוֹלִין שְׁמָעוֹן אֲחֵי עֲזִירָה אָמֵר שְׁחַתּוּ לְשֵׁם גְבוֹהָ מֵהֶם
בְשָׁרֵין לְשֵׁם נָמוֹךְ מֵהֶם פְסוֹלִין בִּיצְדָקָה קָדְשִׁים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם קָדְשִׁים קָלִים פְסוֹלִין קָדְשִׁים קָלִים
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם קָדְשִׁי קָדְשִׁים בְשָׁרֵין הַבָּכָר וְהַמְעָשֵר
שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם שְׁלָמִים בְשָׁרֵין וְשְׁלָמִים שְׁשַׁחַתּוּ לְשֵׁם
בְכָזֶר וְלִשֵּם מַעֲשֵר פְסוֹלִין:

ג' הַפְסֵח שְׁשַׁחַתוֹ בְשִׁחרִית בְאַרְבָעָה עָשָׂר שֶׁלֹא לְשֵׁמוֹ רַבִי יְהוֹשֻׁעַ מִכְשִׁיר בְאַלּו נְשַׁחַט בְשָׁלַשָה עָשָׂר בֶן בְּתִירָא
פֹסֵל בְאַלּו נְשַׁחַט בֵין הַאַרְבָעִים אָמֵר שְׁמָעוֹן בֶן עַזָּאי
מִקְבֵל אַנְי מִפִי שְׁבָעִים וָשְׁנִים זְקִנִים בַיּוֹם שְׁהַזּוֹבִיבוּ

רבי אלעזר בן עזיריה בישיבה של הובחים הנאכלים שנזובחו שלא לשמן בשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מון הפסח ומון החטאת ולא הוסיף בן עזיר אלא העולה ולא הוזע לו חכמים:

ה הפסח והחטאת ששחתן שלא לשמן. קיבל והלך וזרק שלא לשמן. או לשמן ושלא לשמן. או שלא לשמן ולשמן. פסולין. כיצד לשמן ושלא לשמן. לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמן ולשמן. לשם שלמים ולשם פסח. שהזבח נפסל בארכעה דברים בשחיטה ובקבול. ובהלווד ובזוריקה. רבי שמעון מכשיר בהלווד. שהיה רבי שמעון אומר אי אפשר שלא בשחיטה. ושלא בקבלה. ושלא בזוריקה. אבל אפשר שלא בהלווד. ששוחט בצד המזבח וזורק. רבי אלעזר אומר המהלך במקום שהוא צרייך להלך המתחבה פוסלה. ובמקום שאינו צרייך להלך אין המתחבה פוסלה:

פרק ב

כָּל הַזְּבָחִים שֶׁקְבַּל דָמָן זָר אֲוֹן טְבוּל יוֹם מַחְסֵר בְּגָדִים מַחְסֵר בְּפּוּרִים שֶׁלֹא רְחֵץ יָדִים וּרְגֵלִים עַרְלָטְמָא יֹשֵׁב עַזְמָד עַל גְּבֵי כְּלִים עַל גְּבֵי בְּהַמָּה עַל גְּבֵי חֶבְרוֹ פִּסְלָן קִבְּל בְּשֶׁמֶן אֶל פִּסְלָן רְבִי שְׁמַעַן מַכְשֵׁיר נְשַׁפֵּךְ עַל הַרְצֵף וְאַסְפֵּו פִּסְול נְתַנְנוּ עַל גְּבֵי הַכְּבָשׂ שֶׁלֹא בְּנֶגֶד הַיְסָוד נְתַנְנוּ אֶת הַנְּתָנִין לְמַטָּן לְמַעַלְנוּ וְאֶת הַנְּתָנִין לְמַעַלְנוּ לְמַטָּן אֶת הַנְּתָנִים בְּפִנְים בְּחֻזָּן וְאֶת הַנְּתָנִים בְּחֻזָּן בְּפִנְים פִּסְול וְאַין בָּזְרָת :

ב' הַשׂוֹחֵט אֶת הַזְּבָח לְזַרְוק דָמו בְּחֻזָּן לְהַקְטִיר אֶת אַמְוֹרִיו בְּחֻזָּן אֲוֹ מִקְצַת אַמְוֹרִיו בְּחֻזָּן לְאַכְוֹל בְּשָׁרוֹ בְּחֻזָּן אֲוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ בְּחֻזָּן אֲוֹ לְאַכְוֹל בְּזִית מַעֲורָה אֲלֵיה בְּחֻזָּן פִּסְול וְאַין בָּזְרָת לְזַרְוק דָמו לְמַחָר אֲוֹ מִקְצַת דָמו לְמַחָר לְהַקְטִיר אַמְוֹרִיו לְמַחָר אֲוֹ מִקְצַת אַמְוֹרִיו לְמַחָר לְאַכְוֹל בְּשָׁרוֹ לְמַחָר אֲוֹ בְּזִית מַבְשָׁרוֹ לְמַחָר אֲוֹ לְאַכְוֹל בְּזִית מַעֲורָה אֲלֵיה לְמַחָר פָּגָול וְחַיְבָן עַלְיוֹ בְּרָת :

ג' זֶה הַכָּלָל כָּל הַשׂוֹחֵט וְהַמִּקְבֵּל וְהַמְּהַלֵּךְ וְהַזַּוְרָק לְאַכְוֹל דָבָר שֶׁדָרְבָו לְאַכְוֹל לְהַקְטִיר דָבָר שֶׁדָרְבָו לְהַקְטִיר חֻזָן לְמַקְוֹמוֹ פִּסְול וְאַין בָּזְרָת חֻזָן לְזַמְנוֹ פָּגָול וְחַיְבָן עַלְיוֹ בְּרָת וּבָלְבָד שִׁקְרָב הַמְּתִיר בְּמִצּוֹתָו :

ד ביצה קרב המתר במצותו. שחט בשתיקה. קיבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא בשתיקה. או ששהחט וקיבל והלך וזרק חוץ לזמן. זה הוא שקרב המתר במצותו. ביצה לא קרב המתר במצותו. שחט חוץ למקוםו. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק חוץ למקוםו. או ששהחט וקיבל וזרק והלך חוץ למקוםו. הפסח והחטאת ששהחטן שלא לשמן. קבל והלך וזרק חוץ לזמן. או ששהחט חוץ לזמן. קבל והלך וזרק שלא לשמן. או ששהחט קבל והלך וזרק שלא לשמן. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו:

ה לא יכול בזיה בחוץ ובזיה למשך. בזיה למשך ובזיה בחוץ. בחייב זיה בחוץ ובחייב זיה למשך. בחייב זיה למשך ובחייב זיה בחוץ פסול ואין בו ברית. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחייב בת הזמן קדמה לחייבת המקום. פגול וחייב עליו ברית. ואם מחייב בת המקום קדמה לחייבת הזמן. פסול ואין בו ברית. וחייבים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברית. לא יכול בחייב זיה ולהקטיר בחייב זיה אפשר. שאין אכילה והקטירה מצטרפין:

פרק ג

כָּל הַפְּסֹולִין שֶׁשְׁחַטּוּ שְׁחִיטָתֵן בְּשֶׁרֶה. שְׁהַשְׁחִיטה
בְּשֶׁרֶה בְּגַנְשִׁים וּבְעֲבָדִים וּבְטַמְאִים אֲפִילוּ בְּקָדְשִׁים
קָדְשִׁים. וּבַלְבֵד שֶׁלֹּא יְהִי טָמְאים נָגָעִים בְּבָשָׂר. לְפִיכָּךְ
הַם פּוֹסְלִים בְּמַחְשָׁבָה. וְכַלּוּ שִׁקְבָּלוּ אֶת הַדָּם חֹזֵק לִזְמָנוֹ.
וְחוֹזֵק לִמְקוֹמוֹ. אֲםִינָה דָם הַגְּנָפֶשׁ. יְחִזּוּר הַבָּשָׂר וַיַּקְבֵּל:

בְּקָבֵל הַבָּשָׂר וַיַּנְתֵּן לְפָסֹול. יְחִזּוּר לְבָשָׂר. קָבֵל בִּימִינוֹ וַיַּנְתֵּן
לְשֶׁמְאָלוֹ. יְחִזּוּר לִימִינוֹ. קָבֵל בְּכָלִי קָדְשׁ וַיַּנְתֵּן בְּכָלִי חֹלָה.
יְחִזּוּר לְכָלִי קָדְשׁ. נְשָׁפֵךְ מִן הַכָּלִי עַל הַרְצָפהׁ וְאַסְפוֹ.
בָּשָׂר. נַתָּנוּ עַל גַּבְיוֹ הַכְּבָשׁ שֶׁלֹּא בְּגַד הַיְסוֹד. נַתָּנוּ אֶת
הַגְּתָנִין לְמַטָּה לְמַעַלָּה. וְאֶת הַגְּתָנִין לְמַעַלָּה לְמַטָּה. אֶת
הַגְּתָנִין בְּפָנִים בְּחוֹזֵק. וְאֶת הַגְּתָנִין בְּחוֹזֵק בְּפָנִים. אֲמִינָה
דָם הַגְּנָפֶשׁ. יְחִזּוּר הַבָּשָׂר וַיַּקְבֵּל:

גְ הַשׁׁוֹחֵט אֶת הַזְּבַח. לְאַכְזָל דָבָר שֶׁאָין דָרְכוֹ לְאַכְזָל.
וְלַהֲקֹטֵיר דָבָר שֶׁאָין דָרְכוֹ לַהֲקֹטֵיר. בָשָׂר. רַבִּי אַלְיעָזֶר
פּוֹסֵל. לְאַכְזָל דָבָר שֶׁדָרְכוֹ לְאַכְזָל. וְלַהֲקֹטֵיר דָבָר שֶׁדָרְכוֹ
לַהֲקֹטֵיר. פָחוֹת מִבְּזִית בָשָׂר. לְאַכְזָל בְּחִצֵּי זִית. וְלַהֲקֹטֵיר
בְּחִצֵּי זִית בָשָׂר. שֶׁאָין אֲכִילָה וְהַקְטָרָה מִצְטָרְפִים:

דְ הַשׁׁוֹחֵט אֶת הַזְּבַח לְאַכְזָל בִּזְרִית מִן הַעֹזֶר. מִן הַרְטָב. מִן
הַקְפָה. מִן הַאֲלֵל. מִן הַעֲצָמוֹת. מִן הַגִּידִים. מִן הַטְּלִפִים.
מִן הַקְרָנִים. חֹזֵק לִזְמָנוֹ. אוֹ חֹזֵק לִמְקוֹמוֹ בָשָׂר. וְאַיִן חִבּוּן
עַלְיהֶם. מִשּׁוּם פָגּוֹל וְנוֹתָר וְטָמָא:

ה השוחט את המקדשין לאכול שליל או שליא בחוץ. לא פיגל המזיל תורים בפנים לאכול ביציהם בחוץ לא פיגל חלב המקדשין וביצוי תורים אין חיבין עליהם משום פגול ונותר טמא:

שחטו על מנת להניח את דמו ואת אמוריו למחר או להוציאו לחוץ. רבי יהודה פוסל וחכמים מחשירין. שחטו על מנת לתנו על גבי הכבש שלא בנגד היסוד.תן את הנתניון למוץ' למעלו' ואות הנתניון למוץ' ואות הנתניון בפנים בחוץ ואות הנתניון בחוץ בפנים. שיأكلו'ו טמאים. שיקריבו'ו טמאים. שיأكلו'ו ערלים. שיקריבו'ו ערלים. לשבר עצמות הפסח. ולאכול ממנה נא. לערב דמו בדם פסולין בשר. שאין מהשבה פסולת. אלא חוץ לזרע וחוץ למקומו. והפסח והחטאת שלא לשמן:

פרק ד

בית שמאי אומרים כל הנתניון על מזבח החיזון. שם נתנו מטבח אחת בפר. ובחטאת שתי מטבחות. ובית הלל אומרים אף חטאת שנתנה מטבח אחת בפר. לפיכך אם נתן הראשונה בטקונה. ואות השניה חוץ לזרע בפר. נתן את הראשונה חוץ לזרע. ואות השניה חוץ למקומה. פגול וחיבין עליו ברת:

ב בְּכָל הַגְּתָנִין עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי שֶׁאָמַר חִסְר אַחַת מִן הַמְּתֻנוֹת לֹא כְּפֵר לְפִיכָךְ אָמַן גַּתּוֹ כְּלֹן בַּתְּקוֹנוֹ וְאַחַת שֶׁלָּא בַּתְּקוֹנוֹ הַפְּסוֹל וְאֵין בָּרוּת:

ג אֲלֹו דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְيָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל הַקְּמָץ וְהַלְּבָזָנָה וְהַקְּטָרָתָה וּמִנְחָת בְּהַנִּים וּמִנְחָת בְּהַן מֶשֶׁיחָה (וּמִנְחָת נְסָכִים) וְהַדָּם וְהַנְּסָכִים הַבָּאִים בְּפָנֵי עַצְמָן דָּבָרִי רַبִּי מַאיָּר וְחַכְמָמִים אֹמְרִים אֶפְתָּהָאִים עַם הַבְּהָמָה לְזֹג שֶׁמֶן שֶׁל מִצְּרוּעַ רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל וַרְבִּי מַאיָּר אֹמֵר חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל שְׁדָם הָאָשָׁם מַתִּירוֹ וְכָל שִׁישׁ לוֹ מַתִּירִים בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמִזְבֵּחַ חִבֵּין עַלְין מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ד הַעֲוָלה דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ וְעֹורָה לְבַהֲנִים עֹולָת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְמִזְבֵּחַ חַטָּאת הַעֲוָף דָּמָה מַתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לְבַהֲנִים פָּרִים הַגְּשָׁרִפִים וְשַׁעֲרִים הַגְּשָׁרִפִים דָּמָן מַתִּיר אֶת אִימּוֹרְהָן לִיקְרָב רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר בְּלָשׁ אֵינוֹ עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצָׁן בְּשָׁלָמִים אֵין חִבֵּין עַלְיוֹ מִשׁוּם פָּגּוֹל:

ה קָדְשִׁי עֹזְבִּי אַלְילִים אֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל נוֹתָר וְטָמָא וְהַשׁׁוֹחֵטָן בְּחֹזֶק פָּטוֹר דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר רַבִּי יְוֹסֵי מַחְיֵב דָּבָרים שֶׁאֵין חִבֵּין עַלְיָהֶם מִשׁוּם פָּגּוֹל חִיבִּים עַלְיָהֶם מִשׁוּם נוֹתָר מִשׁוּם טָמָא חֹזֶק מִן הַדָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן

אומר בדבר שדרפו להאכל. אבל בגין העצים והלבונה והקטרת אין מיבין עליה מושום טמאה:

ו' לשם יששה דברים נזבח נזבח לשם זבח לשם זבח. לשם השם לשם אישים לשם ריח. לשם ניחח. והחטאת והאשם לשם חטא. אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו בשר. שהוא תנאי בית דין. שאין המחייב הולכת אלא אחר העוזב:

פרק ה

אייזהו מקום של זבחים קדשי קדשים שחיטתן באפוזן. פר ושער של יום הבפורים. שחיטתן באפוזן. וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעונהizia על בין הבדיקות. ועל הפרכת. ועל מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעבבת. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא עגב:

ב' פרים הנשறפים וערי הנשறפים שחיטתן באפוזן. וקבול דמן בכלי שרת באפוזן. ודמן טעונהizia על הפרכת. ועל מזבח הזהב. מתקנה אחת מהן מעבבת. שירוי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא נתן לא עגב. אלו ואלו נשרפים בבית הדשן:

ג' חטאות האبور והיחיד. אלו הן חטאות האبور. שירוי ראייני חדים. ושל מזודות. שחיטתן באפוזן. וקבול

דְּמָנוֹ בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַمָּנוֹ טֻעָן אֶרְבֶּעָה מִתְנּוֹת עַל
אֶרְבֶּעָה קְרָנוֹת. בַּיְצָד עַלְהָ בַּכְּבָשׂ וְפֵגָה לְסּוּבָבָן. וּבָא לוֹ
לְקָרְנוֹ דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפּוֹנִית. צְפּוֹנִית מַעֲרָבִית.
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הִיא שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִית.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ג' הַעוֹלָה קְדֻשָּׁ קְדָשִׁים. שְׁחִיטָתָה בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָה
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּה טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּטֻעָנה הַפְּשֵׁט וְגַתּוֹחַ. וּכְלִיל לְאָשִׁים:

ה' זְבַחִי שְׁלֵמִי צָבֹור וְאָשָׁמוֹת. אַלְוֹ הָן אָשָׁמוֹת. אָשָׁם
גְּנִילּוֹת. אָשָׁם מַעֲלָוֹת. אָשָׁם שְׁפָחָה חֲרוֹפָה. אָשָׁם נְזִיר.
אָשָׁם מַצּוֹּרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצְפּוֹן. וּקְבוּל דְּמָנוֹ
בְּכָלִי שְׁרַת בַּצְפּוֹן. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה.
וּנְאָכְלֵין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים. לְזַכְּרֵי כְּהוֹנָה. בְּכָל מְאָכָל.
לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת:

ו' הַתּוֹדָה וְאַיִל נְזִיר קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם
בַּעֲזָרָה. וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל
הָעִיר. לְכָל אָדָם. בְּכָל מְאָכָל. לִיּוֹם וְלִילָּה עַד חִצּוֹת.
הַמּוֹרָם מִהָּם בַּיּוֹצָא בָּהֶם. אֶלָּא שְׁהַמּוֹרָם נְאָכֵל לְבָהָנים.
לְנַשְּׁיָּהָם וּלְבָנָיָם וּלְעַבְדִּיָּהָם:

ז' שְׁלֵמִים קְדָשִׁים קְלִים. שְׁחִיטָתָן בְּכָל מֶקוּם בַּעֲזָרָה.
וְדַמָּנוֹ טֻעָן שְׁתִּי מִתְנּוֹת שְׁהָן אֶרְבֶּעָה. וּנְאָכְלֵין בְּכָל הָעִיר.

משניות סדר קדשים

לכל אדם. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. המזומנים מהם ביציאם ביהם. אלא שהמזומנים נאכל לבתנים. לנשיהם ולבנייהם ולבנייהם:

" הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים. שהחיטה בכל מקום בעזורה. זdem טעון מתקנה אחת. ובלבך שיתן בנגד היסוד. שנה באכילתון. הבכור נאכל לבתנים. והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר. בכל מאכל. לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה. ואינו נאכל אלא עד חצות. איןנו נאכל אלא למניו. ואינו נאכל אלא צלי:

פרק ו'

קדשי קדשים ששחטן בראש המזבח. רבי יוסי אומר באלו נשחטו בצפון. רבי יוסי בר יהודה אומר מחייב המזבח ולא צפון בצפון. מחייב המזבח ולדרום בדרום. המנחות היו נקומות בכל מקום בעזורה. ונאכלין לפנים מן הקלעים. לזכרי בהוניה. בכל מאכל. ליום וללילה עד חצות:

" חטאת העזיף היתה נעשית על קרון דריזמית מערבית. בכל מקום היתה בשירה. אלא שזו היה מקומה. שלשה דברים היתה אotta הקרון משפט מלמטה ושלשה מלמטה. מלמטה חטא העזיף וההנשות ושרי הדם.

מִלְמַעַלْ נָסֹךְ הַמִּים וְהַיּוֹן וְעוֹלָת הַעֲזֹף בְּשֵׁהִיא רַבָּה
בְּמִזְרָח:

כִּי כָל הַעֲזֹף לְמִזְבֵּחַ עַזְלֵין דָּרֶךְ יְמִין וּמִקְיָפֵין וּזְרִידֵין דָּרֶךְ
שְׁמָאלָל חֹזֵק מִן הַעֲזֹלה לְשִׁלְשָׁה דְּבָרִים אֶלָּו שֶׁהָיו עֲולִים
וְחוֹזְרִים לְעַקְבֵּב:

ד' חַטָּאת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית הִיה מַזְלָק אֶת רָאשָׁה
מִמְּאֹל עַרְפָּה וְאֵינוֹ מְבָדֵיל וּמִזָּה מִדָּמָה עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ
שִׁירֵי הַדָּם הִיה מַתְמָאָה עַל הַיסּוֹד אֵין לְמִזְבֵּחַ אֶלָּא דָמָה
וּכְלָה לְפָהָנים:

ה' עוֹלָת הַעֲזֹף בַּיַּצְדֵּק הַיְתָה נְעִשִּׂית עַלְהָ בְּכֶבֶשׂ וּפְנֵה
לְסּוּבָב בָּא לוֹ לְקַרְנוֹ דָּרוֹמִית מִזְרָחִית הִיה מַזְלָק אֶת
רָאשָׁה מִמְּאֹל עַרְפָּה וּמְבָדֵיל וּמִמְּאָה אֶת דָמָה עַל קִיר
הַמִּזְבֵּחַ נִטְלָה אֶת הַרָּאשׁ וְהַקְרִיף בֵּית מַלְיקָתוֹ לְמִזְבֵּחַ
וּסְפִגּוֹ בְּמֵלֵחַ וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים בָּא לוֹ לְגַוְף וְהַסִּיר
אֶת הַמִּרְאָה וְאֶת הַנוֹּצָה וְאֶת בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה
וְהַשְׁלִיכָה לְבֵית הַדְּשֵׁן שְׁפֵעַ וְלֹא הַבְּדִיל וְאֶם הַבְּדִיל בְּשֵׁר
וּסְפִגּוֹ בְּמֵלֵחַ וּזְרֻקוֹ עַל גְּבֵי הָאִישִׁים:

ו' לֹא הַסִּיר לֹא אֶת הַמִּרְאָה וְלֹא אֶת הַנוֹּצָה וְלֹא אֶת
בְּנֵי מַעַיִם הַיּוֹצָאים עַמָּה וְלֹא סְפִגּוֹ בְּמֵלֵחַ כָּל שְׁשָׁבָה
בָּה מַאֲחַר שְׁמָאָה אֶת דָמָה בְּשֵׁרָה הַבְּדִיל בְּחַטָּאת וְלֹא
הַבְּדִיל בְּעַזְוֹלה פְּסָלָם מִזָּה דָם הַרָּאשׁ וְלֹא מִזָּה דָם הַגּוֹף
פְּסָולָה מִזָּה דָם הַגּוֹף וְלֹא מִזָּה דָם הַרָּאשׁ בְּשֵׁרָה:

חטאת העז שמלקה שלא לשמה. מזה דמה שלא לשמה או לשמה ולא לשמה לשמה. או שלא לשמה ולשמה. פסילה. עולת העוז בשורה. ובלבד שלא עלתה לבטים. אחד חטאת העז. ואחד עולת העוז. שמלקה ושםaza דמו. לאכזב דבר שדרפו לאכזב. להקטיר דבר שדרפו להקטיר. חזץ למוקומו. פסול ואין בו ברת. חזץ לזמןנו. פגול וחיבין עלייו ברת. ובלבד שיקרב המתר במצותו. כיצד קרב המתר במצוותו. מלך בשתייה. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם בשתייה. או שמלך ומזה הדם חזץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוותו. כיצד לא קרב המתר במצוותו. מלך חזץ למוקומו. ומזה הדם חזץ לזמןנו. או שמלך חזץ לזמןנו. ומזה הדם חזץ למוקומו. (או שמלך ומזה את הדם חזץ למוקומו) חטאת העז שמלקה שלא לשמה. ומזה דמה חזץ לזמןה. או שמלקה חזץ לזמןה. ומזה דמה שלא לשמה. או שמלקה. ומזה דמה שלא לשמה. זה הוא שלא קרב המתר במצוותו. לאכזב בזית בחוץ. ובזית למחר. בזית למחר ובזית בחוץ. בחייב זית בחוץ. ובחייב זית למחר. בחייב זית למחר. ובחייב זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכלל. אם מתחשבת הזמן קדמה למתחשבת המקום. פגול וחיבין עליו ברת. ואם מתחשבת המקום קדמה למתחשבת הזמן. פסול ואין בו ברת. וחכמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת. לאכזב

**בָּחִזֵּי זִית וְלַהֲקֹטֶר בָּחִזֵּי זִית בְּשֶׂרֶת שֶׁאֵין אֲכִילָה וְלַהֲקֹטֶר
מִצְטְּרָפִין:**

פרק ז

**חַטָּאת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּה . בָּמִعְשָׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת . בְּשֶׂרֶת . בָּמִעְשָׂה חַטָּאת לְשֶׁם עֹלָה .
בָּמִעְשָׂה עֹלָה לְשֶׁם חַטָּאת . בָּמִעְשָׂה עֹלָה לְשֶׁם עֹלָה .
פְּסָולָה . עֲשָׂאָה לְמַעַלָּה בָּמִעְשָׂה כָּלָם . פְּסָולָה :**

**ב' עֹלָת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַעַלָּן . בָּמִעְשָׂה עֹלָה לְשֶׁם עֹלָה
בְּשֶׂרֶת . בָּמִעְשָׂה עֹלָה לְשֶׁם חַטָּאת בְּשֶׂרֶת . וּבְלִבְדֵּי שְׁלָא
עַלְתָּה לְבָגְלִים . בָּמִעְשָׂה חַטָּאת לְשֶׁם עֹלָה . בָּמִעְשָׂה
חַטָּאת לְשֶׁם חַטָּאת . פְּסָולָה . עֲשָׂאָן לְמַטָּן בָּמִעְשָׂה כָּלָן .
פְּסָולָה :**

**ג' וּכְלֹן אֵין מִתְמָאוֹת בַּבֵּית הַבְּלִיעָה וּמוֹעֵלִין בָּהוּ . חַזְקָה
מִחְטָאת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בָּמִעְשָׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת :**

**ד' עֹלָת הַעֲזֹר שְׁעַשְׂאָה לְמַטָּן . בָּמִעְשָׂה חַטָּאת לְשֶׁם
חַטָּאת . רַبִּי אַלְיָזֶר אָמֵר מוֹעֵלִין בָּה . רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר
אֵין מוֹעֵלִין בָּה . אָמַר רַבִּי אַלְיָזֶר מָה אֶم חַטָּאת שֶׁאֵין
מוֹעֵלִין בָּה לְשֶׁמֶה . בְּשֶׁנֶּה אֶת שֶׁמֶה מוֹעֵלִין בָּה . עֹלָה
שֶׁמוֹעֵלִין בָּה לְשֶׁמֶה . בְּשֶׁנֶּה אֶת שֶׁמֶה אֵינוֹ דִין שִׁימָעַלְוָה
בָּה . אָמַר לוּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא . אֶם אָמְרָת בְּחַטָּאת שֶׁשֶּׁנֶּה**

את שמה לשם עולה. שכן שנה (את) שמה לדבר שיש
בו מעילה. תאמר בעולה ששנה את שמה לשם חטא.
שנו שנה את שמה לדבר שאין בו מעילה. אמר לו רבי
אליעזר והרי קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם
קדשים קלים יוכיחו. שכן שנה את שמן לדבר שאין בו
מעילה. ומועלין בהן. אף אתה אל תחתה על העולה.
שאף על פי ששנה את שמה. לדבר שאין בו מעילה
שימעלו בה. אמר לו רבי יהושע לא. אם אמרת בקדשי
קדשים נשבחין בדרכם. ושבחין לשם קדשים קלים. שכן
שנה את שמן לדבר שיש בו אסור והתר. תאמר בעולה.
שנה את שמה בדבר שכלו התר:

ה מלך בשמאל או בלילה. שחת חולין בפניהם. וקדשים
בחוץ איןן מטמאות בבית הבלתיה. מלך בסביז. מלך
חולין בפניהם. וקדשים בחוץ. תורים שלא הגיע זמן. ובני
יונה שעבר זמן. שיבש גפה. ושגsuma עינה. ושנקעה
רגלה. מטמאה בית הבלתיה זה הכלל כל שהיה פסולה
בקדש. אינה מטמאה בית הבלתיה. לא היה פסולה
בקדש. מטמאה בית הבלתיה. וכל הפסולים שמלאו.
מלך כתן פסולה. ואין מטמות בבית הבלתיה:

מלך ונמצא טרפה. רבי מאיר אומר אינה מטמאה
בבית הבלתיה. רבי יהודה אומר מטמאה בית
הבלתיה. אמר רבי מאיר מה אם נבלת בהמה
שהיא מטמאה במגע ובמשוא. שחיטתה מטהרת

את טרפה מטמאתה. נבלת העוז שאינה מטמאה ב מגע וב משא. אין די שתהא שחיטה מתרת את טרפה מטמאתה. מה מצינו בשחיטה שהיא מכשרה באכילה. ומתרת את טרפה מטמאתה אף מליקתה שהיא מכשרה באכילה. טהרה את טרפה מטמאתה. רבי יוסי אומר דיה נבלת בהמה. שחיטה מטירה. אבל לא מליקת:

פרק ח

כל הזכחים שנתקערבו בחטאונות המתוות או בשור הנסקל. (אפילו אחד ברבוא.) ימותו כלם. נתקערבו בשור שנעבדה בו עבירה. או שהמית את האדם על פי עד אחד. או על פי הבעלים. ברובע ובנרבע ובמקצתה ובגעבד ובathan ובהחר ובקלאים ובטריפה ובזיא דפון. ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבתו מאותו המין. נתקערב בחולין תמים. ימברו החולין לארכביאותו המין:

ב קדשים בקדשים מין במין. זה יקרב לשם מי שהוא. וזה יקרב לשם מי שהוא. קדשים בקדשים מין בשאיינו מינו. ירעו עד שישתחابו וימברו ויביא בדמי היפה שבתו ממין זה. ובדמי היפה שבתו ממין זה. ונפסיד המותר מביתו. נתקערבו בבור ובעשר. ירעו עד שישתחابו.

ויאכלו בכבוד ובכבודם. הפל יכולין להתערב. חייז מן החטא והאשם:

א אשם שנתקערב בשלמים. (ירעו עד שישתאבו) רבינו שמעון אומר שניהם ישחטו באפוזן. ויאכלו בחמור שבזה. אמרו לו אין מבאים קדשים לבית הפסול נתערבו חתיכות בחתיכות. קדשי קדשים בקדשים קלים. הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני ימים. יאכלו בחמור שבזה:

ב' אברי חטא שנתקערבו באברי עליה. רבינו אליעזר אומר יטנו למعلن. ורואה אני אתبشر החטא מלמענן. באלו הוא עזים. וחכמים אומרים תעבור צורתן. ויצא לבית השירפה:

ג' אברין באברי בעלי מומין. רבינו אליעזר אומר אם קרב ראש אחד מהן. יקרבו כל הרשין. ברעו של אחד מהן. יקרבו כל הקרעים. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם. חזק מאחד מהן. יצא לבית השירפה:

ד' דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם כישר. נתערב בין רוזין אותו באלו הוא מים. נתערב בדם בהמה או בדם חיה רוזין אותו באלו הוא מים. רבוי יהודה אומר אין דם מבטיל דם:

נתחערב בדים פסולין. ישפיך לאםה. בדים תמצית ישפיך לאםה. רבי אליעזר מבהיר. אם לא גמלך ונתנו בשר:

דים תמים בדים בעלי מומין. ישפיך לאםה. כוס בכוסות. רבי אליעזר אומר קרב כוס אחד. יקרבו כל הכוסות. וחכמים אומרים אפילו קרבו כלם חוץ מאחד מהן. ישפיך לאםה:

הנתנו למיטה שנתחערבו בנתנו למעלה. רבי אליעזר אומר יתנו למעלה. ורואה אני את התוצאות נמעלה. אבלו הן מים. ויחזור ויתנו למיטה. וחכמים אומרים ישפכו לאםה. ואם לא גמלך ונתנו בשר:

הנתנו מתנה אחת שנתחערבו בנתנו מתנה אחת. ינתנו מתנה אחת. מתן ארבע במתן ארבע ינתנו מתן ארבע. מתן ארבע במתנה אחת. רבי אליעזר אומר ינתנו במתן ארבע. רבי יהושע אומר ינתנו במתנה אחת. אמר לו רבי אליעזר והרי הוא עוזר על בל תגרע. אמר לו רבי יהושע והרי הוא עוזר על בל תוסיף. אמר לו רבי אליעזר לא נאמר בל תוסיף. אלא בשזהו בעצמו. אמר לו רבי יהושע לא נאמר בל תגרע. אלא בשזהו בעצמו. ועוד אמר לו רבי יהושע בשנתה עברת על בל תוסיף. ועשית מעשה בידך. וכשלא נתת עברת על בל תגרע. ולא עשית מעשה בידך:

י"ג הנתקנים בפנים שנטערכבו בנתקין בחוץ. ישפכו לאמה. נתן בחוץ וחרז ונתן בפנים כשר. בפנים וחרז ונתן בחוץ רבי עקיבא פסול. וחכמים מחייבין. שהיה רבי עקיבא אומר כל הדמים שנתקנו לכפר בהילל פסולין וחכמים אומרים חטא בלבך. רבי אליעזר אומר אף האשם שנאמר בחתאת וכאש:

י' חטא שקבל דמה בשני כוסות. יצא אחד מהן לחוץ. הפנימי כשר. נensus אחד מהן לפנים. רבי יוסי הגלילי מבשיר בחיצוז. וחכמים פסולין. אמר רבי יוסי הגלילי מה אם במקום שהמחשבה פסלה בחוץ. לא עשה את המשואר כיוצא. מקום שאין המחשיבה פסלה בפנים. איןנו דין שלא נעשה את המשואר בנensus. נensus לכפר אף על פי שלא כפר פסל. דברי רבי אליעזר. רבי שמעון אומר עד שייכפר. רבי יהודה אומר אם הבנים שוגג כשר. כל הדמים הפסולין שנתקנו על גבי המזבח. לא הרצה הארץ אלא על הטמא. שהארץ מרצה על הטמא. ואינו מרצה על היוצא:

פרק ט

המזבח מקדש את הראוי לו. רבי יהושע אומר כל הראוי לאנשים אם עלה לא ירד. שנאמר הראוי העולה על מזקה על המזבח מה עולה שהיא ראויה לאנשים אם עלה לא תרד. אף כל דבר שהוא ראויה לאנשים אם עלה לא ירד. רבנן גמליאל אומר כל הראוי למזבח אם עלה לא ירד. שנאמר הראוי העולה על מזקה על המזבח מה עולה שהיא ראויה למזבח אם עלה לא תרד. אף כל דבר שהוא ראויה למזבח אם עלה לא ירד. אין בין דברי רבנן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים. שרבנן גמליאל אומר לא ירדו. ורבי יהושע אומר ירדו. רבבי שמעון אומר הזבח בשר והנסכים פסולין. הנסכים בשרין והזבח פסול. אפילו זה וזה פסולין. הזבח לא ירד והנסכים ירדו:

ב' ואלו אם עלו לא ירדו הלו. והטמא. והיוצא. והנשחת חוץ לזרען. וחוץ למקומו. ושבלו פסולים וזרקו את דמו. רבי יהודה אומר שנשחתה בלילה. ושותפה דמה. ושיתיא דמה חוץ לקלעים. אם עלה תרד. רבבי שמעון אומר לא תרד. שהיה רבבי שמעון אומר כל שפסולו בקדש הקדש מקבלו. לא היה פסול בקדש. אין הקדש מקבלו:

ג' אלו לא היה פסול בקדש. הרובע והרביע והמיוקאה והנעבד. והאתנו והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דפניהם.

ובעליו מומין. רבי עקיבא מבשיר בבעל מומין. רבי חנניא סגון הכהנים אומר דוחה היה אבא את בעל מומין. מעל גבי המזבח:

ד בשם שם עלו לא ירדו. אך אם ירדו לא יעלו. ובכלו שעלו חיים לראש המזבח ירדו. עליה שעלהת חיה לראש המזבח תרד. שחתה בראש המזבח. יפשיט וינתח במקומה:

ה ואלו אם עלו ירדו. בשער קדשי קדשים. ובשער קדשים קלילים. ומותר העمر. ושתי הלחם. ולחם הפנים. ושרי מנוחות. והקטרת. האומר שבראשי כבשים. והשער שבזקנו תישים. והעצמות והגידים והקרניים והטלים בזמן שאין מחרבין יעלו. שנאמר והקטיר להן את הכל המזבחה. פרשו לא יעלו. שנאמר ועשית עולתך הבשר והדים:

ו וכלם שפקעו מעל גבי המזבח לא יחויר. וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח. אברים שפקעו מעל גבי המזבח. קדם לחצות. יחויר ומוציאין בהן. לאחר חצות לא יחויר. ואין מוציאין בהן:

ז בשם שהמזבח מקדש את הראי לו. אך הקבש מקדש. בשם שהמזבח והכבש. מקדשין את הראי להן. אך הבלים מקדשין. בלי הלח מקדשין את הלח. ומדות היבש מקדשות את היבש. אין בלי הלח מקדשין את

היבש. ולא מדות היבש מקדשות את הלה. בלי הקדש שנתקבו. אם עושים הם מעין מלאכתן שהיו עושין והו שלמים. מקדשים. ואם לאו אין מקדשים. ובולם אין מקדשים אלא בקדש:

פרק י

בֶּל הַתִּדְרֵר מִחְבָּרוֹ קֹדֶם אֶת חֲבָרוֹ. הַתִּמְדִין קֹדֶם־יְמִינָה. מִוסְפֵּין שְׁבַת קֹדֶם־יְמִינָה לְמוֹסֵפִי רָאשׁ חָדֶשׁ. מִוסֵּפִי רָאשׁ חָדֶשׁ קֹדֶם־יְמִינָה לְמוֹסֵפִי רָאשׁ הַשָּׁנָה. (שנאמר מלבד עזלת הבקר אשר לעזלת הtmpmid תעשו את אלה):

ב' וְכֹל הַמִּקְדֵּשׁ מִחְבָּרוֹ קֹדֶם אֶת חֲבָרוֹ. דֵם חַטָּאת קֹדֶם לְדֵם עֹזֶלה. מִפְנֵי שַׁהוּא מְרַצָּה. אִיבָּרִי עֹזֶלה קֹדֶם־יְמִינָה לְאִמּוּרִי חַטָּאת. מִפְנֵי שַׁהוּן בְּלִיל לְאָשָׁים. חַטָּאת קֹדֶם־יְמִינָה לְאָשָׁם. מִפְנֵי שַׁדְמָה נָתַן עַל אַרְבָּעָ קְרֻנוֹת. וּעַל הַיְסָודִי אָשָׁם קֹדֶם לְתֹזֶה וְלֹאֵיל נְזִיר. מִפְנֵי שַׁהוּא קְדָשִׁים. הַתֹּזֶה וְאֵיל נְזִיר קֹדֶם־יְמִינָה לְשָׁלְמִים. מִפְנֵי שַׁהוּן גְּאַכְלִין לִיום אֶחָד וְטֻוּגִים לְחַם. שָׁלְמִים קֹדֶם־יְמִינָה לְבָכָור מִפְנֵי שַׁהוּן טֻוּגִים מִתּוֹן אַרְבָּעָ. וּסְמִיכָּה וְנִסְכִּים וְתִנְופָּת חַזָּה וְשֹׁזֶק:

ג' הַבָּכָור קֹדֶם לְמַעַשֵּׂר. מִפְנֵי שְׁקָדוֹשָׁתוֹ מְרַחֶם. וְגַאֲכָל לְבָהָנים. הַמַּעַשֵּׂר קֹדֶם לְעוֹפּוֹת. מִפְנֵי שַׁהוּא זָבֵח. וַיֵּשׁ בָּזֶה קְדָשִׁי קְדָשִׁים דָמוֹ וְאִמּוּרִיו:

ד הַעֲזֹפּוֹת קְוָדְמִין לְמִנְחֹות. מִפְנֵי שֶׁהוּ מִינִי דָמִים. מִנְחָת חֹטְאָ קְוָדָמָת לְמִנְחָת נְדָבָה. מִפְנֵי שֶׁהָיָא בָּאָה עַל חָטָא. חַטָּאת הַעוֹר קְוָדָמָת לְעֹלָת הַעוֹר. וּבוּ בְּהַקְדָּשָׁה:

ה כָּל הַחֲטָאוֹת שְׁבַתּוֹרָה קְוָדָמוֹת לְאֲשָׁמוֹת. חֹזֶן מְאַשָּׁם מִצְוָעָד. מִפְנֵי שֶׁהָוָא בָּא לְהַכְּשָׂר. כָּל הָאֲשָׁמוֹת שְׁבַתּוֹרָה. בָּאַין בְּנֵי שְׁתִים. וּבָאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים. חֹזֶן מְאַשָּׁם נְזִיר. וְאַשָּׁם מִצְוָעָד. שֶׁהוּ בָּאַין בְּנֵי שְׁנִינָן. וְאַיְնָן בָּאַין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים:

ו בְּשָׁם שֶׁהוּ קְוָדְמִין בְּהַקְרְבָּתָן. כֵּد הַן קְוָדְמִין בְּאַכְילָתָן. שְׁלָמִים שֶׁל אֲמֶשׁ וּשְׁלָמִים שֶׁל הַיּוֹם. שֶׁל אֲמֶשׁ קְוָדְמִין. שְׁלָמִים שֶׁל אֲמֶשׁ. וְחַטָּאת וְאַשָּׁם שֶׁל הַיּוֹם. שֶׁל אֲמֶשׁ קְוָדְמִין. דָבָרי רַבִּי מַאיָר. וְחַכְמִים אֲוֹמְרִים הַחַטָּאת קְוָדָמָת מִפְנֵי שֶׁהָיָא קָדְשִׁי קָדְשִׁים:

ו בְּכָלָם הַפְּהָנִים רְשָׁאֵין לְשָׁנוֹת בְּאַכְילָתָן. לְאַכְלָוֹן צְלָוִים שְׁלוּקִין וּמְבָשְׁלִין. וְלִתְתַּחַת לְתֹזְנוֹן תְּבִלִין חֹלְוִין וּתְבִלִי תְּרוּמָה. דָבָרי רַבִּי שְׁמֻעוֹן. רַבִּי מַאיָר אָוֹמֵר לֹא יִתְן לְתֹזְנוֹן תְּבִלִי תְּרוּמָה. שֶׁלָּא יִבְיאֵת הַתְּרוּמָה לִידֵי פְּסָול:

ח אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָם רְאִית שֶׁמַן שֶׁהָוָא מִתְחַלֵק בְּעֹזֶרֶת. אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא. אֶלָּא מוֹתֵר רַקִיקִי מִנְחָת יִשְׂרָאֵל. וּלֹא שֶׁמַן שֶׁל מִצְוָעָד. אָם רְאִית שֶׁמַן שֶׁהָוָא נְתֹזֵן עַל גַּבֵּי הָאֲשָׁים. אֵין אַתָּה צָרִיךְ לְשֹׁאֵל מָה הוּא. אֶלָּא

מותר רקייקי מנוחות בהנים. ומנוחת בהן המשיח. שאין מתנדבים שםן. רבי טרפון אומר מתנדבים שםן:

פרק יא

ד' חטאת שנטו על הבגד. הרי זה טעון בובס. אף על פי שאין הכתוב מדבר. אלא בנאכלות. שנאמר במקום קדוש תאכל. אחד הנאכלת ואחד הפנימית טענות בובס. שנאמר תורה החטא תורה אחת לכל החטאות:

ב' חטאת פסוללה אין דמה טעון בובס. בין שהיה לה שעת הבשר. בין שלא היה לה שעת הבשר. איזו היא שהיה לה שעת הבשר. שלאה. ושותמתה. ושייצאה. ואיזו היא שלא היה לה שעת הבשר. שנשחתה חזק למנה. וחוץ למלמה. ושקבלו פסולין. וירקו את דמה:

ג' נתנו מן הצואר על הבגד אינו טעון בובס. מן הקרע ומן היסוד. אינו טעון בובס. נשפק על הרצפה ואספו. אינו טעון בובס. (אינו טעון בובס) אלא הדם שנתקבל בבלוי. וראוי להזיה. נתנו על העור. עד שלא הפשט. אינו טעון בובס. משחה הפשט טעון בובס. דברי רבי יהודה. רבי אליעזר אומר אף משחה הפשט אינו טעון בובס. אינו טעון בובס אלא מקום הדם. ורק דבר שהוא ראוי לקבל טמאה. וראוי לבובס:

ג' אחד הַבָּגֵד. ואחד הַשְׁקָה. ואחד הַעֲזֹר. טעוניין בavirus במקום קדוש. וشبירת כל' חרס במקום קדוש. וMRIKAה ושתיפה בכל' נוחשת במקום קדוש. זה חמר בחתאת. מתקני קדושים:

ה' בגד שיצא חוץ לקלעים. נבנש ומכבשו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. קורעו ונבנש ומכבשו במקום קדוש. כל' חרס שיצא חוץ לקלעים. נבנש ושוברו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. נזקבו ונבנש ומכבשו במקום קדוש: כל' נוחשת שיצא חוץ לקלעים. נבנש ומזרקו ושותפו במקום קדוש. גטמא חוץ לקלעים. פוחתו. ונבנש ומזרקו ושותפו במקום קדוש:

ו' אחד שבשל בו. ואחד שערה לתוכו רותח. אחד קדשי קדושים. ואחד קדושים קלים. טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו שמעון אומר קדושים קלים אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. רבינו טרפון אומר אם בשל בו מתחלה הרجل יבשל בו את כל הרגל. וחכמים אומרים עד זמו אכילה. MRIKAה ושתיפה. MRIKAה בMRIKAה הבוס. ושתיפה בשיטת הבוס. (MRIKAה בחמץ. ושתיפה בצונג). והשפוד והאסבלה מגעלו בחמץ:

ח' בשל בו קדושים וחולין או קדשי קדושים וקדושים קלים. אם יש בהן בנותן טעם. הרי הקלים נאכלים בחמורים. אין טעוניין MRIKAה ושתיפה. ואין פוסלין במנג' רקיק

שָׁנְגַע בְּרִקִּיק וְחַתִּיבָה בְּחַתִּיבָה לֹא בְּלֹא הַרְקִיק וְלֹא בְּלֹא הַחֲתִיכּוֹת אֲסּוּרִין אֵינוֹ אָסּוּר אֶלָּא מֶקוּם שְׁבָלָע:

פרק יב

טְבוֹל יּוֹם וְמִחְסָר כְּפֹורִים אֵין חֹלְקִין בְּקָדְשִׁים לְאָכֹל לְעַרְבָּה אָזְגַע וְאֵינוֹ מִקְרִיב וְאֵינוֹ חֹלְק לְאָכֹל לְעַרְבָּה בְּעַלְיָה מָמוֹן בֵּין בְּעַלְיָה מָמוֹן קְבוּעִין בֵּין בְּעַלְיָה מָמוֹן עֻזְבִּין חֹלְקִין וְאָכְלִין אֶבֶל לֹא מִקְרִיבִין וְכֹל שְׁאֵינוֹ רָאוּי לְעַבּוֹדָה אֵינוֹ חֹלְק בְּבָשָׂר וְכֹל שְׁאֵין לוֹ בְּבָשָׂר אֵין לוֹ בְּעֹרוֹז אֲפִילוֹ טָמֵא בְּשָׁעַת זְרִיקַת דָּמִים וְתוֹホֵר בְּשָׁעַת הַקְּטָר חָלְבִים אֵינוֹ חֹלְק בְּבָשָׂר שְׁנָאָמֵר הַמִּקְרִיב אֶת דָם הַשְׁלָמִים וְאֶת הַחֶלֶב מַבְנֵי אַהֲרֹן לוֹ תְּהִיא שָׂוֹק הַיָּמִין לְמִנְהָה:

בְּכָל שְׁלָא זָכָה המזבח בְּבָשָׂר לֹא זָכָו הַלְּהָנִים בְּעֹרָה שְׁנָאָמֵר עֹזֶלֶת אִישׁ עֹזֶלֶת שְׁעַלְתָה לְאִישׁ עֹזֶלֶת שְׁפְשַׁחַתָה שְׁלָא לְשָׁמָה אֶף עַל פִי שְׁלָא עַלְתָה לְבָעָלִים עֹרָה לְלְהָנִים אֶחָד עֹזֶלֶת הָאִישׁ אֶחָד עֹזֶלֶת הָאָשָׁה עֹרָותֵיהַ לְלְהָנִים:

ג' עֹזֶרות קָדְשִׁים קָלִים לְבָעָלִים וְעֹזֶרות קָדְשִׁי קָדְשִׁים לְלְהָנִים קל וְחַמֶּר מֶה אֶם עֹזֶלֶת שְׁלָא זָכָו בְּבָשָׂר זָכָו בְּעֹרָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים שְׁזָכוּ בְּבָשָׂר אֵינוֹ דִין שִׁזְכוּ בְּעֹרָן אֵין מִזְבֵּח יוֹכִיח שְׁאֵין לוֹ עֹזֶר מִכְל מֶקוּם:

ד בְּלַי הַקָּדְשִׁים שֶׁאָרְעָבָהּ פָּסֹול קָדֵם לְהַפְשִׁיטָן. אֵין עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. לְאַחֲרֵ הַפְשִׁיטָן עוֹרוֹתֵיהֶם לְכָהָנִים. אָמֵר רַבִּי חַנִּינָא סְגָן הַכָּהָנִים מִימֵי לֹא רָאָיתִי עֹזֶר יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת. אָמֵר רַבִּי עַקְיבָּא מִזְבְּחָיו לְמִדְנָנוּ. שְׁהַמְּפַשֵּׁיט אֶת הַבָּכוֹר וּנְמֻצָּא טְרֵפָה. שִׁיאוֹתוֹ הַפָּהָנִים בְּעֹזֶר. וְחַכְמִים אֹמְרִים אֵין לֹא רָאָינוּ רָאָיה. אֶלָּא יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת:

ה פְּרִים הַגְּשֶׁרֶפִים וּשְׁעִירִים הַגְּשֶׁרֶפִים. בָּזְמָן שְׁהָזֵן נִשְׁרָפִין בְּמִצְוָתֵן. נִשְׁרָפִין בְּבֵית הַדְּשֵׁן. וּמִטְמָאֵין בְּגָדִים. וְאֵם אֵין נִשְׁרָפִין בְּמִצְוָתֵן. נִשְׁרָפִין בְּבֵית הַבִּירָה. וְאֵינָם מִטְמָאֵין בְּגָדִים:

ו הַיּוֹסְבָּלִין אֶתְנָן בְּמוֹטוֹת יֵצְאוּ הַרְאָשׁוֹנִים חֹזֶץ לְחוֹמָת הַעֲזָרָה. וְהַאֲחַרְזִים לֹא יֵצְאוּ. הַרְאָשׁוֹנִים מִטְמָאֵין בְּגָדִים. וְהַאֲחַרְזִים אֵין מִטְמָאֵין בְּגָדִים. עַד שִׁיצְאָו. יֵצְאוּ אֶלָּו וְאֶלָּו. אֶלָּו וְאֶלָּו מִטְמָאֵין בְּגָדִים. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אֹמֵר אֶלָּו וְאֶלָּו אֵין מִטְמָאֵין בְּגָדִים. עַד שִׁיצְתִּי הַאֲוֹר בְּרַבְּן. גַּתְךָ הַבָּשָׂר. אֵין הַשּׂוֹרֵף מִטְמָא בְּגָדִים:

פרק יג

השוחט והמעלה בחוץ. חיב על השחיטה. וחיב על העליה. רבי יוסי הגלילי אומר שחת בתנים והעלה בחוץ חיב. שחת בחוץ והעלה בחוץ פטור. שלא העלה בחוץ אלא דבר פסול. אמרו לו אף השוחט בתנים ומעלה בחוץ. ביוון שהוזיאו פסלו:

ב טמא שאכל בין קדש טמא. ובין קידש טהור חיב. רבי יוסי הגלילי אומר טמא שאכל טהור חיב. וטמא שאכל טמא פטור. שלא אכל אלא דבר טמא. אמרו לו אף טמא שאכל טהור. ביוון שנגע בו טמאה. וטהר שאכל טמא פטור. שאינו חיב אלא על טמאות הגות:

ג חמר בשחיטה מבהעליה. ובהעליה מבשחיטה. חמר בשחיטה. שהשוחט להדיות חיב. והמעלה להדיות פטור. חמר בהעליה. שניהם שאחזו בסכין ושחתו פטורים. אחزو באבר והעליהם חיבוי. העלה וחזר והעלה וחזר והעלה. חיב על כל העליה והעליה. דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר אינו חיב אלא אחת. ואינו חיב עד שיעלה לראש המזבח. דברי שמעון אומר אפילו העלה על הסלע או על האבן חיב:

ד אחד קדשים כשרין. ואחד קדשים פסולין. שהיה פסולין בקדש. והקрайין בחוץ חיב. המעליה בזית מן העולה. וכן האימוריין בחוץ חיב. הקמצ והלבונה והקטרת. ומנתת

בְּהִנִּים. וּמְנַחָת בְּהֵן הַמֶּשִׁיחַ. וּמְנַחָת נְסִכִין. שֶׁהַקָּרֵיב
מֵאַחֲד מֵהֶן בְּזִית בְּחוֹזַח חִיבַר. רַبִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד
שֶׁהַקָּרֵיב אֶת כָּלָוֹ. וּכְלָם שֶׁהַקָּרֵיב בְּפָנִים. וּשְׁיר בְּהֵן בְּזִית
וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר. וּכְלָם שְׁחַסְרוּ כָּל שְׁהָנוּ וְהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח
פָטוֹר:

ה' הַמִּקְרֵיב קָדְשִׁים וְאַמְוּרִים בְּחוֹזַח חִיבַר. מְנַחָה שֶׁלֹּא
נִמְצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. קִמְצָה וְחַזָר קִמְצָה
לְתוֹצָה. וְהַקָּרֵיבָה בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַקִּמְצָה וְהַלְבּוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי. אַחֲד בְּפָנִים
וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבוֹנָה שֶׁהַקָּרֵיב אֶת אַחֲד
מֵהֶן בְּחוֹזַח חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר פּוֹטֵר עַד שֶׁיַּקְרֵיב אֶת הַשְׁנִי.
אַחֲד בְּפָנִים וְאַחֲד בְּחוֹזַח חִיבַר. הַזּוֹרֶק מִקְצָת דְמִים בְּחוֹזַח
חִיבַר. רַבִי אַלְיעָזֶר אָוֹרֶר אֶרְפָּמְנֵסֶד מֵחַג בְּחַג בְּחוֹזַח חִיבַר.
רַבִי גַּחְמִיה אָוֹרֶר שְׂירֵי הַדָּם שֶׁהַקָּרֵיב בְּחוֹזַח חִיבַר:

ו' הַמּוֹלֵך אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים. וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. מֶלֶך בְּחוֹזַח
וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח פָטוֹר. הַשׁוֹחֵט אֶת הַעֲזֹר בְּפָנִים וְהַעֲלָה
בְּחוֹזַח פָטוֹר. שְׁחַט בְּחוֹזַח וְהַעֲלָה בְּחוֹזַח חִיבַר. נִמְצָא דָרְך
הַכְּשָׁרוֹ מִבְּפָנִים פָטוֹר בְּחוֹזַח. דָרְך הַכְּשָׁרוֹ בְּחוֹזַח פָטוֹר
בְּפָנִים. רַבִי שְׁמַעַן אָוֹרֶר כָּל שְׁחִיבַין עַלְיוֹ בְּחוֹזַח חִיבַין עַל
פִּוּצָא בּוֹ בְּפָנִים שֶׁהַעֲלָה בְּחוֹזַח. חַזְקָן מִן הַשׁוֹחֵט בְּפָנִים.
וּמְעֻלָה בְּחוֹזַח:

החותאת שקבל דמה בכוס אחד. נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים. בפנים וחרז ונתן בחוץ חיב. שכלו ראוי לבוא בפנים. קיבל דמה בשני כוסות. (נתן שנייהם בפנים פטור). שנייהם בחוץ חיב. אחד בפנים ואחד בחוץ פטור. אחד בחוץ ואחד בפנים. חיב על החיצון והפנימי מכפר. למה הדבר דומה למפריש חטאתו ונאבדה. והפריש אחרית תחתיה. ואחר כך נמצאת הראשונה. והרי שתיהן עומדות. שחת שתיהן בפנים פטור. שחת שתיהן בחוץ חיב. אחת בפנים ואחת בחוץ פטור. אחת בחוץ ואחת בפנים. חיב על החיצונה. והפנימית מכפרת. כשם שדמיה פוטר את בשורה. אך הוא פוטר את בשור חברתה:

פרק יד

פרת חטאת שרפה חוץ מגטה. וכן שעיר המשתוללה שהקריבו בחוץ פטור. שנאמר ולא פתח אهل מועד לא הביאו. כל שאין ראי לבא אל פתח אهل מועד. אין חיבין עליו:

ב' הרובע והרביע. והמקאה. והנשבד. והאתנן. והמחיר. והכלאים. והטרפה. ויצא דפן. שהקריבו בחוץ פטור. שנאמר לפני משפטני כי. כל שאין ראי לבא לפני משפטני כי. אין חיבין עליו. בעלי מומין בין בעלי מומין קבועים. בין בעלי מומין עוברים. שהקריבו בחוץ פטור. רבינו שמעון אומר בעלי מומין קבועין פטור. ובuali מומין עוברים.

עֹבְרֵי בָּلָא תַעֲשֶׂה. תְּזַרִּים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן. וּבְנֵי י֙וֹנָה
שֶׁעָבֵר זָמָן. שַׁהְקְרִיבָן בְּחֵזֶק פָּטוֹר. רַبִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר
בְּנֵי יוֹנָה שֶׁעָבֵר זָמָן פָּטוֹר. וְתוּרִים שֶׁלֹּא הָגַע זָמָן בָּלָא
תַעֲשֶׂה. אָזֶה וְאֵת בָּנוֹ מַחְסֵר זָמָן פָּטוֹר. רַבִּי שְׁמֻעוֹן
אָמַר הָרִי זוֹ בָּלָא תַעֲשֶׂה. שְׁהִיה רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמַר כֹּל
שַׁהְוָא רָאוִי לְבֹזָא לְאַחֲרֵי זָמָן. הָרִי זוֹ בָּלָא תַעֲשֶׂה. וְאֵין
בָּזְבָּרָת. וְחַכְמִים אָמְרִים כָּל שָׁאֵין בָּזְבָּרָת אֵין בָּזְבָּרָת
תַעֲשֶׂה:

מַחְסֵר זָמָן. בֵּין בָּגּוֹפּוֹ בֵּין בְּבָעֵלִיו. אֵיזֶה הוּא מַחְסֵר
זָמָן בְּבָעֵלִיו. הַזּוֹב וְהַזְּבָה (וַיּוֹלְדָת וּמַצּוֹרָע) שַׁהְקְרִיבָן
חַטָּאתָם וְאַשְׁמָם בְּחֵזֶק פָּטוֹרֵין עֹלְלָתֵיהֶן וְשְׁלִמְתֵּהֶן בְּחֵזֶק
חַיְבֵין. הַמְּעַלָּה מַבְשֵׂר חַטָּאת. מַבְשֵׂר אָשָׁם. מַבְשֵׂר
קָדְשִׁים. מַבְשֵׂר קָדְשִׁים קְלִים. וּמוֹתָר הַעֲמָר. וְשַׁתִּי הַלְּחֵם וְלַחֵם הַפְּנִים. וְשִׁירֵי מְנֻחוֹת. הַיּוֹצָק. הַבּוֹלֵל.
הַפּוֹתַת. הַמּוֹלֵח. הַמְּנִיףּ. הַמְּנִישׁ. הַמְּסִדָּר אֶת הַשְּׁלָחוֹן.
וְהַמְּטִיב אֶת הַגְּרוֹת. וְהַקּוֹמֵץ. וְהַמְּקַבֵּל דְּמִים בְּחֵזֶק פָּטוֹר.
אֵין תִּבְין עַלְיוֹן. לֹא מְשׁוּם זָרוֹת. וְלֹא מְשׁוּם טְמָאָה. וְלֹא
מְשׁוּם מַחְסֵר בָּגְדִים. וְלֹא מְשׁוּם רְחוֹץ יָדִים וּרְגָלִים:

עַד שֶׁלֹּא הָוקֵם הַמְשֻׁבֵּן הַיְזֵרְבָּה מִזְרָחָה וְעַבּוֹדָה
בְּבָכוֹרוֹת. מִשְׁהוּקֵם הַמְשֻׁבֵּן נְאָסָרוּ הַבָּמֹות. וְעַבּוֹדָה
בְּכָהָנִים. קָדְשִׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִים לִפְנֵים מִן הַקְּלָעִים.
קָדְשִׁים קְלִים בְּכָל מִחְנָה יִשְׂרָאֵל:

ה בָּאוּ לְגַלְגֵּל וְהִתְרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים
מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים כָּל מִקּוֹם:

ו בָּאוּ לְשִׁילָה נָאסְרוּ הַבָּמֹות לֹא הִיא שֵׁם תְּקָרֶה אֶלָּא
בֵּית שֶׁל אֲבָנִים מְלֻמְטָן וַיְרִיעוֹת מְלֻמְעָלָן וְהִיא הִתְהָ
מְנוּחָה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים
קָדְשִׁים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי בְּכָל הַרֹּאָה:

ז בָּאוּ לְנוֹב וְלְגַבְעֹן הַתְּרֹו הַבָּמֹות קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים
לְפִנִּים מִן הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים כָּל עַרְיִ ישְׂרָאֵל:

ח בָּאוּ לִירוּשָׁלָם נָאסְרוּ הַבָּמֹות וְלֹא הִיא לָהֶם עוֹד
הַתְּרֹו וְהִיא הִתְהָ נָחָלה קָדְשִׁי קָדְשִׁים נָאכְלִים לְפִנִּים מִן
הַקְּלָעִים קָדְשִׁים קָדְשִׁים וּמְעֻשֵּר שְׁנִי לְפִנִּים מִן הַחוֹמָה:

ט בְּלִ קָדְשִׁים שַׁהְקִדְשֵׁן בְּשַׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָן
בְּשַׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות בְּחוֹזֵן הַרִּי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה וְלֹא
תְּעֵשֶׂה וְתִבְינֵן עֲלֵיכֶם בְּרִית הַקִּדְשֵׁן בְּשַׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות
וְהַקְּרִיבָן בְּשַׁעַת אֲסֹור הַבָּמֹות הַרִּי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה וְלֹא
תְּעֵשֶׂה וְאַין חִבְינֵן עֲלֵיכֶם בְּרִית הַקִּדְשֵׁן בְּשַׁעַת אֲסֹור
הַבָּמֹות וְהַקְּרִיבָן בְּשַׁעַת הַתְּרֹר הַבָּמֹות הַרִּי אֶלָּו בְּעֵשֶׂה
וְאַין בָּהֶם בְּלֹא תְּעֵשֶׂה:

י אלֹ קָדְשִׁים קִרְבֵּן בְּמִשְׁבָּן קָדְשִׁים שַׁהְקִדְשָׁו לְמִשְׁבָּן
קִרְבָּנוֹת הַצְּבֹור קִרְבֵּן בְּמִשְׁבָּן וְקִרְבָּנוֹת הַיחִיד בְּבָמָה
וְקִרְבָּנוֹת הַיחִיד שַׁהְקִדְשָׁו לְמִשְׁבָּן יִקְרְבוּ בְּמִשְׁבָּן וְאַם

הקריבן בבמה פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור.
סמייקה. ושותחת צפון. ומתן סביר. ותנופה והגשה. רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה. וביהוז ובגדי שרת. וכל שרת וריח ניחח. ומחייבת בדים. ורחוץ ידים ורגלים.
אבל הזמן והנותר והטמא. שווין זהה וזה: סליק

מסכת מנהות

פרק א

בֶּלֶם מִנְחֹת שְׁקָמָצָו שֶׁלֹּא לְשֵׁמַן בְּשֻׂרֹת אֶלָּא שֶׁלֹּא
עַלְוֹ לְבָעָלִים לְשֵׁם חֹזֶה חֹזֶן מִמְנַחַת חֹטָא וּמִנְחַת
קְנָאֹת מִנְחַת חֹטָא וּמִנְחַת קְנָאֹת שְׁקָמָצָו שֶׁלֹּא לְשֵׁמַן
נָתַן בְּכָלִי וְהַלְךְ וְהַקְטִיר שֶׁלֹּא לְשֵׁמַן אָז לְשֵׁמַן וְשֶׁלֹּא
לְשֵׁמַן אָז שֶׁלֹּא לְשֵׁמַן וְלְשֵׁמַן פְּסָולֹת בַּיַּצְדֵּק לְשֵׁמַן וְשֶׁלֹּא
לְשֵׁמַן לְשֵׁם מִנְחַת חֹטָא וּלְשֵׁם מִנְחַת גְּדָבָה אָז שֶׁלֹּא
לְשֵׁמַן וְלְשֵׁמַן לְשֵׁם מִנְחַת גְּדָבָה וּלְשֵׁם מִנְחַת חֹטָא:

ב' אֲחָد מִנְחַת חֹטָא וְאֲחָד בֶּלֶם מִנְחֹת שְׁקָמָצָו זֶר אָוֹן
טְבּוֹל יוֹם מְחַסֵּר בְּגָדִים מְחַסֵּר בְּפּוֹרִים שֶׁלֹּא רְחוֹז
יָדִים וּרְגָלִים עַרְלָטָם יָזִיב עַזְמָד עַל גְּבֵי כְּלִים עַל
גְּבֵי בְּהַמָּה עַל גְּבֵי רְגָלִי חֶבְרוֹן פְּסָל קָמָץ בְּשֶׁמֶאל פְּסָל
בֵּן בְּתִירָא אָוֹםֶר יְחִזּוֹר וַיְחִזּוֹר וַיְקַמוֹּז בִּימְיוֹן קָמָץ וְעַלְהָ
בְּיַדְוֹ צָרוֹר אָז גַּרְגִּיר מְלָחָה אָז קְרַט שֶׁל לְבָזָנָה פְּסָל
מִפְנֵי שָׁאָמְרוּ הַקָּמָץ הַיְתָר וְהַחֲסָר פְּסָול אֵיזָהוּ הַיְתָר
שְׁקָמָצָו מְבֹרֶץ וְחַסֵּר שְׁקָמָצָו בְּרָאָשִׁי אַצְבָּעָזָתִיו בַּיַּצְדֵּק
הָוָא עֹזֶשֶׁה פּוֹשֶׁט אֶת אַצְבָּעָזָתִיו עַל פְּסִידָז:

ג' רְבָה שְׁמַנָּה וְחַסֵּר שְׁמַנָּה חַסֵּר לְבָזָנָה פְּסָולָה הַקָּמָץ
אֶת מִנְחַת לְאַכְול שִׁירִיה בְּחֹזֶן אָז בִּזְיַת מִשְׁירִיה
בְּחֹזֶן לְהַקְטִיר קָמָצָה בְּחֹזֶן אָז בִּזְיַת מִקְמָצָה בְּחֹזֶן אָז
לְהַקְטִיר לְבָזָנָה בְּחֹזֶן פְּסָול וְאַין בָּו בְּרַת לְאַכְול שִׁירִיה

למחר או בזאת משירותה למחר. להקטיר קמץ להחר או בזאת מקמץ להחר. או להקטיר לבונתה למחר. פגול ותיבין עליו ברת. זה הכל. בל הקומץ והנותן בבל. והמלחך והקטיר לאכול דבר שדרפו לאכול. ולהקטיר דבר שדרפו להקטיר. חוץ למקומו פסול ואין בו ברת. חוץ לזמןנו פגול ותיבין עליו ברת. וב└בד שיקרב המתר במצוות. כיצד קרב המתר במצוות. קמצ בשתקה וננתן בבל. וહלך להקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו וננתן בבל. וહלך והקטיר בשתקה. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. זה הוא שקרב המתר במצוות:

ד כיצד לא קרב המתר במצוות. קמצ חוץ למקומו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ למקומו. מנתת חוטא ומנתת קנאות שקמצ שלא לשם. וננתן בבל. וહלך והקטיר חוץ לזמןנו. או שקמצ חוץ לזמןנו. וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. או שקמצ וננתן בבל. וહלך והקטיר שלא לשם. זה הוא שלא קרב המתר במצוות. לאכול בזאת בחוץ ובזאת למחר. בזאת למחר ובזאת בחוץ. בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר. בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ. פסול ואין בו ברת. אמר רבי יהודה זה הכל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום. פגול ותיבין עליו ברת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן. פסול

וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים זֶה וְזֶה פָּסֹול וְאֵין בָּרֶת לְאָכֹל כְּחַצִּי זִית וְלְהַקְטִיר כְּחַצִּי זִית בְּשִׁר שֶׁאֵין אֲכִילָה וְהַקְטִירָה מִצְטְּרָפִין:

פרק ב

הַקּוֹמֶץ אֶת הַמִּנְחָה לְאָכֹל שִׂירִיה אָז לְהַקְטִיר קָמְצָה לְמַחר רְמֹדֶה רְבִי יוֹסִי בָּזָה שֶׁהוּא פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת לְהַקְטִיר לְבָזְנָתָה לְמַחר רְבִי יוֹסִי אָמֶר פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת אָמְרוּ לוּ מָה שֶׁנָּא זוּ מִן הַזְּבָחָה אָמַר לָהֶם שַׁהְזָבָח דָמוֹ וּבְשָׂרוֹ וְאַמּוֹרִיו אָחָד וְלִבְזָנָה אֵינָה מִן הַמִּנְחָה:

ב' שְׁחַט שְׁנֵי כְּבָשִׁים לְאָכֹל אֶחָת מִן הַחְלוֹת לְמַחר הַקְטִיר שְׁנֵי בְּזִיכְיָין לְאָכֹל אָחָד מִן הַסְּדָרִים לְמַחר רְבִי יוֹסִי אָמֶר אֶזְתָּה הַחְלָה וְאֶזְתָּה הַסְּדָר שְׁחַשְׁבָ עַלְיוֹ פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת וְהַשְׁנֵי פָסֹול וְאֵין בָּרֶת וְחַכּוֹמִים אָמְרִים זֶה וְזֶה פָגָול וְחַיְבֵין עַלְיוֹ בָּרֶת נִטְמָאת אֶחָת מִן הַחְלוֹת אָז אָחָד מִן הַסְּדָרִים רְבִי יְהוֹדָה אָמַר שְׁנֵיהם יִצְאוּ לְבֵית הַשְּׁרִיפָה שֶׁאֵין קְרָבוֹן צְבּוֹר חָלוֹק וְחַכּוֹמִים אָמְרִים הַטְמָא בְּטַמְמָא תָוֹזֵב וְהַטְהָור יַאֲכֵל:

ג' הַתּוֹדָה מִפְגַּלָת אֶת הַלְּחָם וְהַלְּחָם אֵינוֹ מִפְגַּל אֶת הַתּוֹדָה בִּיצְדָה הַשׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה לְאָכֹל מִפְנָה לְמַחר הוּא וְהַלְּחָם מִפְגַּלָין לְאָכֹל מִן הַלְּחָם לְמַחר הַלְּחָם מִפְגַּל וְהַתּוֹדָה אֵינָה מִפְגַּלָת הַכְּבָשִׁים מִפְגַּלָין אֶת

המלחם. והמלחם איננו מפגֵל את הכבשיהם. ביצה. השוחט את הכבשיהם לאוכל מהן למחר. הם והמלחם מפגֵלון. לאוכל מן הלחם למחר. הלחם מפגֵל. והכבשיהם אינם מפגֵלון:

ז הזבח מפגֵל את הנסכין. משקדו בכלו. דברי רבי מאיר והנסכין איננו מפגֵלון את הזבח. ביצה. השוחט את הזבח לאוכל ממנה למחר. הוא ונסכיו מפגֵלון. להקוריב מן הנסכין למחר. הנסכין מפגֵלון. והזבח איננו מפגֵל

ח פגֵל בקמץ ולא בלבונה. בלבונה ולא בקמץ. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות. שאם פגֵל בקמץ. שהוא פגול וחיבין עליו ברת. שהקמץ הוא המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל שתית חלהות למחר. הקтир אחד מן הבזיכין לאוכל שני סדרים למחר. דברי מאיר אומר פגול וחיבין עליו ברת. וחכמים אומרים אין בו ברת עד שיפגֵל את כל המתיר. שחתך אחד מן הכבשיהם לאוכל ממנה למחר. הוא פגול וחברו בשר. לאוכל מחברו למחר.
שניהם בשירים:

פרק ג

הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה. לְאָכְלָל דָבָר שָׁאיִן דָרְכָו לְאָכְלָל.
לַהֲקְטִיר דָבָר שָׁאיִן דָרְכָו לַהֲקְטִיר. בְשִׂרִי. רַבִי
אַלְיָזָר פּוֹסֵל. לְאָכְלָל דָבָר שְׁדַרְכָו לְאָכְלָל. לַהֲקְטִיר
דָבָר שְׁדַרְכָו לַהֲקְטִיר. פְּחוֹת מִפְזִית בְשִׂרִי. לְאָכְלָל בְּחַצִ
יִת וַלַּהֲקְטִיר בְּחַצִי זִית בְשִׂרִי. שָׁאיִן אַכְילָה וַלַּהֲקְטִיר
מִצְטְרָפִין:

ב' לֹא יִצְקָא. לֹא בָלָל. לֹא פָתַת. לֹא מַלְחָח. לֹא הַנִּיף. לֹא
הַגִּישׁ. או שְׁפִתְתִּין פְּתוֹת מִרְבּוֹת וְלֹא מִשְׁחָן. כְּשָׂרוֹת.
נַתְעַרְבָ קְמַץָה. בְּקְמַץ חַבְרָתָה. בְּמַנְחָת פְּהַנִּים. בְּמַנְחָת
בְּהַנוּ מַשִּׁיחָה. בְּמַנְחָת נְסִכִּין. בְשִׂרְהָה. רַבִי יְהוֹדָה אָמֵר
בְּמַנְחָת בְּהַנוּ מַשִּׁיחָה. וּבְמַנְחָת נְסִכִּין פְּסוֹלָה. שַׁׁזְׁוּ בְּלִילְתָה
עֲבָה. וְזַׁו בְּלִילְתָה רְבָה. וְהַן בּוֹלָעֹות זוּ מְזוּזָה:

ג' שְׁתִי מַנְחָות שֶׁלֹא נִקְמַצְוֹ. וּנַתְעַרְבָו זוּ בְזַׁו. אֲםִיכָל
לְקִמְצָז מְזוּז בְּפִנִי עַצְמָה. וּמְזוּז בְּפִנִי עַצְמָה. בְשָׂרוֹת. וְאֲם
לְאוּ פְסֻולֹת. הַקּוֹמֵץ שְׁנַתְעַרְבָ בְּמַנְחָה שֶׁלֹא נִקְמַצְוֹ
לֹא יִקְטִיר. וְאֲם הַקְטִיר. זוּ שְׁנַקְמַצָה עַלְתָה לְבָעָלִים.
וְזַׁו שֶׁלֹא נִקְמַצָה לֹא עַלְתָה לְבָעָלִים. נַתְעַרְבָ קְמַץ
בְשִׂרְיה. או בְשִׂרְיה שֶׁל חַבְרָתָה. לֹא יִקְטִיר. וְאֲם הַקְטִיר
עַלְתָה לְבָעָלִים. נִטְמָא הַקּוֹמֵץ וַהֲקָרִיבָו. הַצִּיז מַרְאָה. יִצְא
וַהֲקָרִיבָו אֵין הַצִּיז מַרְאָה. שַׁהַצִּיז מַרְאָה עַל הַטְמָא. וְאֵינוֹ
מַרְאָה עַל הַיוֹצָא:

ד נטמאו שִׁירִיהַ נְשָׁרְפוּ שִׁירִיהַ נְאָבְדוּ שִׁירִיהַ בְּמִדְתַּ רַבִּי
אַלְיָזֶר בְּשִׁרְהָ וּבְמִדְתַּ רַבִּי יְהוֹשָׁעַ פְּסָולָהַ שְׁלָא בְּכָלִי
שִׁרְהָ פְּסָולָהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן מַכְשִׁירָ הַקְטִיר קְמַצָּה פְּעֻמִּים
בְּשִׁרְהָ:

ה הַקְמַצָּן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַעֲשָׂרוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב
אֶת רַבּוֹ הַיּוֹן מִיעוֹטוֹ מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַשְּׁמָנוֹ מִיעוֹטוֹ
מַעֲכֵב אֶת רַבּוֹ הַסְּלָתָה וְהַשְּׁמָנוֹ מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַלְמַצָּן
וְהַלְבּוֹנָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה:

ו שְׁנֵי שָׁעִירִי יוֹם הַכְפּוֹרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי
כְּבָשִׁי עַצְרָת מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִי חָלוֹת מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי סְדָרִים מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁנֵי בְּזִיכְיָן
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה הַסְּדָרִים וְהַבְּזִיכְיָן מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁנֵי מִינִים שְׁבָצְעִירָ שְׁלָשָׁה שְׁבָפְרָה אַרְבָּעָה שְׁבָתּוֹדָה
אַרְבָּעָה שְׁבָלוֹלָבָ אַרְבָּעָה שְׁבָמְצָרָעָ מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה
שְׁבַע הַזִּוּת שְׁבָפְרָה מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה שְׁבַע הַזִּוּת שֶׁל
בֵּין הַבְּדִים וְשֶׁעָל הַפְּרָכָת וְשֶׁעָל מִזְבֵּחַ הַזָּהָבָ מַעֲכֵבּוֹת זֶה
אֶת זֶה:

ז שְׁבָעָה קָנִי מִנּוֹרָה מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁבָעָה גִּרְזָתִיהַ
מַעֲכֵבֵין זֶה אֶת זֶה שְׁתִי פְּרָשִׁיוֹת שְׁבָמְזוֹזָה מַעֲכֵבּוֹת
זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָב אֶחָד מַעֲכֵבֵן אַרְבָּע פְּרָשִׁיוֹת
שְׁבַתְפִּילִין מַעֲכֵבּוֹת זֶה אֶת זֶה וְאַפְּיָלוֹ כְּתָב אֶחָד מַעֲכֵבֵן.

אַרְבָּע צִיצִית מִעֲבָזֹת זו אֶת זֹה שָׁאַרְבָּעָתָן מֵצָוָה אַחַת.
רַבִּי יַשְׁמַעְאֵל אָזֶם אַרְבָּעָתָן אַרְבָּע מֵצָוֹת:

פרק ד

הַתְּכִלָּת אִינָה מִעֲבָת אֶת הַלְּבָן וְהַלְּבָן אִינָה מִעֲבָב
אֶת הַתְּכִלָּת תְּפִלָּה נִשְׁלָה יְד אִינָה מִעֲבָת שֶׁל
רָאש וְשֶׁל רָאש אִינָה מִעֲבָת שֶׁל יְד הַסְּלָת וְהַשְּׁמָן אִינָה
מִעֲבָז אֶת הַיּוֹן וְלֹא הַיּוֹן מִעֲבָן הַמִּתְנָנוֹת שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן אִינָה מִעֲבָז אֶת זֹה:

ב הַפְּרִים וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׂים אִינָה מִעֲבָז אֶת זֹה רַבִּי
שְׁמֻעוֹן אָזֶם הַיּו לְהָם פְּרִים מְרַבִּים וְלֹא הַיּו נְסָכִים
יַבְיאוּ פָר אֶחָד וְנְסָכִיו וְלֹא יִקְרְבוּ בְּלֹא נְסָכִין:

ג הַפְּרִים וְהַאֱלִים וְהַכְּבָשִׂים וְהַשְּׁעִיר אִינָה מִעֲבָז אֶת
הַלְּחָם וְלֹא הַלְּחָם מִעֲבָן הַלְּחָם מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׂים
וְהַכְּבָשִׂים אִינָה מִעֲבָז אֶת הַלְּחָם דְבָרִי רַבִּי עֲקִיבָא
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן בָּן נָנָס לֹא בַי אֶלְאָ הַכְּבָשִׂים מִעֲבָז
(אֶת) הַלְּחָם וְהַלְּחָם אִינָה מִעֲבָב אֶת הַכְּבָשִׂים שְׁבַנו
מֵצִינו כְשַׁהֲיו יִשְׂרָאֵל בְמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה קִרְבָּו
כְבָשִׂים בְלֹא לְחָם אֶף (כֹּאן) יִקְרְבוּ כְבָשִׂים בְלֹא לְחָם
אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן הַלְּכָה בְדָבָר בָּן נָנָס אֶבְל אַין הַטּוּם
בְדָבָריו שֶׁבֶל הָאָמָר בְחוֹמֶש הַפְּקוּדִים קִרְב בְמִדְבָּר
וְכָל הָאָמָר בְתוֹרַת הַהְבִּים לֹא קִרְב בְמִדְבָּר בְשַׁבָּאו
לְאָרֶץ קִרְבָּו אֶלְו וְאֶלְו וּמִפְנֵי מָה אָנָי אָזֶם יִקְרְבוּ כְבָשִׂים

**בָּلَا לְחַם . שַׁהֲכֹבְשִׁים מִתִּירין אֶת עַצְמָנוּ בָּלָא לְחַם . לְחַם
בָּלָא כְּבָשִׁים אֵין לִי מֵי תִּירְנוּ :**

ג' התמידין איינו משבין את המוספים ולא המוספים
משובין את התמידים. ולא המוסיפים משובין זה את
זה. לא הקריבו כבש בז'קר יקריבו בין הערבים. אמר
רבי שמואל אימתי בזמנך שהיו אנוסין או שוגגין. אבל
אם היו מזידים ולא הקריבו כבש בז'קר לא יקריבו בין
הערבים. לא הקטירו קטרת בז'קר יקטירו בין הערבים.
אמר רבי שמואל ובלה היה קרבה בין הערבים. שאין
מחניכין את מזבח הזבוב אלא בקטרת הספמים (של בין
הערבים). ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר. ולא
את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת ולא את המנורה
אֶלָּא בְּשִׁבְעָה נְרוֹתִיה בֵּין הַעֲרָבִים :

ה' חביתי בהן גדוול לא היו באות חיצים. אלא מביא עשרון
שלם וחוצהו. ומרקיב מחזאה בז'קר ומחזאה בין הערבים.
ובهن שהקריב מחזאה בשחרית ומת. ומנו בהן אחר
תחתיו. לא יביא חצי עשרון מביתו. ולא חצי עשרון
של ראשון. אלא מביא עשרון שלם וחוצהו. ומרקיב
מצאה ומחזאה אבד. נמצאו שני חיצים קרבין. ושני חיצים
אובדין. לא מנו בהן אחר. משל מי היה קרבה. רבי
שמעון אומר משל צבור. רבי יהודה אומר משל יורשים.
וְשָׁלֵמָה הִיְתָה קָרְבָּה :

יום יט

פרק ה

כָל המנחות באות מצה. חוץ מחייב שבתודה ושתי הלחם. שהן באות חמץ. רבינו מאיר אומר שאור בזדה להן מתוכן ומחייבן. רבינו יהודה אומר אף היא אינה מן המברחר. אלא מביא את השאור. וננותן לתוך המדה. וממלא את המדה. אמרו לו אף היא היתה חסירה או יתירה:

ב כל המנחות נלושות בפושרים. ומשمرין שלא יחמיזו. ואם החמיזו שייריה. עובר בלא תעשה. שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לוי לא תעשה חמץ. ותיכבים על לישטה ועל עירכטה ועל אפיקתה:

ג יש טענות שמן ולבונה. שמן ולא לבונה ולא שמן. לא שמן ולא לבונה. ואלו טענות שמן ולבונה. מנחת הסלת והמחבת והפרחשת והחלות והركיקין. מנחת כהנים ומנחה פהן משיח. ומנחה גוים. ומנחה גשים. ומנחה העמר. מנחת נסכין טעונה שמן ואיינה טעונה לבונה. לחם הפנים טוען לבונה ואין טוען שמן. שתי הלחם. ומנחה חוטא. ומנחה קנאות. לא שמן ולא לבונה:

ד וְחַיֵּב עַל הַשְׁמָן בְּפִנֵּי עַצְמוֹ וְעַל הַלְּבָזָנָה בְּפִנֵּי עַצְמָה נָתָן עַלְיהָ שֶׁמֶן פְּסָלָה לְבָזָנָה יַלְקְטָנָה נָתָן שֶׁמֶן עַל שִׁירִיה אֲינֵנוּ עֹזֶב בְּלֹא תַּעֲשֶׂה נָתָן בְּלִי עַל גַּבֵּי בְּלִי לֹא פְּסָלָה:

ה יִשׁ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאֵין טֻעַנוֹת תְּנוּפָה תְּנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה הַגְּשָׁה וְתְנוּפָה לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה אֲלוֹ טֻעַנוֹת הַגְּשָׁה וְאֵין טֻעַנוֹת תְּנוּפָה (מנחת) הַסְלָת וְהַמְּחַבֵּת וְהַמְּרַחְשָׁת וְהַחֲלוֹת וְהַרְקִיקִין מִנְחָת בְּהַנִּים מִנְחָת כָּהּן מְשִׁיחָה מִנְחָת גּוֹים מִנְחָת נְשִׁים וּמִנְחָת חֹטָא רַבִּי שְׁמַעוֹן אָזֶר מִנְחָת בְּהַנִּים וּמִנְחָת כָּהּן מְשִׁיחָה אֵין בָּהּן הַגְּשָׁה מִפְנֵי שָׁאוֹן (בָּהּן) קִמְצָה וּכְלָל שָׁאוֹן (בָּהּן) קִמְצָה אֵין בָּהּן הַגְּשָׁה:

ו אֲלוֹ טֻעַנוֹן תְּנוּפָה וְאֵין טֻעַנוֹן הַגְּשָׁה לֹוג שֶׁמֶן של מַצְרוּע וְאַשְׁמוֹ וְהַבְּפּוּרִים קְדָבְרִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בָּן יַעֲקֹב וְאַמּוּרִי שְׁלָמִי יְחִידָה וְחִזָּה וְשַׂוֹּק שְׁלָהָן אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נְשִׁים בִּירוּשָׁלָם אָכֵל לֹא בְּאֶחָרִים וּשְׁתִי הַלִּחָם וּשְׁנִי כְּבָשֵׁי עַצְרָת בִּצְדָּה הוּא עֹזֶה נָתָן שְׁתִי הַלִּחָם עַל גַּבֵּי שְׁנִי כְּבָשִׁים וּמִנִּיחָה שְׁתִי יְדֵיו מַלְמְטָן מַזְלִיך וּמַבְיאָה מַעַלָּה וּמַזְרִיך שְׁנָאָמָר אֲשֶׁר הַוֹּנֶף וְאֲשֶׁר הַוּרֶם תְּנוּפָה הִיְתָה בְּמִזְרָח וְהַגְּשָׁה בְּמַעַרְבָּה וְתְנוּפּוֹת קֹדְמוֹת לְהַגְּשּׁוֹת מִנְחָת הָעִמָּר וּמִנְחָת קְנָאֹות טֻעַנוֹת תְּנוּפָה וְהַגְּשָׁה לְחָם הַפְּנִים וּמִנְחָת נְסָכִים לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגְּשָׁה:

רבי שמעון אומר שלשה מינים טעונים שלוש מצות. שתים בכלל אחד ואחד והשלישית אין בהן. ואלו הן זבחין שלמי יחיד. וזבחין שלמי צבור. ואשם מצורע. זבחין שלמי יחיד. טעונים סמיכה חיים. ותנופה שחוטים. ואין ביהן תנופה חיים. זבחין שלמי צבור טעונים תנופה חיים. וshawotim. ואין בהן סמיכה. ואשם מצורע טעון סמיכה. ותנופה חי. ואין בו תנופה שחוטים:

ה האומר הרי עלי במחבת לא יביא במרקחת. במרקחת לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרקחת. אלא שהמרקחת יש לה כיסוי. והמחבת אין לה כיסוי. דברי רבי יוסי הגלילי. רבי חנניה בן גמליאל אומר מרכחת עמויקה. ומעשיה רוחשים. ומחבת עצפה. ומעשיה קשיים:

ו האומר הרי עלי בתנור. לא יביא מאפה בפח. ומאפה בעפפים. ומאפה יורות הערבבים. רבי יהודה אומר אם רצאה יביא מאפה בפח. הרי עלי מנהת מאפה. לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר מפיו שהוא קרבן אחד:

פרק ו'

אלו מנהות נקמצות ושייריהן לכהנים. מנהת שלת. והמחבתה. והמרחשת. והחלות. והרקיין. מנהת גוים. מנהת נשים. מנהת העمر. מנהת חוטא ומנהת קנאות. רבי שמואן אומר מנהת חוטא של הכהנים נקמאת. והקמן קרב לעצמו. והשרים קרבין לעצמן:

ב' מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. ומנהת נסכים למזבח. ואין בהם לכהנים. בזה יפה בח המזבח מכל הכהנים. שני הלחם וללחם הפנים לכהנים. ואין בהם למזבח. ובזה יפה בח הכהנים מכל המזבח:

ג' כל המנהות הנעשות בכללי טענות שלוש מתנות שמן. יצקה ובלילה. ומן שמן בכללי קודם לעשיתן. והחלות (בזולן) דברי רבי וחכמים אומרים (טלת) החלות טענות בלילה. הרקיין מישיחה. כיצד מושחין כמין כי. ושאר השמן נאכל לכהנים:

ד' כל המנהות הנעשות בכללי טענות פתיתה. מנהת ישראל כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה וմבדיל. מנהת הכהנים כופל אחת לשנים. ושנים לארכעה ואין מבדיל. מנהת בהן מישיח לא היה מכפלה. רבי שמואן אומר מנהת הכהנים. ומנהת בהן מישיח. אין בהן פתיתה. מפני שאין בהן קמיצה. וכל שאין בהן קמיצה. אין בהן פתיתה. ובן (פתיתנן) בזיתים:

ה כל המנחות טענות שלוש מאות שיפה. וחמש מאות ב夷יטה. והSHIPה והב夷יטה בחטים. רבי יוסי אומר (אף) בבצק. כל המנחות באות עשר עשר. חוץ מליחם הפנים. וחביתיכו בהן גדול. שהם באות שתים עשרה. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר בלאן באות שתים עשרה. חוץ מחלוות תודה והנזרות שהן באות עשר עשר:

ו העמר היה בא עשרון משלש סאין. שתاي הליחם שני עשרונים משלש סאין. ליחם הפנים עשרים וארבעה עשרונים. מעשרים וארבעה סאין:

ז העמר היה מנפה בשלש עשרה נפה. ושתاي הליחם בשתיים עשרה. וליחם הבנים באחת עשרה. רבי שמעון אומר לא היה לה קצבה. אלא סלת מנפה כל צרכה היה מביא. שנאמר ולקחת סלת ואפית אותה. עד שתהא מנפה כל צרכה:

פרק ז

התזודה הייתה באה חמיש סאן ירושלמיות. שנין שיש מדבריות. שתי איפות. האיפה שלש סאן. עשרים עשרון עשרה לחמצ. (עשרה למאה) עשרה לחמצ עשרון לחלה. ועשרה למאה. ובמאה שלשה מינן. חלות ורקיין. ורובכה. נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין. שלוש חלות לעשרון. במדה ירושלמית היו שלשים קב. חמישה עשר לחמצ וחמשה עשר למאה. חמישה עשר לחמצ. קב וחצי לחלה. וחמשה עשר למאה. והמאה שלשה מינן. חלות ורקיין. ורובכה. נמצאו חמישת קבין לכל מין. שתי חלות לקב:

ב המלואים היו באים במאה שבטזודה. חלות. ורקיין. ורובכה. הצעירות הייתה באה שתי ידיות במאה שבטזודה. חלות ורקיין. אין בה רובכה. (נמצאו) עשרה קבים ירושלמיות. שנין ששה עשרונות ועדין. ומבלו היה נוטל אחד מעשרה תרומה. שנאמר והקריב ממנה אחד מכל קרבן תרומה ליי. אחד שלא יטול פרוס. מכל קרבן שייהיו כל הקרבות שווין. ושלא יטול מקרבן לחבירו. לפהן הזורק את דם השלמים לו יהיה. והשאר נאכל לבעלים:

ג השוחט את התזודה בפנים ולחמה חוץ לחומה. לא קידש הלחים. שחטה עד שלא קרמו בתנור. ואפלו קרמו כלון. חוץ מאחד מהן. לא קידש הלחים. שחטה חוץ לזרנה

וחוץ למקומה. קידש הלחם. שחתה ונמצאת טריפה לא קידש הלחם. שחתה ונמצאת בעלת מום. רבי אליעזר אומר קידש. וחכמים אומרים לא קידש. שחתה שלא לשמה. וכן איל המלואים. וכן שני בבשי עצרת. ששחתן שלא לשמן. לא קידש הלחם:

ד נסכין שקדשו בבלוי. ונמצא הzechח פסול. אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו. ואם לאו יפסלו בלינה. ולד תודה ותמורה. והפריש תודתו ונאבדה. והפריש אחראית תחטפה. אין טענים לחם שנאמר והקריב על זבח התודה. התודה טעונה לחם. ולא ולדה. ולא חליפתה. ולא תמורה. טעונה לחם:

ה האומר הרי עלי תודה. יביא היא ולחמה מן החולין. תודה מן החולין ולחמה מן המעשר. יביא לחמה מן החולין. תודה מן המעשר. ולחמה מן החולין. יביא. התודה היא ולחמה מן המעשר. יביא. ולא יביא מהטי מעשר שני. אלא ממאות מעשר שני:

ו ומניין לאומר הרי עלי תודה לא יביא אלא מן החולין. שנאמר זבחת פסח לי אלהיך צאן ובקר. וזה לא אין פסח בא אלא מן הקבשים ומון העזים. אם בן למה נאמר צאן ובקר. אלא להקיש כל הבא מן הצאן ומון הקבר. לפסח. מה הפסח שהוא בא בחובה. אינו בא אלא מן החולין. אף כל דבר שהוא בא בחובה. לא יבא אלא מן החולין.

(לפיכך) האומר הרי עלי תזה הרי עלי שלמים. הויאל
והם באים חובה לא יבאו אלא מן החולין. והנסכים בכל
מקום לא יבאו אלא מן החולין:

פרק ח

כל קרבנות הצבור והיחיד. באים מן הארץ ומחוצה
לארץ. מן החדש ומן היישן. חוץ מן העمر ושתי
המלחמות שאינן באים אלא מן החדש ומן הארץ. וכן אין
באיין אלא מן המבחר. ואיזהו מבחר. מבמס. ומהונחה.
אלפא לסלת. שנייה להם חפרים בבקעה. כל הארץ
היו בשירות. אלא מכאן היו מבאים:

ב איין מביאין לא מבית הזבלים. ולא מבית השלחים. ולא
מבית האילן. ואם הביא בשר. כיצד הוא עוזה. נרה שנייה
ראשונה. ובשנייה זרעה קדם לפסח שבעים יום. והיא
עוזה שלת מרבה. כיצד הוא בזדק. הגזבר מבניט את ידו
لتזה. עליה בה אבק פסול. עד שניניפה. ואם התלעה
פסולה:

ג תקועה אלפא לשמן. אבא שאול אומר שנייה לה
רגב בעבר הירדן. כל הארץ היו בשירות. אלא מכאן
היו מבאים. אין מביאין לא מבית הזבלים. ולא מבית
השלחים. ולא ממה שנזרע בינייהם. ואם הביא בשר.
אין מביאין אנפיקנו. ואם הביא פסול. אין מביאין

מן הגרגירים שנסרו במים. ולא מן הכבושים. ולא מן השלוקין. ואם הביא פסול:

ד שלשה זיתים ובהן שלשה שלשה שלשים שלמים. היהת הראשון מגרגרו בראש הזית. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השני מגרגרו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה. והשאר למנחות. היהת השלישי עוטנו בתוך הבית. עד שילקה. ומעלהו ומגנו בראש הגג. וכותש ונוטן לתוך הסל. רבי יהודה אומר סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה. רבי יהודה אומר באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען זה שלישי. הראשון למונרה והשאר למנחות:

ה הראשון שבראשון אין למללה ממנה. השני שבראשון והראשון שבשני שווין. השלישי שבראשון והשני שבשני. והראשון שבשלישי שווין. השלישי שבשני שבשני והשני שבשלישי שווין. השלישי שבשלישי. אין למטה ממנה. אף המנחות היו בדיון שיטענו שמן זית זה. מה אם המונרה שאינה לאכילה. טענה שמן זית זה. המנחות

שָׁהוּ לְאֲכִילָה· אֵינוֹ דַי שִׁיטָעָנוּ שֶׁמּוֹ זִית זָה· תַלְמוֹזׁ לֹזֶר
זָה בְּתִית לְמַאוֹר· וְלֹא זָה בְּתִית לְמַנְחֹת:

וּמְנֻזָּן הִי מְבִיאֵין אֶת הַיּוֹן· קְרוֹתִים וְהַטּוֹלִים אֶלְפָא לִיּוֹן.
שְׁנִיה לְהַן בֵּית רַמָּה וּבֵית לְבָן בָּהָר· וּכְפָר סְגָנָא בְּבָקָעָה.
בֶּל הָאָרֶצֶת הִזְהָרֶת· אֶלְאָ מִפְאָן הִזְהָרֶת מְבִיאִים· אֵין
מְבִיאֵין לֹא מְבֵית הַזּוּבְלִים· וְלֹא מְבֵית הַשְׁלָחִים· וְלֹא מִמְּה
שְׁגָרָע בְּינֵיהֶם· וְאֶם הַבִּיא כְּשִׁיר· אֵין מְבִיאֵין אַלְיוֹסְטָן·
וְאֶם הַבִּיא כְּשִׁיר· אֵין מְבִיאֵין יְשָׁן דְּבָרִי רַבִּי וְחַכְמִים
מְבָשִׂירִין· אֵין מְבִיאֵין לֹא מְתוֹק וְלֹא מְעַשֵּׂן וְלֹא מְבָשָׁלָן·
וְאֶם הַבִּיא פְּסוֹלָן· אֵין מְבִיאֵין מִן הַדְּלִיות· אֶלְאָ מִן
הַגְּלִילִיות· וְמִן הַכְּרָמִים הַעֲבָנִידִים:

לֹא הִזְהָרֶת כּוֹנְסִים אֶתְזָה בְּחַצְבִּים גְּדוֹלִים אֶלְאָ בְּחַבִּיות
קְטוּנָה· וְאֵינוֹ מְמֻלָּא אֶת הַחַבִּיות עַד פִּיהֶם· כְּדִי שִׁיהָא
רִיחָוּ נְזָרָף· אֵינוֹ מְבִיא לֹא מִפְּהָה מִפְנֵי הַקְּמָחִין· (וְלֹא)
מִשְׁוֹלְחָה מִפְנֵי הַשְׁמָרִים· אֶלְאָ מְבִיא מִשְׁלִישָׁה וּמִאַמְצָעָה·
בִּיצְדָּה הוּא בּוֹדֶק· הַגּוֹבֵר יוֹשֵׁב וְהַקְּנָה בִּזְדֹּז· זַרְקָ אֶת הַגִּיר
וְהַקִּישׁ בְּקָנָה· רַבִּי יוֹסֵי בֶּן רַבִּי יְהוֹדָה אָזֶר מִין שְׁעַלְוָן
בְּזַמְחִין פְּסוֹלָן· שְׁנָאָמָר תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּמְנַחְתֶּם·
תְּמִימִים יְהִי לְכֶם וּגְסֶפֶיהֶם:

פרק ט

שְׁתִי מִדּוֹת שֶׁל יְבָשׂ הַיּוֹ בַמִּקְדָשׁ . עָשָׂרָן וְחָצֵי עָשָׂרָן .
 רבבי מאיר אומר עשרון עשרון וחצי עשרון עשרון מה היה משמש . שבז היה מזיד לכל המנחות לא היה מזיד . לא בשל שלשה לפר . ולא בשל שניים לאיל . אלא מזיד עשרונות חצי עשרון מה היה משמש . שבז היה מזיד חבית כי להן גדול ממחצה בבלקן וממחצה בין הערבבים :

ב' שבע מידות של לח היה במקdash . חין וחצי ההין . ושלישית ההין . ורביעית ההין . לוג . וחצי לוג . ורביעית לוג . רבבי אלעזר בר צדוק אומר שננות היה בהין . עד באן לפר . עד באן לאיל . עד באן לבבש . רבבי שמואל אומר לא היה שם הין . וכי מה היה ההין משמש . אלא מדה יתירה של לוג וממחצה היה שם . שבז היה מזיד למנחת בהן גדול . לוג וממחצה בבלקן . ולוג וממחצה בין הארץבים :

ג' רביעית מה הייתה משמשת . ربיעית מים למצויר . ربיעית שמון לנזר . חצי לוג מה היה משמש . חצי לוג מים לשוטה וחצי לוג שמון לתוכה . ובלוג היה מזיד לכל המנחות . אפילו מנחה של שישים עשרון . נזון לה שישים לוג . רבבי אליעזר בן יעקב אומר אפילו מנחה של שישים עשרון . אין לה אלא לוגה . שנאמר למנחה ולוג שמון .

ששה לפרט. ארבעה לאיל. שלשה לבבש. שלשה ומחרזה
למנורה. ומחזית לוג לכל נר:

ד מערבי נסبي אלים בנספי פרים. נספי כבשים בנספי
כבשים. של יחיד בשל צבור. של היום בשל אמש. אבל
אין מערבי נספי כבשים בנספי פרים ואילים. ואם בללו
אלו בפני עצמו ואלו בפני עצמו ונתקערו. בשירין. אם
עד שלא בל. פסל. הכבש הבא עם העמר. אף על פי
שמונחתו בפוליה. לא היו נספי כפולין:

ה כל המדות שהיו במקdash היו נגדות. חוץ משל בהן
גדול שהיה גודה לתוכה. מדות הלה בירושיהן קדש.
ומדות היישר בירושיהן חול. רבי עקיבא אומר מדות הלה
קדש. לפיכך בירושיהן קדש. מדות היישר חול. לפיכך
בירושיהן חול. רבי יוסי אומר לא משום זה אלא שהלה
געבר. והישר אין געבר:

ו כל קרבנות הצבור והיחיד. טעוני נסכים. חוץ מן הבכור
והמע Shir והפסח. והחטאת והאשם. אלא שחתאתו של
מצורע ואשםו. טעוני נסכים:

ז כל קרבנות הצבור. אין בהם סמיכה. חוץ מן הפר הבא
על כל המצות. ושער המשתלה. רבי שמואל אומר אף
שער עבודת אלילים. כל קרבנות היחיד טעוני סמיכה.
חוץ מן הבכור והמע Shir והפסח. והיורש סומך. וimbia
נסכים וממיר:

הַבְּלִ סָמְכֵין חֹזֶן מַחְרִישׁ שֹׁוֹטָה וְקַטָּן וְסָמָם אֲנוּכָּי.
וְהַעֲבֵד וְהַשְּׁלִיחַ וְהַאֲשָׁה וְסִמְכָה שְׂרִירִי מִצְוָה עַל הַרְאָשָׁה
בְּשִׁתְּיִ יָדִים וּבָמָקוֹם שְׁטוֹמְכֵין שׁוֹחְטִין וְתַבְּרֵךְ לְסִמְכָה
שְׁחִיטָה:

חַמְרָ בְּסִמְכָה מִבְּתָנוֹפָה וּבְתָנוֹפָה מִבְּסִמְכָה שֶׁאָחָד
מְנִיף לְכָל הַחֲבָרִים וְאַיִן אָחָד סָמֵךְ לְכָל הַחֲבָרִים וְחוֹמָר
בְּתָנוֹפָה שְׁהָתָנוֹפָה נָהָגָת בְּקָרְבָּנוֹת הַיִד וּבְקָרְבָּנוֹת
הַאֲבוֹר בְּחִים וּבְשְׁחוֹטִין בְּדָבָר שִׁיאַיְשָׁ בּוֹ רֹוחַ חִים
וּבְדָבָר שָׁאיַיְשָׁ בּוֹ רֹוחַ חִים מָה שָׁאיַיְשָׁ בּוֹ בְּסִמְכָה:

פרק י

רַבִּי יִשְׁמָעָאֵל אָזֶר הַעֲמָר הָיָה בָּא בְּשִׁבְתַּ מִשְׁלָשׁ סָאיַן
וּבְחֹלָ מִחְמָשׁ וּחֲכָמִים אָזֶרִים אָחָד בְּשִׁבְתַּ וְאָחָד
בְּחֹלָ מִשְׁלָשׁ הָיָה בָּא רַבִּי חַנְנִיא סָגֵן הַפְּהָנִים אָזֶר
בְּשִׁבְתַּ הָיָה נָקָצָר בִּיחִידָה וּמִגְּלָ אָחָד וּבְקָפָה אָחָת
וּבְחֹלָ בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשָׁ קְפּוֹת וּבְשִׁלְשָׁ מִגְּלוֹת וּחֲכָמִים
אָזֶרִים אָחָד בְּשִׁבְתַּ וְאָחָד בְּחֹלָ בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשָׁ
קְפּוֹת וּבְשִׁלְשָׁ מִגְּלוֹת:

ב' מִצְוֹת הַעֲמָר לְבֹא מִן הַקָּרוֹב לֹא בְּכָר הַקָּרוֹב
לִירוֹשָׁלַיִם מִבְּאַיִן אַזְתָּז מִכָּל מִקּוֹם מִעֲשָׂה שָׁבָא מִגְּנוֹת
צְרִיפִין וְשִׁתְּיִ הַלְּחָם מִבְּקָעַת עַיִן סָכָר:

ב' בַּיְצָד הִיז עֹשִׂים. שְׁלֹוחִי בֵּית דִין יַוְצָאֵין מַעֲרֵב יוֹם טוֹב. וְעוֹשֵׂין אֶתְזָה כְּרֻכּוֹת בַּמְחַבֵּר לְקַרְקָע בְּדִי שִׁיחָא נֹזֵח לְקַצּוֹר. וְכָל הַעִירֹת הַסְּמוֹכוֹת לְשֶׁם מַתְבִּנְסֹות לְשֶׁם. בְּדִי שִׁיחָא נִקְצָר בַּעֲסָק גַּדוֹל. בֵּין שְׁחַשְׁכָה אָזָר לְהָם בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. בָּא הַשְּׁמָשׁ. אָזָרִים הָן. מַגֵּל זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. קְפָה זֹ. אָזָרִים הָן. בְּשִׁבְתָה אָזָר לְהָם. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. שִׁבְתָה זֹ. אָזָרִים הָן. אַקְצָרִים זֹ. וְהֵם אָזָרִים לֹא קַצּוֹר. אַקְצָרִים זֹ. וְהֵם אָזָרִים לֹא קַצּוֹר. שְׁלֹשָׁה פָעָמִים עַל בֶּל דָבָר וְדָבָר. וְהֵם אָזָרִים לֹא הָן הָן. בֶּל פֶּךְ לִמְהָ מִפְנִי הַבִּתּוֹסִים. שְׁהֵיו אָזָרִים אֵין קַצְירַת הַעֲמָר בַּמַּצְאי יוֹם טוֹב:

ג' קַצְרוּהוּ וְנִתְנוּהוּ בְּקִפּוֹת הַבִּיאוֹה לְעֹזְרָה. הִיז מַה בְּהָבִין אֶתְזָה בָּאוֹר. בְּדִי לְקִים בָּזָ מִצּוֹת קְלִי. דָבְרִי רַבִּי מַאֲיר. וְתַכְמִים אָזָרִים בְּקִנִּים וּבְקִלְיָחוֹת חֹזְבִּים אֶתְזָה. בְּדִי שְׁלָא יַתְמַעַךְ. נִתְנוּהוּ לְאָבוֹב. וְאָבוֹב הִיה מַנְקָבָ. בְּדִי שִׁיחָא הָאוֹר שׂוֹלֵט בְּכֶלֶוּ. שְׁטוּחוּהוּ בְּעֹזְרָה. וְהָרוּחָ מִנְשַׁבְתָ בָּזָ. נִתְנוּהוּ בְּרִיחִים שֶׁל גְּרוֹזּוֹת. וְהַזְּיאָוּ מִמְּנָנוּ עַשְׁרוֹן. שְׁהֵוָא מַנְפָה בְּשֶׁלֶשׁ עַשְׁרָה נִפְהָ. וְהַשְּׁאָר נִפְדָה. וְנִאָכֵל לְכָל אָדָם וְחַיָּב בְּחַלָּה. וּפְטוּר מִן הַמְעִשְׂרוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא מִחְיֵב בְּחַלָּה וּבְמַעֲשָׂרוֹת. בָּא לֹא לְעַשְׁרוֹן. וְנִתְן שְׁמָנוֹ וּלְבָזְנָתָזָ. יְצָק וּבָלָל. הַנִּינָּף וְהַגִּישָׁ. קְמַץ וְהַקְטִיר. וְהַשְּׁאָר נִאָכֵל לְכֶבֶנִים:

ה' משקרב העمر. יוצאיו ומוציאו שוק ירושלים. שהו
מלא קמח וקלי. שלא ברצון חכמים. דברי רבי מאיר. רבי
יהודה אומר ברצון חכמים הוי עושים. משקרב העمر
התר חדש מיד. והרוחקים מתרים מחצאות היום ולהלן.
משחרב בית המקדש התקין רבנו זכאי שהיה יום
הנפ' כלו אסור. אמר רבי יהודה והואמן התורה הוא
אסור. שנאמר עד עצם היום הזה. מפני מה הרוחקים
מתרים מחצאות היום ולהלן. מפני שהן יודעין. שאין בית
דין מתעללים בו:

ו' העمر היה מטייר במדינה ושתי הלחים במקדש. אין
مبיאין מנהות ובכורים. ומנתה בהמה. קדם לעمر. ואם
הbia פסול. קדם לשתי הלחים לא יbia. ואם הביאبشر:

ז' החטים והשעורים והפסמים ושבלה שועל והשיפון
חיבין בחילה. ומctrפין זה עם זה. ואסורי בחדש מלפני
הפסח. ומלקוצר מלפני העمر. ואם השרישו קדם לעמר
העمر מתירן. ואם לאו אסורים עד שיבא העمر הבא:

ח' קוזרים בבית השלחים שבעמוקים. אבל לא גודשין.
אנשי ירחו קוזרים ברצון חכמים. וגודשין שלא ברצון
חכמים. ולא מיחו בידם חכמים. קוזר לשחת ומأكل
לבימה. אמר רבי יהודה אימתי בזמנן שהתחיל עד שלא
הbia שליש. רבי שמעון אומר אף יקצור (ויאכיל) אף
משהbiaה שליש:

ט קוץין מפני הגטיעות. מפני בית האבל. מפני (בטול) בית המדרש. לא יעשה אותן ביריות. אבל מיניהם עבטים. מצות העمر לבא מון הקמה. לא מצא יביא מן העמים. מצותו לבא מן החל. לא מצא יביא מן היבש. מצותו לקוצר בלילה. נקצר ביום כשר. ודוחה את השבת:

פרק יא

שתי הלחים גלושות אחת אחת. ונאפות אחת אחת.
לחם הפנים גלוש אחד אחד. ונאפה שנים שנים.
ובטפוס היה עוזה אותן. וכשהוא רדף נזתנן בטפוס. כדי
שלא יתקלקלו:

ב אחד שתי הלחים ואחד לחם הפנים לישתו ועריכתו
בחוץ. ואפייתן בפנים. ואין דוחות את השבת. רביה יהודה
אומר כל מעשיהם בפנים. רבינו שמעון אומר לעולם הו
rangle לומר. שתי הלחים ולחם הפנים. כשרות בערלה.
וכשרות בבית פאני:

ג חבייתי להן גדוול. לישתו ואפייתן בפנים. ודוחות את
השבת. טחונן והרകון אין דוחות את השבת. כלל אמר
רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת.
איינה דוחה את השבת. ושאי אפשר לה לעשות מערב
שבת. דוחה את השבת:

ד בְּלַ הַמִּנְחֹת יֵשׁ בָּהוּ מַעֲשֶׂה כְּלֵי בַּפְנִים וְאֵין בָּהוּ מַעֲשֶׂה כְּלֵי בְּחוֹזֶן בְּצִידֶן שֶׁתִּ הַלְּחֵם אַרְכּוֹ שְׁבֻעָה וְרַחֲבוֹ אַרְבָּעָה וְקַרְנוֹתֵינוּ אַרְבָּעָ אַצְבָּעוֹת לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה וְקַרְנוֹתֵינוּ שְׁבֻעָ אַצְבָּעוֹת רַבִּי יְהוּדָה אָמַר שֶׁלָּא תְּטֻעה זֶה דִּי הַזָּהָן זֹמְאָ אָמַר וְנִתְתַּת עַל הַשְּׁלֵחָן לְחֵם פְנִים לְפָנֵי תָמִיד שְׁיוֹחֵה לוֹ פְנִים:

ה הַשְּׁלֵחָן אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן וּכְזֹפֶל טְפַחִים וּמְחַזָּה מִבְּאֹן וּטְפַחִים וּמְחַזָּה מִבְּאֹן נִמְצָא אַרְכּוֹ מִמְלָא כָּל רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי מַאיָּר אָמַר הַשְּׁלֵחָן אַרְכּוֹ שְׁנִים עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ שְׁשָׁה לְחֵם הַפְנִים אַרְכּוֹ עַשְׂרָה וְרַחֲבוֹ חַמְשָׁה נָטוֹן אַרְכּוֹ בְּגַגְדָּה רַחֲבוֹ שֶׁל שְׁלֵחָן וּכְזֹפֶל טְפַחִים מִבְּאֹן וּטְפַחִים מִבְּאֹן וּטְפַחִים רִיחָה בְּאַמְצָעָה כִּדְיַי שְׁתַּהְאָה הַרְוחָה מִנְשַׁבֵּת בְּינֵיהֶן אָבָא שָׁאוֹל אָמַר שֶׁם הַיּוּ נָטוֹנִין שְׁנִי בְּזִיכְיִי לְבָזָנָה שֶׁל לְחֵם הַפְנִים אָמְרוּ לוֹ וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְנִתְתַּת עַל הַמִּעֲרָכָת לְבָזָנָה זְכָה אָמַר לְהָנָן וְהָלָא בְּבָר נְאָמָר וְעַלְיוֹ מַטָּה מִנְשָׁה:

ו אַרְבָּעָה סְנִיפִים שֶׁל זָהָב הַיּוּ שֵׁם מִפְצָלִין מַרְאָשֵׁי הָן שְׁהָיוּ סְזָמִכִים בָּהָן שְׁנִים לְסֶדֶר זָהָה וְשְׁנִים לְסֶדֶר זָהָה וְעַשְׂרִים וְשְׁמוֹנָה קְנִים בְּחַצִּי קְנָה חַלְול אַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָה וְאַרְבָּעָה עַשְׂרָה לְסֶדֶר זָהָה לֹא סְדוּר הַקְנִים וְלֹא גַּטְילָתָן דַּוחַה אֶת הַשְּׁבָת אֶלָּא גַּנְגָּס מַעֲרָב שְׁבָת

וישומטן. ונחתנו לארכו של שלוחנו. בל הפלים שהיו
במקדש. ארכו של בית:

שני שלוחנות היו באולם מבנים על פתח הבית.
אחד של שיש. ואחד של זהב. על של שיש נחתנים לחם
הപנים בכניסתו. ועל של זהב ביציאתו. שמעלון בקדש
ולא מזרידין. ואחד של זהב מפבנים. שעלו לחם הפנים
תמיד. ארבעה בהנים נכנסין. שניים בידן שני סדרים.
ושנים בידם שני בזיכין. וארבעה מקדימים לפניהם. שניים
לטול שני סדרים. ושנים לטול שני בזיכים. המכניםים
עומדים בצדון ופניהם לדרום. המוציאים עומדים בצדום
ופניהם לצפון. אלו מושכין ואלו מניחין וטicho של זה
בנגד טicho של זה. שנאמר לפני תמיד. רבי יוסי אומר
אפילו אלו נוטלים ואלו מניחין. אף זו הייתה תמיד. יצאו
ונתנו על השלחן של זהב שהיה באולם. הקטירו הבזיכין
וначלו מחלקות לבהנים. חל יום הקפורים להיות
בשבת. החלות מחלקות לערב. חל להיות ערב שבת.
שער של יום הקפורים נאכל לערב. הבעלן אוכלין אותו
בשהוא חי. מפני שדעתן יפה:

סדר את הלחים בשבת. ואת הבזיכים לאחר שבת.
והקטיר את הבזיכים בשבת פסולה. ואין חיבין עליהם
משום פגול. נותר וטמא. סדר את הלחים ואת הבזיכין
שבת. והקטיר את הבזיכין לאחר שבת פסולה. ואין
חיבין עליהם משום פגול ונותר וטמא. סדר את הלחים

וְאֵת הַבּוֹזִיכִין לְאַחֲרַ שְׁבָת וְהַקְטִיר אֶת הַבּוֹזִיכִין בְּשְׁבָת
(פְּסֻולָה) כִּי צַד יַעֲשֶׂה יְגִיחַנָה לְשְׁבָת הַבָּאָה שֶׁאָפַילוּ הִיא
עַל הַשְׁלִיחָן יָמִים רַבִּים אֵין בְּכָךְ בְּלִוִים:

ט שְׁתַי הַלְּחָם נְאָכְלֹות אֵין פְּחוֹת מִשְׁנִים וְלֹא יִתְר עַל
שֶׁלְשָׁה כִּי צַד נְאָפֹזָת מַעֲרֵב יוֹם טוֹב וּנְאָכְלֹות בַּיּוֹם טוֹב
לִשְׁנִים חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת אַחֲרַ הַשְּׁבָת נְאָכְלֹות לְשֶׁלְשָׁה
לְחָם הַפְּנִים נְאָכֵל אֵין פְּחוֹת מִתְשֻׁעה וְלֹא יִתְר עַל אַחֲד
עַשֶּׁר כִּי צַד נְאָפָה בְּעַרְבָ שְׁבָת נְאָכֵל בְּשְׁבָת לִתְשֻׁעה
חַל יוֹם טוֹב לְהִיוֹת עַרְבָ שְׁבָת נְאָכֵל לְעַשְׂרֵה שְׁנִי יָמִים
טוֹבִים שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה נְאָכֵל לְאַחֲד עַשֶּׁר וְאַינוּ דּוֹחָה
לְאֵת הַשְּׁבָת וְלֹא אֵת יוֹם טוֹב רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גִּמְלִיאֵל
אָמַר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הַסְגָן דּוֹחָה אֵת יוֹם טוֹב
וְאַינוּ דּוֹחָה אֵת יוֹם צָום:

פרק יב

הַמִּנְחֹות וְהַגְּסָכִים שְׁגַטְמָאוּ עַד שֶׁלָא קִדְשָׁו בְּכָלִי יִשְׁלַׁח
לָהֶם פְּדִיּוֹן מִשְׁקָדָשׁו בְּכָלִי אֵין לָהֶם פְּדִיּוֹן
הַעֲזֹפוֹת וְהַעֲצִים וְהַלְבּוֹזָנָה וּכְלֵי שִׁרְתָה אֵין לָהֶם פְּדִיּוֹן
שֶׁלָא נְאָמֵר אֶלָא בְּבַהֲמָה:

ב הָאָמַר הָרִי עַל בְּמִחְבָּת וְהַבִּיא בְּמִרְחָשָׁת בְּמִרְחָשָׁת
וְהַבִּיא בְּמִחְבָּת מַה שְׁהִבֵּיא הַבִּיא וַיְדִי חֹזֶת לֹא יִצְא
זו לְהַבִּיא בְּמִחְבָּת וְהַבִּיא בְּמִרְחָשָׁת בְּמִרְחָשָׁת וְהַבִּיא
בְּמִחְבָּת הָרִי זו פְּסֻולָה הָרִי עַל שְׁנִי עַשְׂרוֹנִים לְהַבִּיא

בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. מה שהביא הביא. וידי חותמו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. בשני כלים. והביא בכלי אחד. הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בכלי אחד. והביא בשני כלים. אמרו לו בכלי אחד נדרת. הקריבן בכלי אחד בשרים. בשני כלים פסולין. הרי עלי שני עשרונים. להביא בשני כלים. והביא בכלי אחד. אמרו לו בשני כלים נדרת. הקריבן בשני כלים בשרים נתנו בכלי אחד. בשתי מנחות שנתערבו:

ה. הרי עלי מנחה מן השעורים. יביא מן החטים. כמה יביא סלת. שלא שמן ולבונה. יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון. יביא עשרון שלם. עשרון ומחרשה יביא שניים. רביעי שמעון פוטר. שלא התנדב לכך המתנדבים:

ו. מתנדב אדם מנחה שששים עשרון. ו מביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי שישים ואחד. מביא שישים בכלי אחד. ואחד בכלי אחד. שבע אכזר מביא ביום טוב הראושון של חג שחול להיות בשבת. שישים ואחד. דיו ליחיד שיהא פחותה מן האכזר אחיד. אמר רביעי שמעון והלא אלו לפורים. ואלו לבבשים. ואינם נבללים זה עם זה. אלא עד שישים יחולמים להבליל. אמרו לו שישים נבללים. שישים ואחד אין נבללים. אמר להם כל מדות חכמים בן. בארכאים סאה הוא טזב. בארכאים סאה חסר קרטזוב. איןו יכול לטבול

בָּהוּ. אֵין מַתְנִדְבִּים לֹז שְׁנִים וְחַמְשָׁה. אֲבָל מַתְנִדְבִּים ·
שֶׁלּוּשָׁה אַרְבָּעָה וְשֶׁשָּׁה וּמִשְׁשָׁה וְלִמְעָלָה:

" מַתְנִדְבִּים יֵין וְאֵין מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. דָּבְרֵי רַبִּי עַקְיבָּא ·
רַבִּי טְרָפּוֹן אֹסֵר מַתְנִדְבִּים שְׁמַן. אָמַר רַבִּי טְרָפּוֹן (מה)
מִצְינָנוּ בֵּין · שֶׁבָּא חֹבֶה וּבָא נְדָבָה · אֶنְכָּה הַשְּׁמַן בָּא חֹבֶה
יָבָא נְדָבָה · אָמַר (לו) רַבִּי עַקְיבָּא לֹא · אָמַר תְּרַבּוֹת בֵּין שְׁבָנוּ
הָוָא קָרְבָּה חֹבְתוֹ בְּפָנֵי עַצְמוֹ · תָּאָמַר בְּשְׁמַן שְׁאַנוּ קָרְבָּב
חֹבְתוֹ בְּפָנֵי עַצְמוֹ · אֵין שְׁנִים מַתְנִדְבִּים עַשְׂרוֹן אַחַד · אֲבָל
מַתְנִדְבִּים עַזָּה וְשְׁלָמִים · וּבָעוֹף אָפִילוּ פְּרִידָה אַחַת:

פרק יג

הָרִי עַל עַשְׂרוֹן · יִבְיא אַחַד · עַשְׂרוֹנִים יִבְיא שְׁנִים ·
פְּרִשְׁתִּי וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן ·
הָרִי עַל מִנְחָה · יִבְיא אַיוֹן שִׁירָצָה · רַבִּי יְהוֹדָה אֹסֵר יִבְיא
מִנְחָת הַסְּלָת · שְׁהָיָא מִזְוְחָת שְׁבָמְנִחות:

" מִנְחָה מִין הַמִּנְחָה יִבְיא אַחַד · מִנְחָות מִין הַמִּנְחָות
יִבְיא שְׁתִים · פְּרִשְׁתִּי וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא חַמְשָׁתָן ·
פְּרִשְׁתִּי מִנְחָה שֶׁל עַשְׂרוֹנִים · וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי · יִבְיא
מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עַשְׂרוֹן · רַבִּי אֹסֵר יִבְיא מִנְחָות שֶׁל
עַשְׂרוֹנִים · מִאַחַד וְעַד שְׁשִׁים:

" הָרִי עַל עַצְים · לֹא יִפְחֹזֶת מִשְׁנִי גִּזְרֵין · לְבָזָנה לֹא יִפְחֹזֶת
מִקְמַץ · חַמְשָׁה קְוּמָצִים הֵן · הָאֹסֵר הָרִי עַל לְבָזָנה · לֹא

יפחחות מלקמץ. המתנגדב מנהה. יביא עמהו קמץ לבונה. המעליה את הלקמץ בחוץ חיב. ושני בזיבין. טענים שני קומץים:

ד. חרי עלי זהב לא יפחחות מדינר זהב. בסוף לא יפחחות מדינר בסוף. נחתת לא יפחחות ממעה בסוף. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. הוא מביא. עד שיאמר לא כך נחכונתי:

ה. חרי עלי יין לא יפחחות משלשה לוגין. שמן לא יפחחות מלוג. רבוי אומר שלשה לוגין. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. יביא ביום המרבה:

ו. חרי עלי עולה יביא כבש. רבוי אלעזר בן עזריה אומר (או) תור או בן יונה. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ועגל איל (ושער) גדי וטלה. פרשטי ואני יודע מה פרשטי. מוסיף עלייהם תור ובן יונה:

ו. חרי עלי תודה ושלמים. יביא כבש. פרשטי מן הבקר. ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה עגל ועגללה. מן הבהמה ואני יודע מה פרשטי. יביא פר ופרה. עגל ועגללה. איל ורחל. גדי וגדי. שער ושער. טלה וטלה:

ז. חרי עלי שור. יביא הוא ונסכו במנה. עגל. יביא הוא ונסכו בחמש. איל. יביא הוא ונסכו בשתיים. כבש יביא

זהו ונשכיו בסלע. שור במנה. יביא במנה חזן מנשכיו.
עגל בחמש. יביא בחמש חזן מנשכיו. איל בשתיים.
יביא בשתיים חזן מנשכיו. כבש בסלע. יביא בסלע חזן
מנשכיו. שור במנה. והביא שניים במנה לא יצא. אפיקו
זה במנה חסר דינר. וזה במנה חסר דינר. שחור והביא
לבן. לבן והביא שחור. גדול והביא קטן. לא יצא. קטן
והביא גדול יצא. רבי אומר לא יצא:

שׂור זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו שניים. שני
שורים אלו עולה ונשתאבו. אם רצה יביא בדיםיהם אחד.
רבי אוסר. איל זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו
כבש. כבש זה עולה ונשתאב. אם רצה יביא בדיםיו איל.
רבי אוסר. האומר אחד מכבשי הקדש. ואחד משורי
הקדש. והוא לו שניים. הגדול שבהן הקדש. שלשה. הבינו
שבהן הקדש. פרשתי ואני יודע מה פרשתי. או שאמר
אמר לי אבא ואני יודע מה. הגדול שבהן הקדש:

הרי עלי עולה. יקריבנה במקדש. ואם הקריבה בבית
חוניו לא יצא. שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.
ואם הקריבה בבית חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זו
עליה. הריני נזיר גלח במקדש. ואם גלח בבית חוניו לא
יצא. שאגלה בית חוניו. גלח במקדש. ואם גלח בבית
חוניו יצא. רבי שמעון אומר אין זה נזיר. הבהנים ששמשו
בבית חוניו. לא ישמשו במקדש בירושלים. ואין צריך
לומר לדבר אחר. שנאמר אך לא יעלו בהני הבמות אל

מזבח ייְ בֵּרִיאָשָׁלִים. כי אם אָכַלוּ מִצּוֹת בְּתוֹךְ אֲחֵיכֶם. הרי
הוּ כְּבָעָלִי מֻמְנִין. חֹלְקִין וְאֹכְלִין. אָכֵל לֹא מַקְרִיבִין:
” נִאָמֵר בְּעוֹלָת הַבָּהֶמֶת אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. (ובעוֹלָת הַעֲזֹר
אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח.) וּבְמִנְחָה אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח. לְלִימָד שֶׁאָחָד
הַמְּרֻבָּה וְאָחָד הַמְּמֻעִיט. וּבְלִבְדֵּ שִׁיבְעָן אָדָם אֶת דָּעַת
לְשָׁמִים: סְלִיק

מסכת חולין

פרק א

הכל שוחטין ושותפֶתן בשרה. חוץ מחרש שוטה וקטן
שמא יקלקלו בשחיתתן. וכן שחתתו ואחרים
הואין אותן. שחיתתן בשרה. שחיתה נברי גבילה.
ומטמאה במשא. השוחט בלילה. וכן הסוגם שחתט.
שחיתתו בשרה. השוחט בשבת וביום הבפורים אף על
פי שמתחייב בנפשו. שחיתתו בשרה:

ב' השוחט במג'יד. בצור ובקנה שחיתתו בשרה. הכל
שוחטין. ולעומם שוחטין. ובבל שוחטין. חוץ מג'יד קציר
ומגירה והשנים והاضר. מפני שהן חנקין. השוחט
בקמג'יד קציר בדרך הליכתה. בית שטמי פולין. ובית הליל
מכשירין. ואם החקlico שנייה. הרי היא בסכין:

ג' השוחט מתוד הטבעת ושיר בה מלא החוט על פניו
בליה. שחיתתו בשרה. רבי יוסי בר יהודה אומר מלא
החות על פניו הרבה:

ד' השוחט מן הארץ. שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ.
מלךתו פסולה. השוחט מן הארץ. שחיתתו פסולה.
המלך מן הארץ מליקתו בשרה. השוחט מן הארץ.
שחיתתו בשרה. המולך מן הארץ. מליקתו פסולה. שלא
הארץ בשר למליקה. וכל הארץ בשר לשחיתה. נמצא

בְּשֶׁר בְּשִׁחִיטָה. פָּסוֹל בְּמַלִּיקָה. בְּשֶׁר בְּמַלִּיקָה. פָּסוֹל
בְּשִׁחִיטָה:

ג' בְּשֶׁר בְּתֹרֵין. פָּסוֹל בְּבָנִי יוֹנָה. בְּשֶׁר בְּבָנִי יוֹנָה. פָּסוֹל
בְּתֹרֵין. תְּחִלָת הַצִּיהוֹב בְּזָה וּבְזָה פָּסוֹל:

ד' בְּשֶׁר בְּפֶרֶה פָּסוֹל בְּעֵגֶלָה. בְּשֶׁר בְּעֵגֶלָה פָּסוֹל בְּפֶרֶה.
בְּשֶׁר בְּכֶהָנִים פָּסוֹל בְּלֹוִים. בְּשֶׁר בְּלֹוִים פָּסוֹל בְּכֶהָנִים.
טְהוֹר בְּכֶלֶי חֲרֵשׁ טְמָא בְּכֶל הַכְּלִים. טְהוֹר בְּכֶל הַכְּלִים
טְמָא בְּכֶלֶי חֲרֵשׁ. טְהוֹר בְּכֶלֶי עַז טְמָא בְּכֶלֶי מִתְּכֹות.
טְהוֹר בְּכֶלֶי מִתְּכֹות טְמָא בְּכֶלֶי עַז. הַחִיב בְּשִׁקְדִּים
הַמְּרִים פָּטוֹר בְּמַתְוקִים. הַחִיב בְּמַתְוקִים פָּטוֹר בְּמַרְרִים:
ה' הַתְּמִד עַד שֶׁלֹּא הַחְמִיא. אַינּוּ נָקֵח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּפְזִיל
אֶת הַמְּקוֹה. מִשְׁחַחְמִיא נָקֵח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּאַינּוּ פְזִיל
אֶת הַמְּקוֹה. הַאֲחִים הַשְׁתָּפִים בְּשִׁתְבִּים בְּקָלְבּוֹן. פָּטוֹרין
מַמְעָשֵׂר בְּהַמָּה. בְּשִׁתְבִּין בְּמַעֲשֵׂר בְּהַמָּה. פָּטוֹרין מִן
הַקָּלְבּוֹן. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ מַכְר אֵין קָנֵס. וּכֹל מִקּוֹם שִׁישׁ
קָנֵס אֵין מַכְר. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ מִיאוֹן אֵין חֲלִיצָה. וּכֹל
מִקּוֹם שִׁישׁ חֲלִיצָה אֵין מִיאוֹן. כֹּל מִקּוֹם שִׁישׁ תְּקִיעָה אֵין
הַבְּדִילָה. וּכֹל מִקּוֹם שִׁישׁ הַבְּדִילָה. אֵין תְּקִיעָה. יּוֹם טֻוב
שְׁחַל לְהִיוֹת בְּעֶרֶב שְׁבַת. תּוֹקֵעַ וְלֹא מַבְדִּילָן. בְּמוֹצָאי
שְׁבַת מַבְדִּילָן וְלֹא תּוֹקֵעַ. בְּיצַד מַבְדִּילָן. הַמַּבְדִּיל בֵּין
קָדֵשׁ לְקָדֵשׁ. רַבִּי דּוֹסָא אָזֶר בֵּין קָדֵשׁ חָמָר לְקָדֵשׁ
הַקָּל:

פרק ב

השוחט אחד בעוף ושתנים בבהמה. שחיטתו בשרה.
ורבו של אחד במווז. רבי יהודה אומר עד
שישחוט את העורידין חצי אחד בעוף ואחד וחצי
בבהמה. שחיטתו פסולת. רוב אחד בעוף ורוב שנים
בבהמה. שחיטתו בשרה:

ב השוחט שני ראשין כאחד שחיטתו בשרה. שנים
אווחזין בסכין ושותחטין. אפילו אחד למעלה ואחד למטה.
שחיטתו בשרה:

ג התיז את הרأس בבית אחת פסולת. היה שוחט והתייז
את הרأس בבית אחת. אם יש בסכין מלא צואר בשרה.
יהי שוחט והתייז שני ראשין בבית אחת. אם יש בסכין
מלא צואר אחד בשרה. בימה דברים אמורים בזמן
שהוליך ולא הביא או הביא ולא הוליך. אבל אם
הוליך והביא. אפילו כל שהוא. באיזמל בשרה.
גפליה סכין ושותחטה. אף על פי שישחטה בדרך פסולת.
שנאמר זבחת ואכלת. מה שאת זבח אתה אכל.
גפליה סכין והגביהה. נפלו כליו והגביהם. השחיז את
הסכין ועף. ובא חבירו ושותחט. אם שהה כדי שחיטה
פסולה. רבי שמעון אומר אם שהה כדי בקור:

ד שוחט את הוושט ופסק את הגרגרת. או שוחט את
הגרגרת. ופסק את הוושט. או שוחט אחד מהן והמתין

לְהָעֵד שְׁמַתָּה. אֹז שְׁחַחְלֵיד אֶת הַסְּבִין תְּחִתָּה הַשְׁנִי וַפְּסִקוֹ. רַבִּי יִשְׁבַּב אֹמֵר נְבָלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר טְרֵפָה. בְּלָל אֹמֵר רַבִּי יִשְׁבַּב מְשׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. כֹּל שְׁגַפְסָלָה בְּשִׁחְיִתָּה נְבָלָה. כֹּל שְׁשִׁחְיִתָּה פָּרָאוי וְדָבָר אַחֲרָ גָּרָם לְהָלִפְסֵל טְרֵפָה וְהַזְּהָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא:

ה השוחט בְּהַמָּה חִיה וּעוֹף וְלֹא יֵצֵא מֵהוּ דָם בְּשִׁירִים וְנָאכְלִים בְּידִים מִסּוֹאֶבֶת. לְפִי שְׁלָא הַכְּשָׁרוֹ בְּדָם. רַבִּי שְׁמַעַן אֹמֵר הַכְּשָׁרוֹ בְּשִׁחְיָה:

ו השוחט את המסבנת. רבנן (شمיעון בן) גמליאל אומר עד שתחפרכס ביד וברגלו. רבי אליעזר אומר דיה אם זנקה. אמר רבי שמעון (אף) השוחט בלילה ולמחרת השבכים. ומצא בתקלים מלאים דם בשרה שזנקה. ובמدة רבוי אליעזר. וחכמים אומרים עד שתחפרכס ביד וברגלו. או עד שתכשפש בזנבה. אחד בהמה דקה. ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשתה ידה ולא החזירה פסולה. שאינה אלא הוצאה נפש בלבד. בימה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסבנת. אבל אם היהה בחזקת בריאה. אפילו אין בה אחד מכל הסייענים הלו בשרה:

ו השוחט לנכרי שחיתו בשרה. ורבי אליעזר פוסל. אמר רבי אליעזר אפילו שחיטה שיأكل הנכרי מחר ער בעד שללה פסולה. שסתם מחשבת נכרי לעבودת אלילים. אמר רבי יוסי קל וחומר הדברים. ומה במקום

שְׁהַמְחַשֵּׁבָה פֹּסֶלֶת בַּמִּקְדְּשִׁים אֵין הַפֵּל הַזָּלֶךְ אַחֲרֵי הַעֲבֵד מִקּוֹם שֶׁאֵין מַחְשֵׁבָה פֹּסֶלֶת בְּחוֹלִין אֵינוֹ דִין שֶׁלֹּא יְהִיא הַפֵּל הַזָּלֶךְ (אֵלא) אַחֲרֵי הַשׁוֹחֵט:

ג' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם הַרִּים לִשְׁם גְּבֻעוֹת לִשְׁם יִמְמִים לִשְׁם נְהָרוֹת לִשְׁם מְדִבְרוֹת שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה שְׁנִים אַזְחִין בְּסַבִּין וְשׁוֹחָטִין אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מְכַל אַלְוִי וְאַחֲד לִשְׁם דָּבָר בְּשִׁיר שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה:

ט' אֵין שׁוֹחָטִין לֹא לְתוֹךְ יִמְמִים וְלֹא לְתוֹךְ נְהָרוֹת וְלֹא לְתוֹךְ בְּלִים אֲבָל שׁוֹחֵט הוּא לְתוֹךְ עֹזֶג אֲשֶׁר מִים וּבְסִפְינָה עַל גְּבֵי בְּלִים אֵין שׁוֹחָטִין לְגֻמָם אֲבָל עַקְרָב אֲבָל עֹזֶג גֻמָם בְּתוֹךְ בֵיתוֹ בְּשַׁבְיל שִׁיבְנָס הַקְמָה לְתוֹקָה וּבְשַׁוּק לֹא יַעֲשֶׂה כֵן שֶׁלֹּא יַחֲקֵה אֶת הַאֲפִיקּוֹרֹסִים:

ו' הַשׁוֹחֵט לִשְׁם עֹזֶלה לִשְׁם שְׁלָמִים לִשְׁם אַשְׁם תַּלְוִי לִשְׁם פֶּסֶח לִשְׁם תָזְהָה שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה וּרְבִי שְׁמָעָון מַכְשִׁיר שְׁנִים אַזְחִין בְּסַבִּין וְשׁוֹחָטִין אַחֲד לִשְׁם אַחֲד מְכַל אַלְוִי וְאַחֲד לִשְׁם דָבָר בְּשִׁיר שְׁחִיטָתוֹ פְּסָולָה הַשׁוֹחֵט לִשְׁם חַטָּאת לִשְׁם אַשְׁם וְדָאי לִשְׁם בְּכוֹר לִשְׁם מְעָשָׂר לִשְׁם תִּמְוֹרָה שְׁחִיטָתוֹ בְּשִׁרָה זֶה הַפֵּל כֹּל דָבָר שְׁנָדֶר וְנָדֶב הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ פְּסָול וּשְׁאֵינוֹ נָדֶר וְנָדֶב הַשׁוֹחֵט לִשְׁמוֹ בְּשִׁיר:

פרק ג

אל' טרפוֹת בְּבָהָמָה נִקְבָּת הַוּשֶׁט וְפִסְוקָת הַגְּרָגָרָת.
נקב קרוּם שֶׁל מֹזֵח נִקְבָּת הַלְּבָב לְבִתְה חַלְלוֹ נִשְׁבָּרָה
השְׂדָרָה וְנִפְסָק הַחוֹט שֶׁלָּה נִטְלָה הַכְּבָד וְלֹא נִשְׁתִּיר
הַיְמָנוֹ כְּלָוָם הַרְיָאה שְׁנִקְבָּה אוֹ שְׁחָסָרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
אָזֶם עַד שְׁתִּינְקָבָל בְּבֵית הַסְּמְפוֹנוֹת נִקְבָּת הַקְּבָה נִקְבָּה
הַפְּרָה נִקְבָּו הַדְּקִין הַכְּבָרָס הַפְּנִימִית שְׁנִקְבָּה אוֹ שְׁנִקְרָע
רֹוב הַחִיצָׁנָה רַבִּי יְהוָדָה אָזֶם הַגְּדוֹלָה טְפָח וְהַקְּטָנָה
בְּרָבָה הַמְּסָס וּבֵית הַכּוֹסּוֹת שְׁנִקְבָּבוּ לְחוֹזֵן נִפְלָה מִן הַגָּז
וְנִשְׁתְּבָרוּ רֹוב צְלֻעָותָה וְדָרוֹסָת הַזָּאָב רַבִּי יְהוָדָה אָזֶם
דָרוֹסָת הַזָּאָב בְּדָקָה וְדָרוֹסָת הַאֲרִי בְּגַסָּה דָרוֹסָת הַנַּצְחָה
בְּעֹז הַדָּק וְדָרוֹסָת הַגָּס בְּעֹז הַגָּס זֶה הַכְּלָל כֹּל שָׁאיָן
כִּמוֹהָ חִיה טְרָפָה:

ב וְאַל' כִּישְׁרוֹת בְּבָהָמָה נִקְבָּת הַגְּרָגָרָת אוֹ שְׁנִסְדָּקָה עַד
בְּמַה תְּחִסֵּר רַבְּן שְׁמַעוֹן בֶּן גִּמְלִיאֵל אָזֶם עַד בְּאַיְסָר
הַאִיטְלָקִי נִפְחָתָה הַגְּלָגָלָת וְלֹא נִקְבָּת קְרוּם שֶׁל מֹזֵח נִקְבָּת
הַלְּבָב וְלֹא לְבִתְה חַלְלוֹ נִשְׁבָּרָה הַשְׂדָרָה וְלֹא נִפְסָק הַחוֹט
שֶׁלָּה נִטְלָה הַכְּבָד וְנִשְׁתִּיר הַיְמָנוֹ בְּזִוְתָה הַמְּסָס וּבֵית
הַכּוֹסּוֹת שְׁנִקְבָּבוּ זֶה לְתוֹךְ זֶה נִטְלָה הַטְּחוֹל נִטְלָה הַפְּלִיזָה
נִטְלָל לְחִי הַתְּחִתּוֹן נִטְלָה הָאָם שֶׁלָּה נִתְרָוָתָה בַּיָּד שְׁמִים
הַגְּלֹודָה רַבִּי מַאֲיר מַכְשִׁיר וְחַכְמִים פּוֹסְלִין:

וְאַלּוּ טִירָפֹת בֶּעָזֶף נְקוּבָת הַוּשֶׁט וּפְסִיקָת הַגְּרָגָרָת הַכְּתָה חֲלֵדָה עַל רַאֲשָׁה מִקּוּם שְׁעוֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נְקֻבָּה מִקְרָקְבָּן נְקֻבוֹ הַדְּקִין גְּפָלָה לְאוֹר וְנְחַמְרוֹ בְּנֵי מַעַיָּה אִם יְרוּקִים פְּסוֹלָה אִם אֲדוֹמִים בְּשָׁרָה דָּרְסָה וְטִירָפָה בְּכַתְלָן אִז שְׁרָצַתָּה בְּהַמָּה וּמְפַרְכָּסָת וְשְׁבָתָה מַעַת לְעֵית וּשְׁחַטָּה בְּשָׁרָה:

וְאַלּוּ בְּשִׁירָות בֶּעָזֶף נְקֻבָּה הַגְּרָגָרָת אִז שְׁנֵסְדָּקָה הַכְּתָה חֲלֵדָה עַל רַאֲשָׁה מִקּוּם שְׁאַינְנוּ עֹשָׂה אֹתָה טִירָפָה נְקֻבָּה הַזְּפָקָר רַבִּי אָזֶר אָפִילָו נְטָל יְצָאוּ בְּנֵי מַעַיָּה וְלֹא נְקֻבוֹ נְשַׁתְבָּרוּ גְּפִיה נְשַׁתְבָּרוּ רְגָלִיה נְמַרְטוּ בְּנֵפִיה רַבִּי יְהוּדָה אָזֶר אִם גְּפָלָה הַנּוֹצָה פְּסוֹלָה:

אֲחוּזֹת הַדָּם וְהַמְּעַשְׁנָת וְהַמְּצָנָנָת וְשְׁאַכְלָה הַרְדוֹפָנִי וְשְׁאַכְלָה צֹאת תְּרִגְזּוֹלִים אִז שְׁשָׁתָה מִים הַרְעִים בְּשָׁרָה אֲכָלָה סִם הַמְּמוֹת אִז שְׁהַכְּבִישָׁה נְחַש מַוְתָּרָת מְשׁוּם טִירָפָה וְאַסּוּרָה מְשׁוּם סְכָנָת גְּפָשּׁוֹת:

סִימְנֵי בְּהַמָּה וִתְּחִיה נְאַמְרוּ מִן הַתּוֹרָה וְסִימְנֵי עֹזֶף לֹא נְאַמְרוּ אֲבָל אָמְרוּ חַכְמִים כֹּל עֹזֶף הַדּוֹרָס טָמָא כֹּל שְׁיִשְׁלֹׁם אֲצֹבע יְתִירָה וְזַפָּקָר וְמִקְרָקְבָּן גְּקָלָף טָהָור רַבִּי אַלְיעָזָר בְּרַצְדּוֹק אָזֶר כֹּל עֹזֶף הַחֹזֶלֶק אֶת רְגָלָיו טָמָא:

וּבְחַגְבִּים כֹּל שְׁיִשְׁלֹׁם לֹא אַרְבָּע רְגָלִים אַרְבָּע בְּנֵפִים וְקְרָסְוּלִים וּבְנֵפִים חֹזְפּוֹת אֶת רַבּוֹ רַבִּי יוֹסֵי אָזֶר וּשְׁמוֹ חַגְבָּן וּבְדִגְים שְׁיִשְׁלֹׁם לֹא סְנֵפִיר וּקְשַׁקְשָׁתָר רַבִּי יְהוּדָה אָזֶר

שְׁנִי קְשָׁקַשִּׁין וְסֶנְפֵּיר אֶחָד. אֱלֹו הַן קְשָׁקַשִּׁין הַקְּבוּעִין בָּזֶה.
וְסֶנְפֵּירָן הַפּוֹרֵחַ בָּהֶן:

פרק ד

בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּאִיא הַעֲבָר אֶת יָדֹו וְהַחְזִירָה
מוֹתָר (בָּאֲכִילָה). הַזְּאִיא רָאשׁו אֶפְעַל פִי
שְׁהַחְזִירָה. הָרִי זֶה כִּילּוֹד. מַתָּךְ מִן הַעֲבָר שְׁבָמְעָה מוֹתָר
בָּאֲכִילָה. מִן הַטְּחוֹל וּמִן הַכְּלִיּוֹת. אַסּוּר בָּאֲכִילָה. זֶה הַכְּלָל
כָּל דָּבָר שֶׁהִיא גּוֹפָה אַסּוּר. וְשָׁאִינָה גּוֹפָה מוֹתָר:

ב הַמְּבָכֶרֶת הַמְּקַשָּׁה לִילִד. מַחְתַּד אָבָר וּמַשְׁלִיךְ
לְפָלְבִּים. יֵצֵא רָבּו הָרִי זֶה יַקְבֵּר. וְנַפְטִירָה מִן הַבְּכוּרָה:

ג בָּהֶם שְׁמַת עֻזְבָּרָה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיט הַרְוֹעָה אֶת
יָדֹו. נָגַע בָּזֶה בָּהֶם טְמָאָה. בֵּין בָּהֶם טְהוֹרָה טְהוֹרָה.
רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אָזֶם בְּטָמָא בְּטָהוֹרָה טְהוֹרָה. וּכְנָזֶה
הָאֲשָׁה שְׁמַת וְלִדָּה בַּתּוֹךְ מַעַיָּה. וְהַשְׁוִיטָה חִיה אֶת יָדָה
וּנְגַעַת בָּזֶה. הַחִיה טְמָאָה טְמָאָת שְׁבָעָה. וְהָאֲשָׁה טְהוֹרָה
עַד שִׁיצֵּא הַזְּלָד:

ד בָּהֶם הַמְּקַשָּׁה לִילִד. וְהַזְּאִיא הַעֲבָר אֶת יָדֹו וְחַתְּבָה.
וְאַחֲרֵךְ שְׁחַט אֶת אַמְזָעָה. הַבָּשָׂר טְהוֹר. שְׁחַט אֶת אַמְזָעָה
וְאַחֲרֵךְ חַתְּבָה. הַבָּשָׂר מַגָּע נְבָלָה. דָּבְרִי רַבִּי מַאיָּר.
וְחַכְמִים אָזֶם מַגָּע טְרִפה שְׁחֹותָה. מַה מְצִינוּ בְּטְרִפה
שְׁשִׁחְיִיטָה מִטְהָרָתָה. אֶפְעַל שְׁחִיתָת בָּהֶם. תְּתִהְרֵר אֶת

האבר. אמר להם רבי מאיר לא. אם טהרה שחיתת טריפה אותה דבר שהוא גופה. טהיר את האבר דבר שאינו גופה. מפני לטרפה שחיתתה מטהרתתו. בהמה טמאה אסורה באכילה. וטרפה אסורה באכילה. מה בהמה טמאה אין שחיתתה מטהרתתו. אף טרפה לא טהירה שחיתתה. אמרו לו לא. אם אמרת בהמה טמאה. שלא היה לה שעת הבשר. תאמר בטרפה שחיתה לא היה שעת הבשר. טול לך מה שהבאת. הרי שנולדת טרפה מון הבطن מפני לא. אם אמרת בהמה טמאה. שבנו אין במינה שחיתה. תאמר בטרפה שיש במינה שחיתה. בן שמונה חי אין שחיתתו מטהרטתו. לפי שאין במינו שחיתה:

" השוויחת את הבהמה ומצא בה בן שמונה חי או מת. או בן תשעה חי. קורעו ומוציא את דמו. מצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. וחייב משום אותו ואת בן דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים שחיתת אמו מטהרטתו. רבי שמעון שזרי אומר אפילו בן חמיש שנים וחוזר בשדה. שחיתת אמו מטהרטתו. קרעה ומצא בה בן תשעה חי. טעון שחיתה. לפי שלא נשחתה אמו:

" בהמה שנחתקו רגליה. מן הארץ ולםטה. בשלה. מן הארץ ולםעליה. פסולה. וכן שנTEL צומת הגידין. נשבר העצם. אם רrob הבשר קים שחיתתו מטהרטתו. ואם אין רrob הבשר קים. אין שחיתתו מטהרטתו:

השוחט את הבבמה. ומצא בה שליה. נפש היפה תאכלנה. ואינה מטמאה לא טמאת אוכליין. ולא טמאת נביות. חשב עליה מטמאה טמאת אוכליין אבל לא טמאת נביות. שליה שיצתה מקצתה אסורה באכילה. סימן ולד באשה. וסימן ולד בבבמה. המבררת שהפילה שליה ישליךנה לפלבים. ובמקדשין תקבר. ואין קוברין אותה בפרשת דרכים. ואין תולין אותה באילן מפני דרכי האמור:

פרק ה

אותו ואת בנו נוהג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלא בפני הבית. בחולין ובמקדשין. בצד. השוחט אותו ואת בנו חולין בחוץ. שניהם בשירים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בחוץ. הראשון חיב ברת. ושניהם פסולים. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין בפנים שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים בפנים הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול:

בחולין וקדושים בחוץ. הראשון בשר ופטור. והשני סופג את הארבעים ופסול. קדושים וחולין בחוץ. הראשון חיב ברת ופסול. והשני בשר. ושניהם סופגין את הארבעים. חולין וקדושים בפנים. שניהם פסולים. והשני סופג את הארבעים. קדושים וחולין בפנים. הראשון בשר ופטור

והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. חולין בחוץ ובפנים. הראשׁון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול. קדושים בחוץ ובפנים. הראשׁון חיב קרת. (וישניהם פסולין.) וישניהם סופגין את הארכָעים. חולין בפנים בחוץ. הראשׁון פסול ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ובשר. קדושים בפנים בחוץ. הראשׁון בשר ופטור. והשנִי סופג את הארכָעים ופסול:

השוחט ונמצא טרפה. השוחט לעבودת אלילים. השוחט פרת חטאת. ושור הגסקל. ועגלת ערופה. רבי שמעון פוטר וחכמים מחייבין. השוחט ונתקבלה בידו. והנזהר. והמעקר. פטור משום אותן ואת בן. שניים שלקהו פרה ובנה. اي זה שלקה ראשון ישחט ראשון. ואם קדם השנִי זכה. שחט פרה ואחר כך שני בנה. סופג שניים. שחט שני בנה. ואחר כך שחטה. סופג שניים. ארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה. סופג את שחטה ואת בת בתה. ואחר כך שחט את בתה. סופג את הארכָעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר סופג שניים. בארכָעה פרקים בשנה המזבר בהמה לחבירו. צריך להודיעו. אמה מכרתי לשחווט. בתה מכרתי לשחווט. ואלו הן. ערב יום טוב האחרון של חג. וערב יום טוב הראשׁון של פסח. וערב עצרת. וערב ראש השנה. וכדברי רבי יוסי הגלילי אף ערב יום הקפורים בgalil. אמר רבי יהודה אמרתי בזמן שאין לו ריווח. אבל יש

לו ריווח אינו צריך להזדיע. ומזהה רבוי יהודה במוּכָר את האם לחתן. ואות הבת לבלה. שצרכד להזדיע. בידוע ששותיהם שותחטין ביום אחד:

ד בארבעה פרקים אלו משלחיטין את הטבח בעל בראשו. אפלו שור שוה אלף דינרין. אין לו ל Zukh. אלא דינר. כופין אותו לשחוט. לפיכך אם מת מות ל Zukh. אבל בשאר ימות השנה אינו כן. לפיכך אם מת מות למוּכָר:

ה יום אחד האמור באזתו ואות בנו. היום הולך אחר הלילה. את זו דרש (רבי שמואל) בן זומא נאמר במעשה בראשית יום אחד. ונאמר באזתו ואות בנו יום אחד. מהו יום אחד האמור במעשה בראשית. היום הולך אחר הלילה. אף יום אחד האמור באזתו ואות בנו. היום הולך אחר הלילה:

פרק ו'

בסיי הדם נהג בארץ ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלאל בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשים. ונ נהג בחיה ובעווף. בזמן ובשאינו מזמן. ונ נהג בכווי. מפני שהוא ספק. ואין שותחטין אותו ביום טוב. ואם שחתטו. אין מבסין את דמו:

ב השותח וgemäßא טרפה. והשותח לעבוזת אלילים. השותח חולין בפנים וקדושים בחוץ. חיich ועוף הגסקלים.

רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרין. השוחט ונחנבלה בידו.
הנוchar והמעker. פטור מלכשות:

ג' חרש שוטה וקטן ששות. ואחרים רואין אותן חיבין
לכשות. בין לבין עצמן. פטורים מלכשות. וכן לענן אותו
ואת בנו ששות. ואחרים רואין אותו. אסור לשוחט
אחריהם. בין לבין עצמן. רבי מאיר מתיר לשוחט
אחריהם. וחכמים אוסרים. ומזהם שם שות. שאינן
סופגים את הארבעים:

ד' שחט מהה חיota במקום אחד. כסוי אחד לכלו. מהה
עופות במקום אחד. כסוי אחד לכלו. חייה ועוף במקום
אחד. כסוי אחד לכלו. רבי יהודה אומר שחט חייה יבשנה.
וآخر בקד ישחות את העוף. שחט ולא כסיה וראשו אחר.
חיב לכשות. פסהו ונחנבלת. פטור מלכשות. פסהו הרוח.
חיב לכשות:

ה' דם שנתקערב במים. אם יש בו מראה דם. חיב לכשות.
נתערב בין. רואין אותו לאלו הוא מים. נתערב בדם
הבהמה או בדם החיה. רואין אותו לאלו הוא מים. רבי
יהודא אומר אין דם מבטל דם. (דם) הנתקע וshall הסבון
חיב לכשות. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין שם דם
אללא הוא. אבל יש שם דם שלא הוא. פטור מלכשות:

ו' בימה מכבין ובמה אין מכבין. מכבין בזבל הדק. ובחול
הדק. ובסיד ובחרסית ובלבנה ובמנוגפה שכחתה. אבל

אין מבָּסִין. לא בזבְּל הַגֵּס. ולא בחֹזֶל הַגֵּס. ולא בלְבָנָה. ולא במְגֻופָה שלֹא בתְּשֵׁה. ולא יכָּפֵה עלִיו הכְּלֵי. בלָל אמר רבָּן שמְעוֹן בן גמְלִיאָל דבָּר שמְגַדֵּל צמְחִין מבָּסִין בזֹ. ושָׁאַנוּ מגַּדֵּל צמְחִים אין מבָּסִין בזֹ:

פרק ז

ג'יד הנֶשֶׁה נוהג באָרֶץ ובְּחוֹצָה לְאָרֶץ. בפְּנֵי הבֵּית ושְׁלָא בפְּנֵי הבֵּית. בחֹזֶלִין ובְּמִקְדָּשִׁים. ונוֹהָג בבְּהַמָּה ובְּחַיָּה. ביְרָךְ שלִימִן ובְּיְרָךְ שלִשְׁמָאל. ואַיִלּוֹן נוהג בעֹזֶף. מפְּנֵי שאַיִלּוֹן לו כף. ונוֹהָג בשְׁלֵיל. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר איָנוֹ נוהג בשְׁלֵיל. וחַלְבּוֹן מוֹתָר. אין הטְבַחִין גאַמְגִין על ג'יד הנֶשֶׁה. דבְּרִי רבִּי מאֲיָר. וחַכְמִים אוּמְרִים גאַמְגִין עלִיו ועַל החַלְבָּן:

ב' שולָחַ אדָם לגְּבָרִי ירַד שגַּיְד הנֶשֶׁה בתְּזֵבָה. מפְּנֵי שמְקוּמוֹ גבָּר. הנוֹטֵל ג'יד הנֶשֶׁה צרִיךְ שיְטַזֵּל אתְּ בלָלוֹ. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר כדי לקִים בזֹ מצְוֹת גטִילָה:

ג' האכָּל מגַּיְד הנֶשֶׁה בצִוִּית. סוֹפֵג ארְבָּעִים. אכָּלֹו ואַיִלּוֹן בצִוִּית חיבָּר. אכָּלֹמֶד מזֹהָה בצִוִּית ומְזֹהָה בצִוִּית. סוֹפֵג שמְוּנוֹנִים. רבִּי יהָוָדָה אוֹמֵר איָנוֹ סוֹפֵג אלָא ארְבָּעִים:

ד' ירַד שגַּתְבָּשֶׁל בהָ ג'יד הנֶשֶׁה. אם ישָׁ בהָ בנוֹתָן טעם הרְבִי אסּוּרָה. ביְצֵד משְׁעָרִין אוֹתָה בבְּשָׂר בלְפָתָה:

ה גיד הנשלה שנתבשל עם הגדים. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם איןנו מכירו. כלון אסוריין והרטב בנותן טעם. וכן חתיכה של נבליה. וכן חתיכה של דג טמא. שנתבשלו עם החתיכות. בזמן שטמפניו בנותן טעם. ואם לאו כלון אסוריות והרטב בנותן טעם:

ו נהג בטחורה ואינו נהג בטמאה. רבי יהודה אומר אף בטמאה. אמר רבי יהודה ולהלא מבני יעקב נאסר גיד הנשלה. ועודין בהמה טמאה מותרת להן. אמרו לו בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו:

פרק ח

כל הבשר אסור לבישל בחלב. חוץ מבשר דגים וחגבים. ואסור להעלותו עם גבינה על השלחן. חוץ מבשר דגים וחגבים. הנדר מן הבשר. מותר בבשר דגים וחגבים. העוז עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל. דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל. אמר רבי יוסי זו מקולי בית שמאי ומחרמי בית הלל. באיזה שלחן אמרו בשלחן שאוכל עליו. אבל בשלחן שסודר עליו את התבשיל. נזתן זה בצד זה ואינו חוזש: ב צורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת. ובלבד שלא יהו נוגעים זה בזה. רבנן שמעון בן גמליאל אומר אף שני אכسان אין אוכלין על שלחן אחד. זה בשר וזה גבינה. ואין חוזשין:

טפת חלב שנפלת על החתיכה. אם יש בה בנותן טעם באזת חתיכה (אסורה). נעראת הקדרה. אם יש בה בנותן טעם באזת קדרה (אסורה). הפלל קורעו ומוציא את חלבו. לא קרעו אינו עוצר עליו. הלב קורעו ומוציא את דמו. לא קרעו אינו עוצר עליו. המעליה את העוף עם הגבינה על השלחן. אינו עוצר אלא תשעה:

בשר בהמה טהורה. בחלב בהמה טהורה. אסור לבשל ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה. בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה. מתר לבשל. ומתר בהנאה. רבי עקיבא אומר חי ועוף איננו מן התורה. שנאמר לא תבשל גדי בחלב אמו שלש פעמים. פרט לחיה ולעוף ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר. נאמר לא תאכלו כל נבלה. ונאמר לא תבשל גדי בחלב אמו. את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב. עוף שאסור משום נבלה. יכול יהא אסור לבשל בחלב. תלמוד לומר בחלב אמו. יצא עוף שאין לו חלב אם:

קבת נברין ושל נבלה. הרי זו אסורה. המעד בעורה של קבה בשורה. אם יש בה בנותן טעם. הרי זו אסורה. בשורה שינקה מן הטרפה. קבתה אסורה. וטרפה שינקה מן הקשרה. קבתה מתרת. מפני שכנים במעיה:

חמר בחלב מבדים וחמר בדם מבחלב. חמר בחלב שהוא מזעלין בו. וחיבין עליו. משום פגול ונותר וטמא.

מה שאינו בדם ווחמר בדם. שהדם נזהג בבהמה וחיה
עווף. בין טמאין ובין טהורים. והחלב אינו נזהג אלא
בבהמה טהורה בלבד:

פרק ט

העור והרطب. והקיפה והאלל והעצמות והגידין
והקרניים והטפלים. מצטרפין לטמא טמא
אוכלים. אבל לא טמא נבלות. וכיוצא בו השוחט
בהמה טמאה לנכרי. והיא מפרכסת. מטמא טמא
אוכליין. אבל לא טמא נבלות. עד שתמאותו. או עד שיתיזו
את רשעה. רבה לטמא טמא אוכליין. ממה שרבה
לטמא טמא נבלות. רבי יהודה אומר האלל המבנש.
אם יש בו כזית במקום אחד. חיב עליו:

ב אללו שעורותיהם כבשרן. עור האדם. עור חזיר של ישבוב.
רבי יוסי אומר אף עור חזיר הבר. עור הטוטרת של
גמל הרכבה. ועור הראש של עגל הרך. ועור הפרשות.
עור בית הבשთ. ועור השليل. ועור שתחת האליה.
עור האנקה והבלח והלטאה והחמת. רבי יהודה אומר
הילטה כחלדה. וכלו שעבדן או שהילד בהן כדי עבודה
טההורין. חוץ מעור האדם. רבי יהודה בן נורי אומר שמונה
שרצים יש להן עורות:

ג המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמא. בדקה
ובגסה. לשטיח כדי אחיזה. ולחמת עד שיפשיט את

החזיה. המריגיל בלו' חبور לטמא. לטמא ולטמא. עוז שעל האואר. רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חبور. וחכמים אומרים חبور עד שיפשיט את בלו':

ד עוז שיש עליו בזיתבשר. הנוגע בצדיב היוצא ממנה. ובשערה שבגנוו טמא. היז עליו בשני חצאי זיתים. מטמאין במשא ולא ב מגע. דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר לא ב מגע ולא במשא. ומזה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים. שתחנו בקיסם. והסיטן שהוא טמא. ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור. מפני שהעוז מבטלן:

ה קלילת המת וקלילת המקדשים. הנוגע בהן בין סתומים בין נקובים טמא. קלילת נבללה וקלילת השער. הנוגע בהן סתומים טהורים. נקובים כל שהוא. מטמאים ב מגע. מניין שאף במשא. תלמוד לומר הנוגע והנושא. את שבא לכלל מגע. בא לכלל משא. לא בא לכלל מגע. לא בא לכלל משא:

ו ביצת השער המפרקמת טהורה. נקבה כל שהוא טמא. עבר שחריו בשר וחציו אדמה. הנוגע בבשר טמא. באדמה טהור. רבי יהודה אומר אף הנוגע באדמה שכנגד הבשר טמא:

ז האבר והבשר המידלידין בבהמה. מטמאין טמאת אוכליין במקומן. וצריכין הבשר. נשחתה הבהמה הבשרו בדמותה. דברי רבי מאיר. רבי שמואון אומר לא הבשרו.

מִתְהַבֵּה מִתְהַבֵּה. הַבָּשֶׂר אֲרִיךְ הַכְּשֵׁר. הָאָבָר מַטְמָא מִשּׁוּם
אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ מַטְמָא מִשּׁוּם אָבָר נִבְלָה. דָּבָרִי רַبִּי
מַאיִיר. וַרְבִּי שְׁמֻעוֹן מַטְהָר:

" הָאָבָר וְהַבָּשֶׂר הַמַּדְלְקָלִין. בָּאָדָם טְהוֹרִין. מִתְהַבֵּה.
הַבָּשֶׂר טְהוֹר. הָאָבָר מַטְמָא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַחַי. וְאֵינוֹ
מַטְמָא מִשּׁוּם אָבָר מִן הַמַּת. דָּבָרִי רַבִּי מַאיִיר. וַרְבִּי שְׁמֻעוֹן
מַטְהָר:

יום כ

פרק י

הַזְּרוּעַ וְהַלְּחִים וְהַקְּבָה. נֹהֲגֵנוּ בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ.
בְּפִנֵּי הַבַּיִת. וְשָׁלָא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחֻלְין אָבֶל לְאָ
בְּמִקְדָּשִׁין. שְׁחִיה בְּדִין וּמָה אָמַר הַחֻלְין שְׁאֵין חִיבֵּן בְּחִזָּה
וּשְׂזָק. חִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת. קָדְשִׁים שְׁחִיבֵּן בְּחִזָּה וּשְׂזָק. אֵינוֹ
דִין שְׁחִיבֵּן בְּמִתְנּוֹת. תַּלְמֹוד לוֹמֵר וְאַתָּן אָוֹתָם לְאַהֲרֹן
הַלְּהֹן וְלַבְּנֵיו לְחַק עָוָלִם. אֵין לְךָ אֶלְאָ מָה שֶׁאָמַר בְּעַנְיוֹן:

ב' כָּל הַקָּדְשִׁים שָׁקְדָם מָום קָבוּעַ לְהַקְדִּשׁוֹן וּגְפָדוֹן. חִיבֵּן
בְּבִכְרָה וּבְמִתְנּוֹת. וַיּוֹצְאֵין לְחֻלְין לְהַגְּזֹז וּלְהַעֲבֹד. וְלִדּוֹן
וְחַלְבָן מִתֶּר לְאַחֲר פְּדִיּוֹן. וְהַשׁוֹחֵטָן בְּחַזִּים פְּטוּר. וְאֵין
עוֹשֵׂין תָּמֹרָה. וְאָמַר מַתוּ יְפָדוּ. חֹזֶן מִן הַבְּכוֹר וּמִן
הַמְּעִשָּׂר. כָּל שָׁקְדָם הַקְדִּשׁוֹן אֶת מִזְבֵּחַ אוֹ מָום עֹזֶר
לְהַקְדִּשׁוֹן. וְלְאַחֲר מִכְאָן נֹלֵד לְהָם מָום קָבוּעַ וּגְפָדוֹן.
פְּטוּרֵין מִן הַבְּכוֹר וּמִן המִתְנּוֹת. וְאֵין יוֹצְאֵין לְחֻלְין
לְהַגְּזֹז וּלְהַעֲבֹד. וְלִדּוֹן וְחַלְבָן אָסֹור לְאַחֲר פְּדִיּוֹן. וְהַשׁוֹחֵטָן
בְּחַזִּים חִיבֵּן. וְעוֹשֵׂין תָּמֹרָה. וְאָמַר מַתוּ יְקָבְרוּ:

ג' בְּכֹור שְׁנַת עַרְבָּה בְּמַאֲהָה. בָּזְמַן שְׁמָאָה שׁוֹחֵטִין אֶת בָּלָן.
פּוֹטְרִין אֶת בָּלָן. אֶחָד שׁוֹחֵט אֶת בָּלָן. פּוֹטְרִין לוֹ אֶחָד.
הַשׁוֹחֵט לְפָהָן וְלַגְּכָרִי. פְּטוּר מִן המִתְנּוֹת. וְהַמְּשַׁתְּחַפֵּף
עַמְּהָם צָרִיךְ שִׁירְשׁוֹם. וְאָמַר חֹזֶן מִן המִתְנּוֹת. פְּטוּר
מִן המִתְנּוֹת. אָמַר מִכּוֹר לִי בְּנֵי מַעְיָה שֶׁל פָּרָה. וְהִי בְּהָנָה

מִתְנָזֶת· נוֹתֵן לַבָּהוּ· וְאַינּוּ מְנֻבָּה לֹא מִן הַדְּמִים· לְקַח הַיְמָנוּ
בִּמְשָׁקֵל· נוֹתֵן לַבָּהוּ וְמְנֻבָּה לֹא מִן הַדְּמִים:

ג' גַּר שְׂנִתְגִּיר. וְהִתְהַלֵּךְ לֹא פָּרָה. נְשַׁחֲטָה עַד שְׁלָא נְתִיגָּר
פָּטוּר. מְשַׁנְּתִיגָּר חִיבָּ. וְאַם סְפָק פָּטוּר. שְׁהַמּוֹצִיא מְחַבְּרִיו
עַלְיוֹ הַרְאִיה. אַיִלּוֹ הַזְּרוּעַ מִן הַפְּרָק שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד כִּי
שֶׁל יָד. וְהַוָּא שֶׁל נְזִיר. וּכְנַגְדוֹ בָּרְגָּל. שְׂזָק. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר
שְׂזָק מִן הַפְּרָק. שֶׁל אַרְכְּבָה. עַד סְכָד שֶׁל רָגָל. אַיִלּוֹ לְחֵי.
מִן הַפְּרָק שֶׁל לְחֵי. עַד פִּיקָה שֶׁל גְּרָגָרָת:

פרק יא

רַאשִׁית הַגּוֹ. נוֹהָג בָּאָרֶץ וּבְחוֹצֶה לְאָרֶץ. בְּפִנֵּי הַבַּיִת.
וּשְׁלָא בְּפִנֵּי הַבַּיִת. בְּחַולֵין אָבֵל לֹא בְּמִקְדְּשִׁין.
חַמְרָר בְּזְרוּעַ וּבְלְחִים וּבְקִיבָה מִרְאשִׁית הַגּוֹ. שְׁהַזְּרוּעַ
וּבְלְחִים וּמִקְבָּה. נוֹהָגִים בְּבָקָר וּבְצָאן. בְּמִרְבָּה וּבְמוּעָט.
וּרְאשִׁית הַגּוֹ אַינּוּ נוֹהָג אֶלָּא בְּרַחְלוֹת. וְאַינּוּ נוֹהָג אֶלָּא
בְּמִרְבָּה:

ב' וּכְמָה הוּא מִרְבָּה. בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים שְׁתִי רַחְלוֹת.
שְׁנִיאָמֵר יְחִיה אִישׁ עֲגָלָת בָּקָר וּשְׁתִי צָאן. וּבֵית הַלְּלָל
אָמְרִים חַמְשׁ שְׁנִיאָמֵר חַמְשׁ צָאן עֲשָׂוּות. רַבִּי דָוִסָּא בָּן
הַרְכִּינֶס אָמֵר חַמְשׁ רַחְלוֹת גּוֹזֹזֶת מִנָּה (מִנָּה) וּפְרָס.
חִיבּוֹת בְּרַאשִׁית הַגּוֹ. וּחַכְמִים אָמְרִים חַמְשׁ רַחְלוֹת
גּוֹזֹזֶת בָּל שְׁהָן. וּכְמָה הוּא נוֹתֵן לֹא מְשָׁקֵל חַמְשׁ סְלָעִים
בְּיְהוּדָה. שְׁהָן עַשֶּׂר סְלָעִים בְּגָלִיל. מְלָבָן וּלְאַצּוֹאִי. בְּדִי

לעשות ממנה בגד קטן. שנאמר תתן לו. שיהא בו כדי מותנה. לא הספיק לתנו לו עד שעבשו פטור. לבנו ולא עבשו חיב. הלוκח גו צאנו של נבר. פטור מראשית הגז. הלווקח גו צאנו של חבירו. אם שיר המוכר (המוכר) חיב. לא שיר. הלווקח חיב. היו לו שני מינים שהוחפות ולבנות. מכר לו שהוחפות. אבל לא לבנות. זכרים אבל לא נקבות. זה נותן לעצמו. וזה נותן לעצמו:

פרק יב

שלוח הkon נוהג באָרֶץ ובחוץ לארץ. בפני הבית ושלול**בפני** הבית. בחולין אבל לא במקדשין. חמר בכסי הדם משלוח הkon. שבסי הדם נוהג בחיה ובעוף. במזון ובשיאנו מזון. ושלוח הkon אינו נוהג אלא בעוף. ואינו נוהג אלא בשיאינו מזון. איזה שאינו מזון. בגין אוזין ותרנגולים שקנו בפרדס. אבל אם קנו בבית וכן יני הרדייסאות. פטור מלשליח. עוף טמא פטור מלשליח:
ב עוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור. וטהור רובץ על ביצי עוף טמא. פטור מלשליח. קורא זכר רבי אליעזר מחייב. וחכמים פוטרין:

היתה מעופפת בזמן שנפיה נוגעת בkon. חיב לשליח. אין כנפיה נוגעת בkon. פטור מלשליח. אין שם אלא אפרוח אחד. או ביצה אחת. חיב לשלה שנאמר kon. kon מביל מקום. היו שם אפרוחין מפרייחין. או באים מזרות.

פטור מלשלח. שנאמר והאם רובהצת על האפרוחים או על הביצים מה אפרוחין בני קיימת אף ביצים בני קיימת. יצאו מזרות ומה הביצים צריכין לאם. אף האפרוחים צריכין לאם. יצאו מפריחין שלחה וחזרה. שלחה וחזרה. אפילו ארבעה וחמשה פעמים חיב. שנאמר שליח תשlich אמר הריני נוטל את האם. ומשלח את הבנים חיב לשlich. שנאמר שליח תשlich את האם. נטול הבנים והחזירן לך. ואחר بد חזרה האם עלייהם. פטור מלשלח:

ד הנוטל אם על הבנים רבי יהודה אומר לזקה ואני משלח. וחכמים אומרים משלח ואני לזקה זה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין לזקי עלייה:

ה לא יטול אדם אם על הבנים. אפילו לטהר את המטווע. ומה אם מצוה קלה שהיא באיסר. אמרה תורה למען ייטב לך והארבת ימים. קל וחומר על מצות חמורות שבתורה: סליק

מסכת בכורות

פרק א

הלוֹקֵחׁ עֹזֶר חַמּוֹר שֶׁל נְכָרִי וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֲף עַל פִּי
שָׁאיָנוּ רְשָׁאיִי וְהַמְשֻׁתָּר לֹזֶה וְהַמְקֻבֵּל מִמְּנָנוּ
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְּלָה פָּטוֹר מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר בַּיִשְׂרָאֵל
אֲבָל לֹא בְּאֶחָדִים פְּהָנִים וְלֹוִים פָּטוֹרין מִקְלָל וְחַמְרָר אֲםִם
פָּטוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר דֵין הוּא שִׁיפְּטוּר אֶת עַצְמָנוּ:

ב' פָּרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי חַמּוֹר וְחַמּוֹר שִׁילְדָה בְּמִינֵי סֹס פָּטוֹר
מִן הַבְּכֹרָה שֶׁנְאָמָר פָּטָר חַמּוֹר פָּטָר חַמּוֹר שְׁנִי פְּעָמִים
עַד שִׁיהָא הַיּוֹלֵד חַמּוֹר וְהַנּוֹלֵד חַמּוֹר וְמֵה הַמִּבְּאִילָה
בְּהַמָּה טְהוֹרָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְמָאָה מִתְּר בְּאִיכְּלָה
וְטְמָאָה שִׁילְדָה בְּמִינֵי בְּהַמָּה טְהוֹרָה אָסּוֹר בְּאִיכְּלָה
שְׁהַיּוֹצֵא מִן הַטְּמָאָה טְמָא וְהַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוֹרָה טְהוֹר דָג
טְמָא שְׁבָלָע דָג טְהוֹר מִתְּר בְּאִיכְּלָה וְטְהוֹר שְׁבָלָע דָג
טְמָא אָסּוֹר בְּאִיכְּלָה לְפִי שָׁאיָנוּ גְדוּלָיו:

ג' חַמּוֹר שֶׁלָא בְּכָרָה וְיִלְדָה שְׁנִי זָכָרים נוֹתֵן טֶלֶה אֶחָד
לִפְהָנָן זָכָר וְנִקְבָּה מִפְרִישׁ טֶלֶה אֶחָד לְעַצְמוֹ שְׁתִי חַמּוֹרים
שֶׁלָא בְּכָרָו וְיִלְדוֹ שְׁנִי זָכָרים נוֹתֵן שְׁנִי טֶלֶים לִפְהָנָן זָכָר
וְנִקְבָּה או שְׁנִי זָכָרים וְנִקְבָּה נוֹתֵן טֶלֶה אֶחָד לִפְהָנָן שְׁתִי
נִקְבּוֹת זָכָר או שְׁנִי זָכָרים וְשְׁתִי נִקְבּוֹת אֵין בָּאָן לִפְהָנָן
כָּלּוּם:

ד' אחת בבראה ואחת שלא בבראה. וילדו שני זברים. נזתן טלה אחד לפהן זכר ונקבה. מפריש טלה אחד לעצמו. שנאמר ופרט חמוץ תפדה בשעה. מן הקבושים ומון העזים. זכר ונקבה. גדוול וקיטן. תמים. ובעל מום. ופודה בו פעמים הרבה. נבנש לדיר להתעשר. ואם מת נהנים בו:

ה' אין פודים לא בעגל. ולא בחיה. ולא בשחיטה. ולא בטריפה. ולא בכלאים. ולא בכוי. רבינו אליעזר מתייר בכלאים מפני שהוא שה. ואוסר בכוי מפני שהוא ספק. נתנו לפהן. אין הפהן רשאי לקימז. עד שיפריש מה:

ו' המפריש פדיון פטר חמוץ ומה. רבינו אליעזר אומר חיבין באחריותו בחמש שלעים של בן. וחכמים אומרים אין חיבין באחריותו בפדיון מעשר שני. העיד רבוי יהושע ורבוי צדוק על פדיון פטר חמוץ שמית. שאין בآن לפהן כלום. מה פטר חמוץ. רבינו אליעזר אומר יקבר. ומתר בהנאותו של טלה. וחכמים אומרים אינו צריך להקבר. והטלה לפהן:

ו' לא רצה לփדותו. עורפו בקופץ מאחריו וקוברו. מצות פדיה קודמת למצות עירפה. שנאמר ואם לא תפדה וערפתה. מצות יעידה קודמת למצות פדיה. שנאמר אשר לו יעדת והפדה. מצות יבום קודמת למצות חלייצה. בראשונה שהיו מתבוננים לשם מצוה. ועכשו שאינן

מחבונין לשם מצוה. אמרו מצות חלייצה קודמת למצות
יבום. מצות גאולה באדונן הוא קודם לכם אדם. שנאמר
ואם לא יגאל ונember בערבה:

פרק ב

הלויקח עוזר פרתו של נברוי. ומהווכר לו אף על פי
שיאינו רשי. המשתקף לו. והמקבל ממנו.
והנותן לו בקבלה. פטור מן הבכורה. שנאמר בישראל
אבל לא באחרים. בהנים ולויים חיבין. לא נפטר מברור
ביהמה טהורה. (ולא נפטרו) אלא מפדיין הבן ומפטר
חמור:

ב כל מקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו. חיבים
בבכורה ובמtnות. וווצאי לחולין לגז ולהעבד. וולדון
וחלון מותר לאחר פדיון. והשותטן בחוץ פטור. ואין
עוושים תמורה. ואם מתו יפדוי חוץ מן הבכור ומן
המעשר:

ג כל שקדם להקדשן את מומן. או מום עוזר להקדשן.
וילא אחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפדו. פטורין מן
הbacורה וממן המtnות. ואינם וווצאי לחולין. לגז ולהעבד.
וולדון וחלון אסור לאחר פדיון. והשותטן בחוץ חיב.
ועושין תמורה. ואם מתו יקברו:

ד המקבל צאו ברזל מן הנברוי. ולדות פטורין. ולדי (ולדי) ולדות חיבין העמיד ולדות מהתאמותיהם. ולדי ולדות פטורים. ולדי ולדי ולדות חיבין. רבנו שמואל בן גמליאל אומר אפלו עד עשרה דורות פטורים.
שאחריותן לנברוי:

ה רחל שלדה במיין עז. ועוז שלדה במיין רחל. פטור מן הבכורה. ואם יש בו מחלוקת סימנים חיב:

ו רחל שלא בכורה וילדה שני זברים. ויצאו שני ראשיהם באחד. רבי יוסי הגלילי אומר שנייהו לפהן שנאמר הזכרים לוי. וחכמים אומרים אי אפשר. אלא אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרפון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא מתבירו עליו הראיה. זכר ונkehה אין כאן לפהן כלום:

ו שתי רחלות שלא בכרו. וילדו שני זברים. נתן שנייהו לפהן. זכר ונkehה. הזכר לפהן. שני זברים ונkehה. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרנון אומר הכהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משמנים ביןיהם. והשני ירעעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן. רבי טרנון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא

**מחבירו עליו הראה. שתי נקבות זכר. או שני זכרים
ושתי נקבות אין באן לפהן כלום:**

" אחת בכורה. ואחת שלא בכורה. וילדו שני זכרים. אחד לו ואחד לפהן. רבי טרפון אומר הבהן בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר משפטן בינויהם. והשני ירעעה עד שיסתאב. וחיב במתנות. רבי יוסף פוטר. שהיה רבי יוסף אומר כל שחלפיו ביד בהן. פטור מן המתנות. רבי מאיר מחיב. מת אחד מהן. רבי טרנון אומר יחלוקו. רבי עקיבא אומר המוציא מחבירו עליו הראה. זכר ונקבה אין באן לפהן כלום:

" יוצא לפניו והבא אחריו. רבי טרנון אומר שנייהם ירעעו עד שיסתאבו. ויאכלו במוםם לבעלים. רבי עקיבא אומר שנייהם אינם בכור. הראשון משווים שאנו פטר רחם. והשני משווים שקדם אחר:

פרק ג

הלוֹקֵח בָּהֶם מִן הַגְּבָרִי . וְאֵין יְדוּעַ אֶם בְּכֶרֶת וְאֵם לֹא בְּכֶרֶת . רַبִּי יְשֻׁמְעָל אֹזֶם בְּתַ שְׁנַתָּה וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן וְאַילְךָ סְפָק . רְחַל בְּתַ שְׁתִים וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן וְאַילְךָ סְפָק . פְּרַה וְחַמּוֹר בְּנוֹת שְׁלֹשׁ וְדָאי לְבָהָן . מִבָּאָן וְאַילְךָ סְפָק . אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אֶלְוּ בַּלְד בְּלַבְד בָּהֶם נְפִטְרָת . הִיא כְּדָבָרִיך . אֶלְאָ אַמְרוּ . סִימֵן הַוְּלֵד בָּהֶם דָקָה טְנוּף . וּבְגַסְתָה שְׁלִיחָה . וּבְאַשָּׁה שְׁפִיר וּשְׁלִיחָה . זֶה הַבְּלֵל כָל שְׁזִדּוּעַ שְׁבָכֶרֶת . אֵין בָּאָן לְבָהָן כְּלָום . וְכָל שְׁלָא בְּכֶרֶת . הָרִי זוּ לְבָהָן . אֶם סְפָק יָאַכְל בְּמוֹמוֹ לְבָעָלִים . רַבִּי אַלְיעָזֶר בָּן יַעֲקֹב אֹזֶם בָּהֶם גַּסְתָה שְׁשָׁפָעָה חֲרַתָת דָם . הָרִי זוּ תְּקַבֵּר . וּנְפִטְרָה מִן הַבְּכוֹרָה :

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן בָּן גַּמְלִיאָל אֹזֶם הַלוֹקֵח בָּהֶם מְנִיקָה מִן הַגְּבָרִי . אֵינוֹ חֹשֵׁש שְׁמָא בְּנָה שֶׁל אַחֲרַת הִיא . נְכַנֵּס לְתֹזֵךְ עַדְרוֹ . וּרְאָה אֶת הַמְּבָכִירֹת מְנִיקָות . וְאֶת שְׁאֵין מְבָכִירֹת מְנִיקָות . אֵינוֹ חֹשֵׁש שְׁמָא בְּנָה שֶׁל זוּ בָא לֹ אָצֵל זוּ . וּשְׁמָא בְּנָה שֶׁל זוּ בָא לֹ אָצֵל זוּ :

ג רַבִּי יוֹסֵי בָּן מִשְׁלָם אֹזֶם הַשׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר . עֹזֶשֶׁה מֶקוּם בְּקוֹפִץ מִבָּאָן וּמִבָּאָן . וּתוֹלֵש הַשּׁעַר . וּבַלְבָד שֶׁלֹּא יַזְרִעֵל מֶמְקוֹמוֹ . וּבָנֵן הַתּוֹלֵש אֶת הַשּׁעַר לְרָאֹות מֶקוּם הַמּוֹמָן :

ד שער בכורך בעל מום שגנשר. והניחו בחילוץ. ואחר לכך שחתו עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין דברי רבי יהודה אמר רבי יוסי לא בזה התיר עקביא. אלא בשער בכורך בעל מום שגנשר. והניחו בחילוץ. ואחר לכך מת. בזה עקביא בן מהללאל מתיר וחכמים אוסרין. האומר המידידל בבכורך. את שהוא נראה עם הגזה מתר. ואת שאיןו נראה עם הגזה אסור:

פרק ד

עד כמה ישראלי חיבים להטפל בבכורך בהמה דקה. עד שלשים יום. ובגסה חמישים יום. רבי יוסי אומר בדקה שלשה חדשים. אמר לו הכהן בתוך זמן זה. תנהו לי. הרי זה לא יתנו לו. אם היה בעל מום. אמר לו תנו לי שאוכלו מותר. ובשעת המקדש אם היה תמים. אמר לו תני לי שאקרו בו מותר. הבכור נאכל שנה ב שנה. בין פמים בין בעל מום. שנאמר לפניו כי אלהיך תאכלו שנה ב שנה:

ג נולד לו מום בתוכך שנהתו. מותר לקימיו כל שנים עשר חדש. לאחר שנהתו. אין רשי לקימיו. אלא עד שלשים יום:

ה השווית את הבכור ומראה את מומו. רבי יהודה מתיר. רבי מאיר אומר הואיל והוא נשבט. שלא על פי ממחה. אסור:

ד מי שאינו ממחה וראה את הבכור. ונשחת על פיו. הרי זה יקבר. וישלים מביתו. זו את הדין. זכה את החיבר. וחייב את הזבאי. טמא את הטההור. וטהר את הטמא. מה שעשה עשו. וישלים מביתו. ואם היה ממחה לבית דין. פטור מלשלים. מעשה בפירה שנטלה האם שללה. והאכילה רבי טרפון לפלבים. ובא מעשה לפני חכמים (והתירוה). אמר תודוס הרופא. אין פירה וחזרה יוצא מהאלכסנדריא. עד שהם חותכין את האם שללה. בשביל שלא תלד. אמר רבי טרפון הלה חמורך טרפון. אמר לו רבי עקיבא רבי טרפון פטור אתה שאתת ממחה לבית דין. וכל ממחה לבית דין פטור מלשלים:

ה הנוטל שכרו להיות רוזה בכורות. אין שוחטין (על פיו). אלא אם בין היה ממחה באילא ביבנה. שהתירו לו חכמים להיות נוטל ארבעה איסרות בבהמה דקה ושתה בגסה. בין תמים בין בעל מום:

ו הנוטל שכרו לדzon. דיניו בטלים. להheid. עדותו בטלה. להזות ולקדש. מימי מערה ואפרו אפר מקלה. אם היה כהן וטמאוهو מתרוממות. מאכללו ומשקו וסכו. ואם היה זקן מרביבו על החמור. ונזון לו שכרו בפועל:

ח החשוד על הבכורות. אין לזכין ממנה בשר צבאים. ולא עורות שאין עובדיין. רבי אליעזר אומר לזכין

מִמְנוּ עֹזּוֹת שֶׁל נֶקְבָּה. וְאֵין לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ אָמֵר מַלְבָּן
וְצֹאֵי אָבָל לְזַקְחֵנִים מִמְנוּ טֻווִי וּבְגָדִים:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית אֵין לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ פְּשַׁתְּן וְאַפְּילָן
סְרוֹק אָבָל לְזַקְחֵנִן מִמְנוּ טֻווִי וְאַרְיגָּן:

ט הַחַשׁוֹד לְהִיוֹת מָזָר תְּרוּמָה לִשְׁם חֹלֵץ אֵין לְזַקְחֵנִן
מִמְנוּ אַפְּילָן מִים אוֹ מְלָח דָּבָרִי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי שְׁמַעֲון
אָמֵר כֹּל שִׁישׁ בּוֹ זִיקָת תְּרוּמָות וּמַעֲשָׂרוֹת אֵין לְזַקְחֵנִן
מִמְנוּ:

ט הַחַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית אֵינוֹ חַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת
הַחַשׁוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת אֵינוֹ חַשׁוֹד עַל הַשְׁבִּיעִית הַחַשׁוֹד
עַל זה וַעֲלֵי זה חַשׁוֹד עַל הַטְהָרוֹת וַיֵּשׁ שֶׁהוּא חַשׁוֹד עַל
הַטְהָרוֹת וְאֵינוֹ חַשׁוֹד לֹא עַל זה וְלֹא עַל זה (זה הַבְּלֵל)
כֹּל הַחַשׁוֹד עַל הַדָּבָר לֹא דָנו וְלֹא מַעֲידָו:

פרק ה

כֹּל פְּסוֹלִי הַמְּקַדְּשִׁין גַּמְּבָרִים בְּאִיטְלִיז וּגְשַׁחְטִין
בְּאִיטְלִיז וּגְשַׁקְלִין בְּלִיטְרָא חֹזֶן מִן הַבָּכֹר וּמִן
הַמַּעֲשָׂר שְׁחַנְתָּן לְבָעָלִים פְּסוֹלִי הַמְּקַדְּשִׁין שְׁחַנְתָּן
לְהַקְדִּשׁ וּשְׁזַקְלִין מִנָּה בְּנֶגֶד מִנָּה בְּבָכֹר:

כ בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים לֹא יִמְנָה יִשְׂרָאֵל עִם הַפְּהָנוֹ עַל
הַבָּכֹר וּבֵית הַלְּל מַתִּירִים אַפְּילָן גְּבָרִי בְּכֹר שְׁאַחֲזוֹ
דָּם אַפְּילָן הוּא מַת אֵין מַקְיזִין לוֹ דָם דָבָרִי רַבִּי יְהוּדָה

וחכמים אומרים יקיז. ובלבד שלא עשה בו מום. ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחוט עליו. ורבי שמואל אומר יקיז אף על פי שהוא עוזה בו מום:

ג' הצורים באין הבכור. הרי זה לא ישחט עולמית. דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים בשיילד לו מום אחר ישחט עליו. מעשה בזכר של רחלים זקו ושערו מדילד. ראהו כסודר אחד אמר מה טיבו של זה. אמרו לו בכור הוא. ואינו נשחת אלא אם בן היה בו מום. נטל פגון וצרים באזני. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראה שהתיירוי. והלך וצרים באזני בכורות אחרים ואסרו. פעם אחת היה תינוקות משבחים בשדה. וקשרו זנבות טלאים זה בזה. ונפסקה זנבו של אחד מהם. והרי הוא בכור. ובא מעשה לפניו חכמים והתיירוהו ראו שהתיירוי והלכו וקשרו זנבות בכורות אחרים ואסרו. זה הבל. כל שהוא לדעתו אסור. ושלא לדעתו מותר:

ד' היה בכור (רודהפו) ובעטו. ועשה בו מום. הרי זה ישחט עליו. כל המומים הרואים לבא בידי אדם. רועים ישראלי נאמנים. ורועים בהנים אין נאמנים. רבנן שמואל בן גמליאל אומר נאמן הוא על של חברו. ואינו נאמן על של עצמו. רבי מאיר אומר החשود על הדבר. לא דנו ולא מעידו:

ה נאמנו הבהזו לומר הראיית בכור זה. ובעל מום הוא. הבעל נאמנים על מומי המעשיר. בכור שנסמת עיניו. שנקטעה ידו. שנשברת רגלו. הרי זה ישחת על פי שלשה בני הנסת. רבי יוסי אומר אפלו יש שם עשרים ושלשה. לא ישחת אלא על פי ממחה:

ה השחתת את הבכור. ומכוון ונודע שלא הראייה. מה שאכלוأكلו. והוא יחויר להם את הדמים. ומה שלא אכלו הבשר יקבר. והוא יחויר להם את הדמים. וכן השחתת את הפרה ומקרה. ונודע שהיא טרפה. מה שאכלוأكلו. ויחoir להם את הדמים. ומה שלא אכלו. הם יחוירו לו את הבשר. והוא יחויר להם את הדמים. מכירוהו לנכרים. או הטילוהו לכלבים. ישלמו לו דמי הטרפה:

פרק ו

על אלו מומין השחתין את הבכור. נגממה אוננו מן הסחוס. אבל לא מן העור. נסדקה אף על פי שלא חסירה. נקבה. מלא בראשינה. או שיבשה. איזו היא בשה. כל שתנקב ואינה מוציאה טפת דם. רבי יוסי בן משולם אומר יבשה נשטהא נברכת:

ב' ריס של עין שנקב. שנפוגם. שנSDK. הרי בעינו דק. תבלול. חלוזן. נחש. ועינב. ואיזהו תבלול. לבן הפסיק

**בפייה ונכנס בשחוֹר. בשחוֹר ונכנס בלבּוֹן. אין מום
שאיין מומין בלבּוֹן:**

חומר. ומהמים הקבועים. איזהו חומר הקבוע. כל ששהה שמונים יום. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר בזקין אותו שלשה פעמים בתוך שמונים יום. ואלו הן מים הקבועים. אכל ליה ויבש של גשמיים. ליה ויבש של שלוחין. אכל היבש. ואחר בד אכל הלח. אין מום. עד שיأكل היבש אחר הלח:

חטמו שנקב. שנפוגם. שפטו שנקה. שנפוגמה. שנסדקה. חטיו החיצנות שנפוגמו או שנפוגמו. והפנימיות שנעקרו. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אין בזקין מן המתאים ולפניהם אף לא את המתאיםות:

נפגם הזבן. או עיריה של נקה במקדשים. נפגם הזנב מן העצם. אכל לא מן הפרך. או שהיה ראש הזנב מפצל עצם. או שיש בשדר בין חלייא לחלייא. מלא אצבע:

אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. רבי ישמעאל אומר אם יש לו שני ביצין. יש לו שני ביצים. אין לו אלא ביס אחד. אין לו אלא ביצה אחת. רבי עקיבא אומר מושיבו על עכווז וממעיך. אם יש שם ביצה סופה לאת. מעשה שמייעך ולא יצאה. ונשחת ונמצאת דבוקה בכסלים. והתר רבי עקיבא. ואסר רבי יוחנן בן נורי:

בָּעֵל חִמְשׁ רְגִלִּים אֹז שָׁאוֹן לוֹ אֶלָּא שֶׁלַשׁ וּשְׁרָגָלוֹן קְלֻוֹתֹת בְּשֶׁל חָמָר וְהַשְׁחֹול וְהַכְּסֹול אֲזִיה הוּא שְׁחֹול שְׁנֶשֶׁמֶתֶה יָרְכֹּו וּכְסֹל שְׁאַחַת מִרְבּוֹתָיו גְּבוֹהָה:

נִשְׁבַּר עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ אֶפְעַל פִּי שָׁאוֹן נִכְרָה מָמוֹן אֶלָּו מִנָּה אַילָּא בִּיבְנָה וְהַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים וּעוֹד שֶׁלַשׁ הַזְּסִיף אָמָרוּ לוֹ לֹא שְׁמַעַנוּ אֵת אֶלָּו אֶת שְׁגָלָגָל עַינָו עַגְזָל בְּשֶׁל אָדָם וּפְיוֹ דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁגַטֵּל רֹוב הַמְּדִבָּר שֶׁל לְשׂוֹנוֹ וּבֵית דִין של אַחֲרֵיהוּ אָמָרוּ הַרְיָ אֶלָּו מָמוֹן:

מַעֲשָׂה שְׁהָלֵחִי הַתְּחִתּוֹן עוֹדֶף עַל הַעֲלָיוֹן וּשְׁאַל רְבָבָן שְׁמַעַן בָּנָן גָּמְלִיאָל לְחֲכָמִים וָאָמָרוּ לוֹ הַרְיָ זֶה מָמוֹן אֶזְזָן הַגְּדִי שְׁהִיְתָה כְּפֹולָה אָמָרוּ חֲכָמִים בְּזָמָן שְׁהִיא עַצְם אֶחָד מָמוֹן (וְאֵם אֵינָה עַצְם אֶחָד אֵינָה מָמוֹן) רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן גָּמְלִיאָל אָזֶם זָנֵב הַגְּדִי שְׁהִיא דָזָה לְשֶׁל חָזֵיר וּשְׁאוֹן בָּה שֶׁלַשׁ חְלִיזָתָה הַרְיָ זֶה מָמוֹן:

רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם אָזֶם שְׁיִבְלָת בְּעִינָיו וּשְׁנֶגֶגֶם עַצְם יָדוֹ וּעַצְם רְגָלוֹ וּשְׁנֶגֶפֶסֶק עַצְמוֹ שְׁבָפְיוֹ עַינָו אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה אֶזְנוֹן אֶחָת גְּדוֹלָה וְאֶחָת קַטָּנה בְּמִרְאָה אָבֶל לֹא בָמְדָה רַבִּי יְהוּדָה אָזֶם אֶחָת מְבִיצָיו גְּדוֹלָה בְּשִׁתְּיִם בְּחַבְרָתָה וְלֹא הַזּוֹן לוֹ חֲכָמִים:

זָנֵב הַעֲגָל שְׁאֵינָה מְגֻעָת לְעַרְקוֹב אָמָרוּ חֲכָמִים כָּל מְרֻבִית הַעֲגָלים בָּנָן כָּל זָמָן שְׁהָן מְגַדְּלִין הֵם נְמַתְּחוֹת לְאֵיזָה עַרְקוֹב אָמָרוּ רַבִּי חַנְנִיא בָּנָן אַנְטִיגְנוֹס אָזֶם

לערכות שבעמצע הירך. על אלו מומין. שוחטין את הבכור. ופסולי המקדש נפדיין עליהן:

ב אלו שאינן שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה. חורור והמים שאינן קבועין. וחטיו הפנימיות שנפגמו. אבל לא שעתקרו. ובעל גרב. ובעל יבלת. ובעל חזיות. וזקן. וחוללה. ומזהם. ושגעבה בז עבירה. ושהמית את האדם. (על פי יעד אחד או על פי הבعلים.) וטומטום אנדרוגינוס לא במקדש ולא במדינה. רבי ישמעאל אומר אין מום גדול מזה. ותקמים אומרים אין בכור אלא נגוז ונגעב:

פרק ז

מומין אלו בין קבועין. בין עוברים. פוסליין באדם. יותר עליהן באדם. הביבון. והלפתן. והמקבון. ושראשו. שקווע. ושקיפס. ובעל החתוטרת. רבי יהודה מבشير. ותקמים פוסליין:

ב הקרח פסול. איזהו קרח. כל שאין לו שטח של שער מקפתה מעון לאון. ואם יש לו חורי זה כשר. אין לו גבינים. (אין לו) אלא גבין אחד. זה הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר כל שגבינו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו שני גבים ושתתי שדראות:

ג החרום פסול. איזהו חרום. הבזהל שתי עיניו באחד. שתי עיניו למליה. ושתי עיניו למטה. עינו אחת למלון. ועינו אחת למון. רואה את החדר ואת הعليיה באחד. סבי שמיש. זוגס. והצין. ושנשרו ריסי עינו. פסול מפני מראית העין:

ד עינו גדלות בshell עגל. או קטנות shell אוזן. גוף גדול מאבריו או קטן מאבריו. חטמו גדול מאבריו. או קטן מאבריו. האם והאם. איזהו צמע שאנו קטנות. והאם שאנו דומות לפוג:

ה שפטו העליונה עזדפת על התחתונה. והתחתונה עזדפת על העליונה. הרי זה מום. ונטלו שנינו פסול. מפני מראית העין. דיו שוכבים shell אשה. ברסו צבה. טבורו יוצא. נקפה אפילו אחת למים. רוח קארית באה עליון. המאסכו. ובעל גבר. אין לו ביצים. או אין לו אלא ביצה אחת. זה מרוח אשד האמור בתורה. רבינו ישמעאל אומר כל שנמרחו אשכוי. רבינו עקיבא אומר כל שרוח אשכוי. רבינו חנניא בן אנטיגנוס אומר כל שרואיו חשובים:

ו המקיש בקריםיו ובארכבותיו. ובעל פיקה. והעיקל. איזהו עיקל כל שמקיף פרסתותיו. ואין ארכבותיו נושקות זו לזו. פיקה יוצאה מגודלו. עקבו יוצא לאחוריו. פרסתו רחבה shell אוזן. אצבעותיו מרכבות זו על זו. או קטנות

עד הפרק בשר. למטה מן הפרק וחתקה בשר. הייתה בו (יוטרת) וחתקה. אם יש בה עצם פסול. ואם לאו בשר. יתר בידיו וברגלו. שיש שיש עשרים וארבעה. רבי יהודה מכשיר. וחכמים פסולים. השולט בשתי ידיו. רבי פסול. וחכמים מכשירין. הכושי והגיחור. והלבוק והקפח. והגנס והחריש והשוטה. והשיבור. ובعلני גגעים טהורין. פסולין באדם וכשרין בבהמה. רבנו שמואן בן גמליאל אומר שוטה בבהמה אינה מן המבחר. רבי אליעזר אומר אף בעלי לדל דין. פסולין באדם וכשרין בבהמה:

אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה. אותו ואת בנו טרפה ו יצא דפן. ושגעבה ביה עבירה. ושהמית את האדם. הנושא נשים בעבירה פסול עד שעידר הניה. המטה מא למתחים. פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטה למתחים:

פרק ח

יש בכור לנחלה. ואינו בכור לפהן. בכור לפהן ואינו בכור לנחלה. בכור לנחלה ולפהן. ויש שאינו בכור לא לנחלה ולא לפהן. איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לפהן הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חיו. ובן תשעה שיצא ראשו מת. המפלת כמוון בהמה חי ועו. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים עד שההא בו מצורת אדם. המפלת סנדל. או שליא. או שפיר מركם. והיו יצא מחתך. הבא אחריהן. בכור לנחלה ואינו בכור לפהן. מי שלא

היו לו בנים ונסא אשה שסביר יולדת. עודה שפחה ונשתחררה עודה נבריה ונתגרה משבאה לישראל יולדת. בכור לנחלה ואינו בכור לפהן. רבי יוסי הגלילי אומר בכור לנחלה ולפהן. שנאמר פטר רחם בישראל עד שיפטו רחם מישראל. מי שהיה לו בנים ונסא אשה שללא יולדת. נתגרה מעברת. נשתחררה מעברת. יולדת היא וכלהנתה היא ולוייה. היא ואשה שסביר יולדת. וכן מי שללא שהתה אחר בעלה שלשה חדים ונשותו יולדת. ואין ידוע אם בן תשעה לראשו. או בן תשעה לאחרונו. בכור לפהן ואינו בכור לנחלה. איזהו בכור לנחלה ולפהן. המפלת שפיר מלא דם מלא מים מלא גניים. המפלת במין דגים וחגבים שקאים ורמשים. המפלת يوم ארבעים. הבא אחריהם בכור לנחלה ולפהן:

ב' יוצא דפן והבא אחורי. שניהם אין בכור לא לנחלה ולא לפהן. רבי שמעון אומר האחד לנחלה. והשני לחמש סלעים:

ג' מי שללא בבראה אשתו. יולדת שני זברים. נותן חמיש סלעים לפהן. מות אחד מהן בתוך שלשים יום. האב פטור. מות האב והבנין קיים. רבי מאיר אומר אם נתנו עד שללא חילקו נתנו. ואם לאו פטורין. רבי יהודה אומר נתחייבו (נכיסים). זכר ונkehah אין באן לפהן כלום:

ד שְׁתִי נָשִׁים שֶׁלֹּא בְּכָרוּ. וַיָּלֹדו שְׁנֵי זָכְרִים. נוֹתֵן עַשֶּׂר סְלֻעִים לְכָהּן. מַת אַחֲד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם. אָם לְכָהּן אַחֲד נָתֵן. יְחִזֵּיר לו חֲמַשׁ סְלֻעִים. אָם לְשְׁנֵי כְּהָנִים נָתֵן. אֵין יִכּוֹל לְהֹזְיאָה מִידָּם. זָכָר וְנִקְבָּה אָז שְׁנֵי זָכְרִים וְנִקְבָּה. נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְכָהּן. שְׁתִי נְקֹבּוֹת וְזָכָר. אָז שְׁנֵי זָכְרִים וְשְׁתִי נְקֹבּוֹת. אֵין בָּאָז לְפָהּן בְּלֹום. אַחֲת בְּכָרָה וְאַחֲת שֶׁלֹּא בְּכָרָה. וַיָּלֹדו שְׁנֵי זָכְרִים. נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. מַת אַחֲד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם. הָאָב פָּטוּר. מַת הָאָב. וְכְהָנִים קִימְזִין. רַبִּי מַאיָּר אוֹמֵר אָם נָתֵנוּ עד שֶׁלֹּא חָלֻקוּ. נָתֵנוּ וְאָם לֹא פָּטוּרֵין. רַבִּי יְהוָדָה אוֹמֵר גַּתְחִיבוּ נְכָסִים. זָכָר וְנִקְבָּה. אֵין (בָּאָז) לְפָהּן בְּלֹום:

ה שְׁתִי נָשִׁים שֶׁל שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא בְּכָרוּ. וַיָּלֹדו שְׁנֵי זָכְרִים. זה נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. זה נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. מַת אַחֲד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם. אָם לְכָהּן אַחֲד נָתֵנוּ. יְחִזֵּיר לְהָן חֲמַשׁ סְלֻעִים. אָם לְשְׁנֵי כְּהָנִים נָתֵנוּ. אֵין יִכּוֹל לְהֹזְיאָה מִידָּם. זָכָר וְנִקְבָּה. הָאָבּוֹת פָּטוּרֵין. וְהַבָּן חִיב לְפִדּוֹת אֶת עַצְמוֹ. שְׁתִי נְקֹבּוֹת וְזָכָר. אָז שְׁנֵי זָכְרִים וְשְׁתִי נְקֹבּוֹת. אֵין (בָּאָז) לְפָהּן בְּלֹום:

ו אַחֲת בְּכָרָה וְאַחֲת שֶׁלֹּא בְּכָרָה. שֶׁל שְׁנֵי אֲנָשִׁים וַיָּלֹדו שְׁנֵי זָכְרִים. זה שֶׁלֹּא בְּכָרָה אֲשֶׁר נוֹתֵן חֲמַשׁ סְלֻעִים לְפָהּן. זָכָר וְנִקְבָּה. אֵין בָּאָז לְפָהּן בְּלֹום. מַת הַבָּן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם. אָף עַל פִּי שְׁבַעַת לְפָהּן. יְחִזֵּיר (לו חֲמַשׁ סְלֻעִים). לְאַחֲר שְׁלֹשִׁים יוֹם. אָף עַל פִּי שֶׁלֹּא נָתֵן יְתָן. מַת בַּיּוֹם שְׁלֹשִׁים

בַּיּוֹם שֶׁלְפָנֵינוּ רַבִּי עֲקִיבָא אָזֶר אָמַר נָתַן לֹא יַטְזֵל וְאָמַר
לֹא נָתַן לֹא יַתְנוּ מֵת הָאָב בַּתוֹךְ שֶׁלְשִׁים יוֹם בְּחִזְקַת
שֶׁלָא גַּפְדָה עַד שִׁבְיָא רָאֵיה שְׁגַפְדָה לְאַחֲר שֶׁלְשִׁים
יוֹם בְּחִזְקַת שְׁגַפְדָה עַד שִׁבְיָא רָאֵיה שֶׁלָא גַּפְדָה הוּא
לְפָדוֹת וּבְנוּ לְפָדוֹת הוּא קֹדֶם אֶת בָנָו רַבִּי יְהוּדָה אָזֶר
בָנָו קֹדֶמוֹ שְׁמִצּוֹתָו עַל אָבִיו וּמִצּוֹתָו בָנָו עַלְיוֹ:

חֲמֵשׁ סְלֻעִים שֶׁל בָן בְּמִנָה צָרוּי שֶׁל עֲבָד וְחֲמֵשׁ סְלֻעִים שֶׁל אֹוגֶס וְשֶׁל מִפְתָה וּמֵאָה שֶׁל מַזְצִיא שֶׁם רַע
בְּלָם בְּשֶׁקֶל הַקָּדָש בְּמִנָה צָרוּי וּבְלָם גַּפְדָין בְּכֶסֶף וּבְשֹׂה
כִּסְף חַזֵּץ מִן הַשְּׁקָלִים:

אֵין פּוֹדִין לֹא בְעֲבָדים וְלֹא בְשָׁטְרוֹת וְלֹא בְקָרְקָעוֹת
וְלֹא בְהַקְדִשּׁוֹת בְּתַבְלֵן לְפָהָן שֶׁהוּא חַיֵב לֹא חֲמֵשׁ סְלֻעִים
חַיֵב לְתַנֵן לוֹ וּבָנו אֵינוֹ פְדִוי לְפִיכָךְ אָמַר רָצָה הַפָּהָן לְתַנֵן לוֹ
מִתְנָה רְשָׁאי הַמְפַרִיש פְדִיזָן בָנָו וּגְנָאָבָד חַיֵב בְאַחֲרִיוֹתָו
שְׁגַנְאָמֵר יְהִי לְך וּפְדָה תִפְדָה:

הַבָּכֹור נוֹטֵל פִי שְׁנִים בְּגַבְסִי הָאָב וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִי
שְׁנִים בְּגַבְסִי הָאָם וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִי שְׁנִים בְּשִׁבְחָה וְלֹא
בְרָאוֹי כְבָמַחְזָק וְלֹא הָאָשָׁה בְכַתּוּבָתָה וְלֹא הַבְּנוֹת
בְמַזְוֹנוֹתֵיהֶם וְלֹא הַיְבָם וּכְלֹן אֵין נוֹטֵלִין בְשִׁבְחָה וְלֹא
בְרָאוֹי כְבָמַחְזָק:

אַלְו שְׁאֵין חֹזְרִין בַּיּוֹלֶד (הַבָּכֹורה) וְהַיּוֹרֶש אֶת
אַשְׁתָוֹ וְהַמִּבְּסָם אֶת אַשְׁתָ אָחִיו וְהַמִּתְנָה דָבָר רַבִּי

מAIR. ווחכמים אומרים מתקנה במקבר. רבי אליעזר אומר כלו חזרין ביובל. רבי יוחנן בן ברוקא אומר הירוש את אשתו יחויר לבני משפטה. וינבה להם מן הדמים:

פרק ט

מעשר בהמה נוהג באرض ובחוצה לארץ. בפני הבית ושלא בפני הבית. בחולין אבל לא במקדשים. נוהג בבקר ובצאן. אין מתעשרים מזה על זה. בכבשים ובעזים. ומתעשרים מזה על זה. שהיה בדיון מה. אם החידש והישן שאינו כללאים זה בזה. אין מתעשרין מזה על זה. הכבשים והעזים שהם כללאים זה בזה. אין דיון שלא יתעשרו מזה על זה. תלמוד לומר וצאן משמע כל צאן אחד:

יב מעשר בהמה מצטרף במלוא רgel בהמה רועה. וכמה (היא) רgel בהמה רועה. ששה עשר מיל. היה בין אלו ואלו שלשים ושנים מיל. אין מצטרפין היה לו באםצע. מביא ומעשר באמצע. רבי מאיר אומר הירדן מפסיק למעשר בהמה:

ג הלוך או שנтан לו מתקנה. פטור ממעשר בהמה. האחים השותפים שחיבין בקלבון. פטורים ממעשר בהמה. ושותfibin במעשר בהמה. פטורין מן הקלבון. كانوا מתקבלית הבית חיבין. ואם לאו פטורין. חילקו וחזרו ונשთתפו חיבין בקלבון. ופטורים ממעשר בהמה:

ד הפל נבנִים לדייר להתעשר. חוץ מון הכלאים והטירפה
ויצא לפנו. ומחסר זמן ויתום. איזהו יתום כל שטחה
אמו או שנשחתה. רבינו יהושע אומר אפילו נשחתה אמו.
והשלח קים. אין זה יתום:

ה שלוש גرنות למשער בהמה. בפרס הפסח. בפרס
העצרת. בפרס החג. דברי רבי עקיבא. בן עזאי אומר
בעשרים ותשעה באדר. באחד בסיוון. בעשרים ותשעה
באב. רבוי אליעזר ורבוי שמעון אומרים באחד בניסן.
באחד בסיוון. בעשרים ותשעה באולול. ולמה אמרו
בעשרים ותשעה באולול ולא אמרו באחד בתשרי. מפני
שהוא יום טוב. ואי אפשר לעשר ביום טוב. לפיכך
הקדימוהו בעשרים ותשעה באולול. רבוי מאיר אומר
באחד באולול. ראש השנה למשער בהמה. בן עזאי אומר
האולול מתקשרין בפני עצמן:

כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באולול.
הרי אלו מצטרפין. חמישה לפני ראש השנה. וחמשה
לאחר ראש השנה. אין מצטרפין. חמישה לפני הגורן
וחמשה לאחר הגורן. הרי אלו מצטרפין. אם בן למה
נאמר שלוש גrnות למשער בהמה. שעד שלא הגיע הגורן.
モותר למכור ולשחות. הגיע הגורן לא ישחות. ואם שחת
פטור:

כ' כיצד מעשין בזנזו לדיר. וועשה להו פתח קטז. כדי שלא יהיו שניים יכולין לצאת באחד. ומונה בשבט אחד. שניים. שלשה. ארבעה. חמישה. ששה. שבעה. שמונה. תשעה. והיו יצא עשירי סקרו בסקרא. ואומר הרי זה מעשר לא סקרו בסקרא. ולא מנאם בשבט. או שמנאים רבושים או עזדים. הרי אלו מעשרים. היה לו מאה וגיטל עשרה. עשרה וגיטל אחד. אין זה מעשר. רבי יוסי ברבי יהודה אומר הרי זה מעשר. קפץ אחד מן המנאים לתוכן. הרי אלו פטורין. מן המעשרים לתוכן. כלו ירעו עד שישתאבו. ויאכלו במונע לבעלים:

ח' יצאו שניים באחד. מונה אותו שנים. מנאן אחד. תשייע ועשירי מקלקלין. יצאו תשייע ועשירי באחד. תשייע ועשירי מקלקלין. קרא לתשיעי עשירי. ולעשירי תשיעי. ולאחד עשר עשירי. שלשתן מקדשין. התשייע נאכל במומו והעשירי מעשר. ואחד עשר קרב שלמים. וועשה תמורה דברי מאיר אמר רבי יהודה וכי יש תמורה עוצה תמורה. אמרו משום רבי מאיר אלו היה תמורה. לא היה קרב. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי. ולאחד עשר עשירי. אין אחד עשר מקדש. זה הפלל כל שלא גנער שם עשירי ממנה. אין אחד עשר מקדש: סליק

מסכת ערביין

פרק א

הכל מעריבין ונערביין נודרים ונדרים. בהנים ולויים
וישראלים נשים ועבדים. טומטום ואנדראגנוס.
נודרים ונדרים. ומעריבין אבל לא נערביין. שאינו נערד
אלא זכר וಡאי. ונקבה וಡאית. חרש שוטה וקطن נדרין
ונערביין. אבל לא נודרין ולא מעריבין. מפני שאין בהם
דעתי. פחות מבן חדש נדר אבל לא נערד:

ב' הנכרי רבי מאיר אומר נערד אבל לא מעריך. רבי
יהודה אומר מעריך אבל לא נערד. זה וזה מודים
שנודרין ונדרין:

ג' הגוסס והיוצא ליהרג. לא נדר ולא נערד. רבי חנניה
בן עקיבא אומר נערד. מפני שעממי קצובים. אבל איןנו
נדר מפני שאין דמי קצובין. רבי יוסי אומר נדר ומעריך
ומקדיש. ואם הזיק חיב בתשלומי:

ד' האשה שהיא יוצא ליהרג. אין ממתינו לה עד
שתילד. ישבה על המשבר ממתינו לה עד שתילד. האשה
שנהרגה בהניון בשערה. בהמה שנהרגה אסורה בהניה:

פרק ב

אין גַּעֲרֵכִין פְּחוֹת מִסְלָעַ. וְלֹא יוֹתֶר עַל חַמְשִׁים סְלָעַ.
בִּינְצָדָר נָתֵן סְלָעַ וְהַעֲשֵׂיר. אַינוּ נָתֵן כָּלּוֹם. פְּחוֹת
מִסְלָעַ וְהַעֲשֵׂיר. נָתֵן חַמְשִׁים סְלָעַ. הַיּוֹ בִּינְצָדָר חַמְשִׁים
סְלָעִים. רַבִּי מַאֲיר אָמֵר אַינוּ נָתֵן אֶלְאָ אַחַת. וְחַקְמִים
אָזְמָרִים נָתֵן אֶת בְּלָם. אַין בָּעֲרֵכִין פְּחוֹת מִסְלָעַ. וְלֹא
יוֹתֶר עַל חַמְשִׁים סְלָעַ. אַין פָּתָח בְּטוּעה פְּחוֹת מִשְׁבֻעָה
וְלֹא יוֹתֶר עַל שְׁבֻעָה עַשֶּׂר. אַין בָּגְנָעִים פְּחוֹת מִשְׁבֻעָה
אֶחָד. וְלֹא יוֹתֶר עַל שֶׁלּוּשָׁה שְׁבֻעוֹת:

ב' אַין פּוֹחַתִין מִאַרְבָּעָה חַדְשִׁים הַמּוּבָרִים בָּשְׁנָה. וְלֹא
נָרָא יְוָתֵר עַל שְׁמֹנוֹה. שְׁתֵּי הַלְּחָם נְאַכְלֹות אַין פְּחוֹת
מִשְׁנִים וְלֹא יוֹתֶר עַל שֶׁלּוּשָׁה. לְחָם הַפְּנִים נְאַכְלָן. אַין פְּחוֹת
מִשְׁבֻעָה. וְלֹא יוֹתֶר עַל אֶחָד עַשֶּׂר. קְטֹן גָּמָל אַין פְּחוֹת
מִשְׁמֹנוֹה. וְלֹא יוֹתֶר עַל שְׁנִים עַשֶּׂר:

ג' אַין פּוֹחַתִין מִעֲשָׂרִים וְאַחַת תְּקִיעָות בַּמִּקְדָּשׁ. וְלֹא
מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעָה וְשְׁמֹנוֹה. אַין פּוֹחַתִין מִשְׁנִי נְבָלִין. וְלֹא
מוֹסִיפִין עַל שְׁשָׁה. אַין פּוֹחַתִין מִשְׁנִי חֲלִילִין. וְלֹא מוֹסִיפִין
עַל שְׁנִים עַשֶּׂר. וּבְשְׁנִים עַשֶּׂר יוֹם בָּשְׁנָה. הַחֲלֵיל מִפְּהָ
לִפְנֵי המזבח. בְּשִׁחְיִת פֶּסֶחֶת רָאשׁוֹן. וּבְשִׁחְיִת פֶּסֶחֶת
שְׁנִי. וּבַיּוֹם טוֹב רָאשׁוֹן שֶׁל פֶּסֶחֶת. וּבַיּוֹם טוֹב שֶׁל עַצְרָתָה.
וּבְשְׁמֹנוֹת יְמִי הַחֲגָה. וְלֹא הִיא מִפְּהָ באַבוֹב שֶׁל נְחַשֶּׁת.

אֵלָא בְּאֶבֶב שֶׁל קִנְהָ מִפְנֵי שְׁקוֹלוֹ עֲרָב· וְלֹא הָיָה מַחְלִיק
אֵלָא בְּאֶבֶב יְחִידִי מִפְנֵי שֶׁהוּא מַחְלִיק יִפְהָ:

ד' וְעַבְדִּי כְּהַנִּים הָיוּ דְּבָרִי רַبִּי מַאיָּר. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר
מִשְׁפְּחוֹת בֵּית הַפְּגָרִים וּבֵית צְפָרִיה וּמִאֲמָמוֹת הָיוּ
מַשְׁיאֵין לְפִיהוֹנָה. רַבִּי חַנִּיאָ בֶּן אַנְטִיגְנוֹס אָמַר לְזִים הָיוּ:
ה' אֵין פּוֹתַחַתִּין מִשְׁשָׁה טְלָאים הַמְּבָקְרִין בְּלִשְׁבָת הַטְּלָאים.
כִּי לִשְׁבָת וְשִׁנִּי יָמִים טּוֹבִים שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה וּמוֹסִיףִין
עַד לְעוֹלָם. אֵין פּוֹתַחַתִּין מִשְׁתִּי חַצּוֹרֹת וּמוֹסִיףִין עַד
לְעוֹלָם. אֵין פּוֹתַחַתִּין מִתְשֻׁעָה בְּנֹרוֹת וּמוֹסִיףִין עַד לְעוֹלָם.
וְהַצְּלָאָל לְבָד:

ו' אֵין פּוֹתַחַתִּין מִשְׁנִים עַשֶּׂר לְזִים עַזְמָדים עַל הַדּוֹקָן
וּמוֹסִיףִין עַד לְעוֹלָם. אֵין קָטָן נְכָנס לְעַזְרָה וּלְעַבּוֹדָה. אֵלָא
בְּשֶׁעָה שְׁהָלָוִים עַזְמָדים בְּשִׁיר. וְלֹא הָיּוּ אַזְמָרים בְּגַבְלָן
וּבְנֹור. אֵלָא בְּפֶה. כִּי לְפָנָו תְּבִל בְּגַעֲמָה. רַבִּי אַלְיעָזָר בֶּן
יַעֲקֹב אָמַר אֵין עַולֵּן לְמַנְזָן וְאֵין עַזְמָדים עַל הַדּוֹקָן. אֵלָא
בְּאָרֶץ הָיּוּ עַזְמָדים. וּרְאֵשֵׁיָּהוּ מִבֵּין רְגֵלֵי הַלּוּיִם וּצְוּעָרִי
הַלּוּיִם הָיּוּ נְקָרָאים:

פרק ג

יש בערכין להקל ולהחרمير. בשדה אחזקה להקל ולהחרمير. בשור המועד שהמית את העבד להקל ולהחרمير. באונס ובמפתחה ובמוツיא שם רע להקל ולהחרمير. יש בערכין להקל ולהחרمير. ביצה. אחד שהעריך את הנאה שבישראל. ואת הבעור שבישראל. נותר חמשים שלע. ואם אמר הרי דמי עלי. נותר את שוויו:

ב' בשדה אחזקה להקל ולהחרمير ביצה. אחד המקדים בחולת המחו. ואחד המקדים בפרדות סבסטיה. נותר בזרע חמור שעוריים חמשים שקל בסרי. ובשדה מקנה נותר את שוויו. רבי אליעזר אומר אחד שדה אחזקה. ואחד שדה מקנה. מה בין שדה אחזקה לשדה מקנה. אלא שבדה אחזקה. נותר חממש. ובשדה מקנה. איןנו נותר חממש:

ג' בשור המועד שהמית את העבד להקל ולהחרمير. ביצה. אחד שהמית את הנאה שבעבדים ואת הבעור שבעבדים. נותר שלשים שלע. המתן בין חזרין נותר שוויו. חבל בזה ובזה משלים נזק שלם:

ד' באונס ובמפתחה ובמוツיא שם רע להקל ולהחרمير ביצה. אחד שאנס ופתה את הגזולה שבכהונה. ואת הקטנה

שְׁבִישָׂרָאֵל. נוֹתֵן חֲמַשִּׁים סֶלָעַ. וְהַבְשָׁת וְהַפְגָם. הַבָּל לִפְיֵי
הַמְבִיאֵשׁ וְהַמְתַבִּישׁ:

" בְּמוֹצִיאָא שֵׁם רַע לְהַקְלָל וְלַחֲמִיר. בִּיצְדָּה. אֶחָד שְׁהַזְׁכִיא
שֵׁם רַע עַל הַגְדוֹלה שְׁבַבְהוֹנָה. וְעַל הַקְטָנוֹה שְׁבִישָׂרָאֵל.
נוֹתֵן מַאֲהָה סֶלָעַ. גִּמְצָא הָאוֹמֵר בְּפִיו. חֲמֹור מִן הַעֲזָשָׂה
מַעֲשָׂה. שְׁבַן מַצְינָנוּ שֶׁלֹּא נִחְתַּמֵּן גַּזְרָ דִין עַל אֲבֹתֵינוּ
בְּמִדְבָּר. אֶלָּא עַל לְשׂוֹן הַרְעָעָה. שְׁנָאָמָר וַיַּגְּסֹטוּ אֶתְהָזֵר זֶה עַשֶּׂר
פָּעָמִים. וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלֵי:

פרק ד

הַשְׁגַת יָד בְּנוֹדֵר. וְהַשְׁגַת בְּנוֹדֵר. וְהַעֲרָכִים בְּנוֹדֵר.
וְהַעֲרָך בְּזָמֵן הַעֲרָך. הַשְׁגַת יָד בְּנוֹדֵר בִּיצְדָּה. עֲנֵי
שְׁהַעֲרָיך אֶת הַעֲשִׂיר. נוֹתֵן עֲרָך עֲנֵי. וְעַשְׂיר שְׁהַעֲרָיך אֶת
הַעֲנֵי. נוֹתֵן עֲרָך עֲשִׂיר:

" אֶבֶל בְּקָרְבָנּוֹת אִינּוּ כִּנִּי. הָרִי שָׁאָמֵר קָרְבָנוּ שֶׁל מַצְוָע
זה עַלְיָה. אֶם הִיה מַצְוָע עֲנֵי מִבְיאָה קָרְבָנוּ עֲנֵי. עַשְׂיר מִבְיאָה
קָרְבָנוּ עַשְׂיר. רַבִּי אֹמֵר. אֹמֵר אֲנֵי אֶפְ בְּעֲרָכִים פָּנוּ. וְכִי
מִפְנֵי מָה עֲנֵי שְׁהַעֲרָיך אֶת הַעֲשִׂיר. נוֹתֵן עֲרָך עֲנֵי. שָׁאַי
הַעֲשִׂיר חִיב בְּלוּם. אֶבֶל הַעֲשִׂיר שָׁאָמֵר עֲרָבִי עַלְיָה. וְשָׁמַע
עֲנֵי וְאֹמֵר. מָה שָׁאָמֵר זה עַלְיָה. נוֹתֵן עֲרָך עַשְׂיר. רַבִּי הַוְדָה
עֲנֵי וְהַעֲשִׂיר. אוֹ עַשְׂיר וְהַעֲנֵי. נוֹתֵן עֲרָך עַשְׂיר. רַבִּי הַוְדָה
אֹמֵר אֲפִילוּ עֲנֵי וְהַעֲשִׂיר. וְתִזְרֵר וְהַעֲנֵי נוֹתֵן עֲרָך עַשְׂיר:

אֲבָל בְּקַרְבָּנוֹת אִינּוּ כֵּן. אַפִּילוּ אָבִיו מֶת וְהַנִּיחַ לֹׁ רְבּוֹא
 סְפִינּוֹת בַּיָּם. וּבָאוּ לֹׁ בְּרֻבּוֹאֹת. אֵין לְהַקְדִּשׁ בָּהָן כָּלּוֹם:
 ד' שְׁנִים בְּגַדְרֵי בַּיָּם. יְלִד שְׁהַעֲרִיךְ אֶת הַזָּקוֹן. נָזְתָּן עַרְךְ זָקוֹן.
 זָקוֹן שְׁהַעֲרִיךְ אֶת הַיְלִד. נָזְתָּן עַרְךְ יְלִד. וּעֲרָכִים בְּגַעֲרָךְ
 בַּיָּם. אִישׁ שְׁהַעֲרִיךְ אֶת הָאֲשָׁה. נָזְתָּן עַרְךְ אֲשָׁה. וְאֲשָׁה
 שְׁהַעֲרִיךְ אֶת הָאִישׁ. נָזְתָּנת עַרְךְ אִישׁ. וְהַעֲרִיךְ בָּזָמָן הַעֲרִיךְ
 בַּיָּם. הַעֲרִיכּוּ פְּחָחוֹת מִבְּנֵי חִמְשׁ. וּנְעָשָׂה יוֹתֵר עַל בְּנֵי חִמְשׁ.
 פְּחָחוֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים. וּנְעָשָׂה יוֹתֵר עַל בְּנֵי עֲשָׂרִים. נָזְתָּן
 בָּזָמָן הַעֲרִיךְ. יוֹם שְׁלֹשִׁים בְּלִמְطָה מִמְּנָנוֹ. שְׁנִית חִמְשׁ וּשְׁנִית
 עֲשָׂרִים בְּלִמְטָה מִמְּנָה. שְׁנָאָמֵר אֶם מִבְּנֵי שְׁשִׁים שָׁנָה
 וּמַעְלָה אֶם זָכָר. הָרִי אָנוּ לִמְדִים בְּכָלָם מִשְׁנִית שְׁשִׁים. מִה
 שְׁנִית שְׁשִׁים בְּלִמְטָה מִמְּנָנוֹ. אֶף שְׁנִית חִמְשׁ וּשְׁנִית עֲשָׂרִים
 בְּלִמְטָה מִמְּנָה. הָנָ. אֶם עָשָׂה שְׁנִית שְׁשִׁים בְּלִמְטָה מִמְּנָה
 לְהַחְמִיר. נְعָשָׂה שְׁנִית חִמְשׁ וּשְׁנִית עֲשָׂרִים בְּלִמְטָה מִמְּנָה
 לְהַקְלֵל. תְּלִמוד לוֹמֵד שָׁנָה שָׁנָה לְגַזְרָה שָׁוֹה. מִה שָׁנָה
 הָאָמוֹרָה מִשְׁנִית שְׁשִׁים בְּלִמְטָה מִמְּנָה. אֶף שָׁנָה הָאָמוֹרָה
 מִשְׁנִית חִמְשׁ וּשְׁנִית עֲשָׂרִים בְּלִמְטָה מִמְּנָה. בֵּין לְהַקְלֵל בֵּין
 לְהַחְמִיר. רַبִּי אַלְעָזָר אָזְמֵר עַד שִׁיחָיו יְתָרוֹת עַל הַשְׁנִים
 חֲדָשׁ וַיּוֹם אֶחָד:

פרק ה

הָאֹמֵר מִשְׁקָלִי עַלִּי נוֹתֶן מִשְׁקָלָוּ. אָם כֶּסֶף כֶּסֶף. אָם זָהָב זָהָב. מִעֵשָׂה בְּאַמָּה שֶׁל יְרֻמְטִיה שָׁאַמְרָה מִשְׁקָל בְּתִי עַלִּי. וְעַלְתָּה לִירוֹשָׁלִים. וְשִׁקְלוֹה וְנִתְנָה מִשְׁקָלָה זָהָב. מִשְׁקָל יְדִי עַלִּי. רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר מִמְלָא חֲבִית מִים. וּמְכִנִּיסָה עַד מַרְפָּקוֹ. וְשִׁזְקָל מְבָשֵר חֲמֹר וְגִידִין וְעַצְמוֹת. וְנוֹתֶן לְתוֹכָה עַד שְׁתַתְמָלָא. אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי וּכְיֵהִיא אֲךָ אָפָּשָׁר לְכַוֵּן בָּשָׂר בְּגַד בָּשָׂר. וְעַצְמוֹת בְּגַד עַצְמוֹת. אֶלָּא שְׁמַיָּן אֶת הַדָּקָה הִיא רָאוּיה לְשִׁקְול:

בְּ דָמֵי יְדִי עַלִּי. שְׁמַיָּן אֶתְהוּ בְּמַה הָוֹ שְׁוֹה בִּידִי. וּבְמַה הָוֹ שְׁוֹה בְּלֹא יְדִי. זֶה חֲמֹר בְּנִידְרִים מִבְּעַרְבֵיכִין. וְחֲמֹר בְּעַרְבֵיכִין מִבְּנִידְרִים. בִּיצְדָּקָה הָאֹמֵר עַרְבִּי עַלִּי וְמַתָּה יִתְנַהֵן הַיּוֹרְשִׁין. דָמֵי עַלִּי. וְמַתָּה לֹא יִתְנַהֵן הַיּוֹרְשִׁין. שְׁאַין דָמִים לְמַתִּים. עַרְדָּךְ יְדִי וְעַרְדָּךְ רַגְלִי עַלִּי לֹא אָמֵר בְּלָוָם. עַרְדָּךְ רַאשִׁי וְעַרְדָּךְ בְּבִדי עַלִּי. נוֹתֶן עַרְדָּךְ בְּלֹוָם. זֶה הַכְּלָל. דָבָר שְׁהַנְשָׁמָה תַּלְיוֹה בָּו. נוֹתֶן עַרְדָּךְ בְּלֹוָם:

גְ חַצֵּי עַרְבִּי עַלִּי. נוֹתֶן חַצֵּי עַרְבָּפוֹ. עַרְדָּךְ חַצֵּי עַלִּי. נוֹתֶן עַרְדָּךְ בְּלֹוָם. חַצֵּי דָמֵי עַלִּי נוֹתֶן חַצֵּי דָמָיו. דָמֵי חַצֵּי עַלִּי. נוֹתֶן דָמֵי בְּלֹוָם. זֶה הַכְּלָל. דָבָר שְׁהַנְשָׁמָה תַּלְיוֹה בָּו. נוֹתֶן דָמֵי בְּלֹוָם:

דְ הָאֹמֵר עַרְבָּפוֹ שֶׁל פָּלוֹנִי עַלִּי. מַת הַנוֹּדר וְהַנְּדָר. יִתְנַהֵן הַיּוֹרְשִׁין. דָמִיו שֶׁל פָּלוֹנִי עַלִּי. מַת הַנוֹּדר. יִתְנַהֵן הַיּוֹרְשִׁין. מַת הַנְּדָר. לֹא יִתְנַהֵן הַיּוֹרְשִׁין. שְׁאַין דָמִים לְמַתִּים:

ה שׂור זה עזלה. ובית זה קרבן. מות השׂור ונפל הבית.
אין חיב לשילם. דמי שׂור זה עלי עזלה. או (דמי) בית
זה עלי קרבן. מות השׂור ונפל הבית. חיב לשילם:

חיבי ערכין ממשבניין אותו. חיבי חטאות ואשומות אין
ממשבניין אותו. חיבי עזלה ושלמים ממשבניין אותו. אף
על פי שאין מתקפר לו. עד שיתרצה. שנאמר לרצונו.
כופין אותו עד שיאמר רוזה אני. וכן אתה אומר בגדי
נשיהם. כופין אותו עד שיאמר רוזה אני:

פרק ו'

שומם היתומים שלשים יום. ושומם ההקדש שישים יום.
ומבריזין בבקר ובערבי המקדיש נכסיו והיתה
עליו בתותבת אשה. רבי אליעזר אומר בשיגרשה ידר
הנהה. רבי יהושע אומר אינו צריד. ביצא בו אמר רבנן
שמעון בן גמליאל אף הערב לאשה בתותבה. והיה
בעלה מגרצה ידר הנהה. שמא יעשה קנניה על נכסיו
של זה. וייחזר את אשתו:

ב המקדיש נכסיו. והיתה עליו בתותבת אשה ובעל חוב.
אין האשה יכולה לגבות בתותבה מן ההקדש ולא בעל
חוב את חובו. אלא הפודה פודה על מנת לו לאשה
בתותבה. ולבעל חוב את חובו. הקדיש תשייעים מנה.
והיה חובו מאה מנה. מוסף עוד דינר. ופודה בו את

הנכxisים הילו. על מנה לטע לאשה בתוּבַתָה ובעל חזוב:
את חזוב:

א' אף על פי שאמרו חיבי ערביין ממשבנין אותן. נזתניין לו מזון שלשים יום. וכוסות שנים עשר חדש. ומיטה מוצעת. וסנדליין ותפלין. לו אבל לא לאשתו ולא לבניו. אם היה אמן. נזתנים לו שני כליא אומנות מכל מין ומין. חרש נזתניין לו שני מעצדין ושתי מגירות. רביעי אליעזר אומר אם היה אבר. נזתניין לו את צמדיו. חמץ נזתניין לו את חמוץו:

ב' היה לו מין אחד מרובה. ומין אחד מוועט. אין אומרים לו למפור מן המרובה ולקח לו מן המוועט. אלא נזתנים לו שני מיניו מן המרובה. ובכל שישי לו מן המוועט. המקדיש את נכסיו. מעליין לו את תפליו:

ג' אחד המקדיש את נכסיו. ואחד המעריך את עצמו. אין לו בכשות אשתו. ולא בכשות בנו. ולא באכבע שאכבען לשמו. ולא בסנדלים חדשים שלקחו לשמו. אף על פי שאמרו עבדים נמברים בכשותן לשבח. שאם תלקח לו כשות בשלשים דינר. משבייח הוא מנה. ובן פרה אם ממתיינים אותה לאטלים משבחת היא. וכן מרגלית אם מעליין אותה לכרך משבחת היא. אין להקדש אלא מקוםו ושבתו:

יום כא

פרק ז

אין מקדישין לפניהם יובל פחות משתי שנים ולא גளין לאחר יובל פחות משנה. אין מחייבין חדים להקדש. אבל ההקדש מחייב חדים. המקדיש את שדהו בשעת היובל. נותן בזורע חמר שעורים. חמשים שקל בסוף. היו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים. או שלעים גבויים עשרה טפחים. אין נמדדים עמה. פחות מכאן נמדדים עמה. הקדישה שתים או שלוש שנים לפניו היובל. נותן סלע ופנדיז למנה. אם אמר הרי נתן דבר שנה בשנה. אין שומעין לו. אלא נותן את כלו באחת:

ב אחד הבעלים ואחד כל אדם. מה בין הבעלים לבין כל אדם. אלא שהבעלים נותנים חמץ. וכל אדם אינו נותן חמץ:

ג הקדישה וגולה איננה יוצא מיד ביובל. גולה בנו יוצא לאביו ביובל. גולה אחר. או אחד מן הקרובים וגולה מיד. אינה יוצא מיד ביובל. גולה אחד מן הלהנים ותורי היא תחת ידו. לא יאמר הויאל והיא יוצא לפהנים ביובל. ותורי היא תחת ידי תורי היא שלו. אלא יוצא לכל אחיו הלהנים:

ד הגיע היובל ולא נגאלה הבהנים נכנסים לתוכה ונותנים את דמיה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר נכנסין אבל לא נותנין רבי אליעזר אומר לא נכנסין ולא נותנין אלא נקראת שדה רטושים עד היובל השני הגע היובל השני ולא נגאלה נקראת רטושי רטושין עד היובל השלישי לעולם אין הבהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלה אחר:

ה הלוκח שדה מאביו מות אביו ואחר בך הקדישה הרי היא בשדה אחזה הקדישה ואחר בך מות אביו הרי היא בשדה מקנה דברי רבי מאיר רבי יהודה ורבי שמעון אומרים בשדה אחזה שנאמר ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחיזתו שדה שאינה ראוייה להיות שדה אחזה (יוצאה זו שהוא ראוייה להיות שדה אחזה) שדה מקנה אינה יוצאה לבתנים ביובל שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו בתנים ולויים מקדישין לעולם וגואליין לעולם בין לפני היובל בין לאחר היובל:

פרק ח

המקדיש את שידחו בשעה שאינה יובל. אומרים לו פתח אתה ראשון. שהבעלים נותנים חמץ. וכל אדם אינו נותן חמץ. מעשה באחד שהקדיש את שידחו מפני רעטה. אמרו לו פתח אתה ראשון. אמר הרי היא שלי באסר. אמר רבי יוסי לא אמר זה אלא בכיביצה. שההקדש נפקה בכיס ובטוחה בסוף. אמרו לו הגיעתך. נמצא מפסיד אסר. ושידחו לפניו:

ב אמר אחד הרי היא שלי בעשר שלעים. ואחד אומר בעשרים. ואחד אומר בשלשים. ואחד אומר בארכבים. ואחד אומר בחמשים. חוזר בו של חמץ. ממשבניהם מגבסיו עד עשר. חוזר בו של שלשים. ממשבניהם מגבסיו עד עשר. חוזר בו של עשרים. ממשבניהם מגבסיו עד עשר. חוזר בו של עשר. מזכירים אותה בשזיה. ונפרעים משל עשר את המותר. הבעלים אומרים בעשרים. וכל אדם אומרים בעשרים. הבעלים קודמין. מפני שהם מוסיפים חמץ:

ג אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ואחת. הבעלים נותנים עשרים ותשע. בעשרים ושתים הבעלים נותנים עשרים ושבע. בעשרים ושלש. הבעלים נותנים עשרים ושמונה. בעשרים וארבעה. הבעלים נותנים עשרים ותשע. בחמש ועשרים הבעלים נותנים שלשים. שאין מוסיפים

המש על עליון של זה אמר אחד הרי היא שלו בעשרים ושש אם רצוי הבעלים ליתן שלשים ואחת ודינר הבעלים קודמים ואם לאו אומרים הגעתך:

ד מחרים אדם מצאנו וمبקרו מעבדיו ומשבחותו הכנעניים ומשה אחזהו. ואם החרים את כלו אין מחרמיין דברי רבי אליעזר אמר רבי אלעזר בן עזירה מה אם לגובה אין אדם רשאי להחרים את כל נכסיו על אחת כמה וכמה שיה אadam חיב להיות הס על נכסיו:
 ו המחרים בנו ובתו עבדו ושבחוთ העברים ושה מאקנתו אין מחרמים שאין אדם מחרים דבר שאינו שלו. בהנים ואוים אין מחרמיין דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר בהנים אין מחרמיין שהחרמים שליהם הלוים מחרמיין שאין החרמים שלהם. רבי אומר גראים דברי רבי יהודה בקרקטות שנאמר כי אחוזת עולם היא להם. ודברי רבי שמעון במלטלים שאין החרמים שלהם:

ו חרמי בהנים אין להם פדיון. אלא נתנים להנינים. רבי יהודה בן בתירא אומר סתם חרמים לבדוק הבית שנאמר כל חרם קדש קדושים הוא לוי. וחכמים אומרים סתם חרמים לכהנים. שנאמר בשדה החרם לפהן תהיה אחיזתו. אם בנו למה נאמר כל חרם קדש קדושים הוא לוי. שהוא חל על קדשי קדושים ועל קדושים קלים:

מִמְחֻרִים אָדָם אֶת קָדְשֵׁיו. בֵּין קָדְשֵׁי קָדְשִׁים וּבֵין קָדְשִׁים
קְלִים. אֲمִם נִדְרָה נוֹתֵן אֶת הַדְמִים. אֲמִם נִדְבָּה נוֹתֵן אֶת
טוֹבַתָּה. שׂוֹר זוּ הוּא עֹזֶה. אָוֹמְדִים בִּמְהָאָדָם רֹצֶה לְפָנָיו
בִּשׂוֹר זוּ הַלְּהָעַלוֹתָו עֹזֶה שַׁאֲינֵנוּ רְשָׁאי. הַבְּכֹר בֵּין תְּמִימִים
בֵּין בָּעֵל מָוָם. מִחְרִימִין אֶתְהוּ אֲוֹתָוּ. הַפּוֹדִין אֶתְהוּ אֲוֹתָוּ
אָוֹמְדִים בִּמְהָאָדָם רֹצֶה לִיתְנַצֵּחַ בַּבְּכֹר זוּ הַלְּתָנוּ לְבָנָו בַּתָּוֹ
אוּ לְבָנָו אֲחֹזֹתָו. רַبִּי יְשֻׁמְעָאֵל אָוּמֵר פָּתוּב אָחָד אָוּמֵר
תִּקְדִּישׁ. וּכְתוּב אָחָד אָוּמֵר אֶל תִּקְדִּישׁ. אֵי אָפָּשָׁר לוֹמֵר
תִּקְדִּישׁ. שֶׁבֶר נִאָמֵר אֶל תִּקְדִּישׁ. וְאֵי אָפָּשָׁר לוֹמֵר אֶל
תִּקְדִּישׁ. שֶׁבֶר נִאָמֵר תִּקְדִּישׁ. אָמֵר מַעַתָּה. מִקְדִּישׁוֹ
אַתָּה הַקְדִּשׁ עַלְיוֹן. וְאֵין אַתָּה מִקְדִּישׁ מִזְבֵּחַ:

פרק ט

הַמוֹּכֵר אֶת שִׁידְחוֹ בְּשָׁעַת הַיּוֹבֵל. אֵינוֹ מוֹתֵר לְגַאנֹול
פְּחוֹת מִשְׁתֵּי שָׁנִים. שֶׁנִּאָמֵר בְּמִסְפָּר שְׁנִי
תְּבוֹאוֹת יִמְכִיר לְךָ. הִיְתָה שָׁנַת שְׁדָפּוֹן וִיקְרֹן אֶוּ שְׁבִיעִית.
אֵינֶה עֹזֶה לוּ מִן הַמְּנִין. נְרָה אֶוּ הַזְּבִרָה. עֹזֶה לוּ מִן
הַמְּנִין. רַבִּי אֶלְעָזָר אָוּמֵר מִכְרָה לוּ לְפִנֵּי רַאשֵּׁה הַשְׁנִיה. וְהִיא
מַלְאָה פִּירּוֹת. הַרְיָה זוּ אָכֵל מִמְּנָה. שֶׁלְשׁוֹת תְּבוֹאוֹת בְּשִׁתִּי
שָׁנִים:

בְּמִכְרָה לְרַאשֵׁון בְּמִמְּנָה. וּמִכְרָה הַרְאשֵׁון לְשִׁנִּי בְּמִאֲתִים.
אֵינוֹ מַחְשֵׁב אֶלְאָ עם הַרְאשֵׁון. שֶׁנִּאָמֵר לְאִישׁ אֲשֶׁר מִכְרָה
לוּ. מִכְרָה לְרַאשֵׁון בְּמִאֲתִים. וּמִכְרָה הַרְאשֵׁון לְשִׁנִּי בְּמִמְּנָה.

אינו מחשב אלא עם האחרון. שנאמר לאיש. לאיש אשר בתוכה לא ימכור ברחוק ויגאל בקרוב. ברע ויגאל ביפה. לא ילווה ויגאל. לא יגאל לחצאים. ובהקדש מותר בכלן. זה חמר בהדיות מההקדש:

המוכר בית בתי ערי חומה. הרי זה גואל מיד. ויגאל כל שנים עשר חדש. הרי זו במין רבית ואינה רבית. מעת המוכר יגאל בנו. מעת הלוקח יגאל מיד בנו. אינו מונה לו שנה אלא משעה שמכר לו. שנאמר עד מלאת לו שנה תמימה. וכשהוא אומר תמימה להביא חדש העבור. רבינו אומר יtan לו שנה ועוברה:

הגע יום שנים עשר חדש ולא נגאל. היה חלוט לו. אחד הלוקח ואחד שנtan לו במתנה. שנאמר לצמיתות. בראשונה היה נתמן יום שנים עשר חדש. שהיה אחלוט לו. התקיןليل הזקן שהיה חולש את מעותיו בלשכה. והוא שומר את הדלת ונכנס. אימתי שירצה הלה. יבוא ויטול את מעותיו:

כל שהוא לפנים מן החומה. הרי הוא בית ערי חומה. חוץ מן השדות. רבינו מאיר אומר אף השדות. בית הבני בחומה רבוי יהודה אומר אינו בית ערי חומה. רבינו שמעון אומר כתל החיצון היא חומתו:

עיר שנגotta חומתה. ושאינה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון. אינה בית ערי חומה. ואלו הן בית ערי

חומרה. שלוש חצרות של שני שני בתים. מוקפות חומרה
מיימות יהושע בן נון. בגון קטרה הישנה של צפורי.
ומקרה של גיש חלב. וירפת הישנה. וגמלא וגדור וחיד
ואונז וירושלים. וכן ביצא בהן:

בתיה החצרים נזתנים להם כה היפה שבבתיהם ערי חומרה.
ולכך היפה שבשדות. נגאלין ונגאלין מיד. ונגאלין כל
שנים עשר חדש בתים. וויצוים ביובל. ובגרעון ספר
בשדות. ואלו הם בתיה החצרים. שתי חצרות של שני שני
בתים. אף על פי שהמקפות חומרה מיימות יהושע בן נון.
הרי אלו בתיהם חצרים:

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים
ויעיל לשכחה בעורת השם יתברך.

הדרן עלה' מסכת (פלוני) והדרך עלה' דעטן עלה' מסכת (פלוני) זעטך
עלון לא נתנשי מינך מסכת (פלוני) ולא תנתנשי מינן לא בעלמא הדין
ולא בעלמא דין:

ואחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך כי אלהינו ואלקי אבותינו שתחאה תורהך אומנותנו
בעולם הזה ותחאה עטנו לעולם הבא. חנניה בר פפא. רמי בר פפא.
נחמן בר פפא. אחאי בר פפא. אבא מרוי בר פפא. רפרם בר פפא.
רכיש בר פפא. סרחה בר פפא. אראה בר פפא. דרו בר פפא:

הערב נא כי אלהינו את דברי תורה בפיינו ובפייפות עמך בית
ישראל ונkehה אנחנו כלנו וצאצאים וצאצאי עמך בית ישראל יראי
שםך ולמודי תורה:

מאיבי תחטמי מצוחך כי לעולם היא לי:
יהי לבך תמים בחקיך למען לא אבוש:
לעולם לא אשכח פקודיך כי בס חיותני:
ברוך אתה יהוה לדני חקיך: